Jack London

CİNAYET ŞİRKETİ



ALFA EDEBİYAT

3054 | ALFA | EDEBİYAT | 227

CİNAYET ŞİRKETİ

JACK LONDON (1876-1916)

San Francisco doğumlu Amerikalı gazeteci ve roman yazarı. İnsan ve insanın doğayla olan mücadelesini tüm gerçekliğiyle anlattığı romanlarıyla ün saldı. Küçük yaşlarda çalışmaya başladı, şehir kütüphanesinde okuduğu kitaplarla kendi kendini eğitti. Okuduğu serüven romanlarından farksız, macerelarla dolu bir hayat sürdü. İstridye korsanlığı yaptı, türlü işlere girip çıktı, serserilik yaptı, hapis yattı, sosyalizmin aktif bir destekleyicisi olmasına rağmen ırklar hakkında tartışmalı görüşler besledi. 1897'de Klondike'a altın aramaya gidenlere katıldı ve *Vahşetin Çağrısı*, *Beyaz Diş* gibi en tanınmış kitaplarını buradaki deneyimlerinden yararlanarak yazdı. Yazdıklarından yüksek gelir elde eden ilk yazarlardan biriydi. İki kez evlendi ve 1916'da çiftliğinde öldü. Morfin kullandığı için pek çok kaynakta intihar ettiği söylense de ölüm raporunda üremiden öldüğü yazar. Önemli romanları şunlardır: *Vahşetin Çağrısı* (1903), *Deniz Kurdu* (1904), *Beyaz Diş* (1906), *Demir Ökçe* (1908), *Martin Eden* (1908), *John Barleycorn* (1913).

ŞAHAN NUHOĞLU

1977'de İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi, Arkeoloji Bölümü mezunu. Roll, Express ve Bir+Bir dergilerinde muhabirlik yaptı, çevirileri yayınlandı. Fotoğrafçılık yapıyor. Yerli, yabancı birçok mecrada fotoğrafları yayınlandı.

The Assassination Bureau: Cinayet Şirketi
© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Bilge Ceren Şekerciler
Yayına Hazırlayan Zeynep Nuhoğlu
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Elmas Gezgin

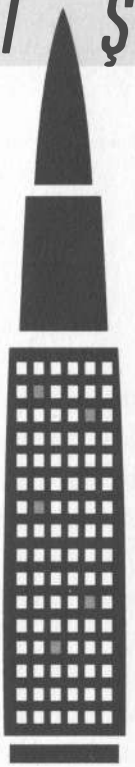
ISBN 978-605-171-376-2
1. Basım: Kasım 2016

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Fatih-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No: 10905

Jack London

CİNAYET ŞİRKETİ



Çeviri
Şahan Nuhoğlu

ALFA | EDEBİYAT

1

Kocaman çakmak gözlü yakışıklı bir adamdı. Kadifemsi bronz cildi temiz ve pürüzsüzdü. Kıvırcık gür siyah saçları insanda okşama isteği uyandıran, kısacası kadınların kayıtsız kalamayacağı türden ve hatta bunun farkında, sırım gibi biriydi... İnce belli, kaslı ve geniş omuzlarıyla kabadayı raconu tutturmuştu, ama bu haliyle çelişen bakışları onu az önce içeri buyur eden uşakla oda üzerinde geziniyordu. Uşak sağır ve dilsizdi. Kendisinden önce buraya gelen Lanigan söylememiş olsaydı bile, adamın durumunu tahmin edebilirdi.

Uşağın kapıyı kapatıp dışarı çıkmasıyla ziyaretçi ürpermekten alamadı kendini. Oysa içeride böylesi bir duygu uyandıracak herhangi bir şey yoktu. Sessiz, ağırbaşlı bir odaydı. Tavana kadar içi dolu bir kütüphanenin yanı sıra, orada burada asılı birkaç gravür ile bir haritalık duruyordu. Duvara dayalı koca bir raf *tren* tarifeleri ve buharlı vapur broşürleriyle dolup ta-

şıyordu. Pencereleri ortalayan geniş masanın üzerinde bir telefon ile ona paralel bağlı bir daktilo vardı. Etrafın özenli hâli, bu düzenin arkasında ona ruhunu veren bir zekâyı işaret ediyordu.

Bekleyen adamın ilgisi kitaplara yöneldi, raflara doğru uzandı. Deneyimli bir eda ile tüm kitaplığı taradı gözleri. Sağlam ciltli bu kitaplar arasında da insanı huylandıracak bir şey yoktu. Kitaplar arasında özellikle dikkatini çeken, Ibsen'in düzyazı oyunları ile Shaw'un çeşitli romanlarıyla oyunlarıydı. Wilde'a ait lüks baskılar, Smollett, Fielding, Sterne ve *Binbir Gece Masalları*, *Lafargue'dan Evolution of Property*, *The Students' Marx*, *Fabian Essays*, Brook'un *Economics Supremacy*'si, Dawson'dan *Bismarck and State Socialism*, Engels'den *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*, Conant'ın *The United States in the Orient*'i ve John Mitchell'ın *Organized Labor*'ı da bu kitaplar arasındaydı. Ayrıca özgün dillerinde Tolstoy, Gorki, Turgenyev, Andreyev, Gonçarov ve Dostoyevski bulunuyordu.

Kütüphane masasının üzerine ilişti. Güncel ve süreli yayınların sırasıyla istiflendiği yığının ucunda bir düzine yeni çıkan roman duruyordu. Zahmetsizce bir sandalye çekti altına, bacaklarını uzatıp bir sigara yaktı ve kitaplara hızla göz gezdirdi. İçlerinden kırmızı ciltli ince bir kitaba gelince duraladı. Kapağında gösterişli, isyankâr bir kadın vardı. Başlığı okudu: "Dört Hafta: Bir Gürültü Kitabı". Kapağını açar açmaz bir ışık çaktı, küçük ama tesirli bir patlamanın ardından sayfalar duman tüttü. Bir anda dehşete kapıldı. Tepetaklak sandalyeden devrilirken elindeki ki-

tabı farkında olmadan dokunduğu bir yılanmışçasına savurdu. Ziyaretçi fena halde sarsılmıştı. Beti benzi attı, yeşerdi. Parlak gözleri korkudan pörtledi.

Derken daire kapısı açıldı, içeri giren ev sahibiydi. Adamın ürkmüş sefil halini incelerken suratında soğuk bir neşe belirdi. Yere eğildi, kitabı aldı, yayarak açtı, kapağı patlatan oyuncak mekanizmayı gösterirken, alaycı bir sesle:

"Sizin gibilerin bana gelmeye mecbur kalmalarında şaşılacak bir şey yok," dedi. "Siz teröristler beni hep hayrete düşürmüşsünüzdür. Nasıl oluyor da bu denli korktuğunuz şeye kendinizi bu kadar çok kaptırabiliyorsunuz?" Ağır, alaylı bir ton tutturdu, "Barut yahu!" Şu oyuncak mantar tabancasını ağzına sıksan, geçici konuşma ve yeme zorluğu dışında bir sıkıntın olmazdı. Söyle bakalım, bu sefer kimi öldürtmek istiyorsunuz?"

Konuşan adam, ziyaretçinin tam zıddıydı. Öyle sarışındı ki saçlarının beyaza çaldığı söylenebilirdi. Neredeyse bir albinonunkiler kadar ince ve ipeksi kirpiklerinin örttüğü gözleri aşırı uçuk maviydi. Yaşını belli etmeyen, neredeyse kar beyazına çalan hayli açık renkli seyrelmiş, ince ve ipeksi saçları kısmen kel başını eşit boyda örtüyordu. Geniş ve kibirli alın çatısı ardındaki beyni, katı ve temkinli olduğu halde, kulakları tırmalamayan belagatli konuşmasıyla dile geliyordu. Can sıkacak kadar düzgün konuşuyordu. Tekdüze ve büsbütün aksansız telaffuzu başlı başına bir aksan oluşturuyordu. Az önceki nahoş eşek şakasına rağmen bir parça espri anlayışı vardır.

Bilgeliğe işaret eden, ağırbaşlı bir tabiatı ve kasvetli bir asaleti vardı; bir yandan da kudretinden duyduğu memnuniyeti yansıtan bir hava yayıyor, oyuncak mantar tabancaları ve şaka kitaplarının çok ötesinde, filozofça sükunet sahibi olduğu belli oluyordu. Tarifi zor bir şahsiyetti; soluk rengi ve neredeyse kırışıksız yüzü sayesinde yaşına dair bildik bir iz yoktu. Otuzdan yaşlı, elli ya da altmıştan genç olabilirdi. Göründüğünden daha yaşlı olduğunu düşündürüyordu.

Konuk, "İvan Dragomiloff siz misiniz?" diye sordu.

"Evet, beni bu isimle tanırlar. Başka herhangi bir isim kadar iş görüyor, tıpkı Will Hausmann'ın sizin işinizi gördüğü gibi. Bu isimle bizde kaydınız oluşturulmuş. Sizi tanıyorum. Caroline Warfield örgütünün sekreterisiniz. Onlarla bir alışverişim olmuştu. Sanırım size Lanigan vekalet ediyordu."

Duraksadı, seyrek saçlı kafasına tepesini örten siyah bir takke takıp oturdu.

Soğuk bir sesle, "Bir şikâyetiniz yoktur umarım," diye ekledi.

Hausmann aceleyle karşılık verdi, "Yok, hayır, kesinlikle. O diğer işten tümüyle memnunuz. Biraz paraya sıkıştık, size yeniden gelememiş olmamızın tek sebebi bu. Fakat şimdi emniyet müdürü McDuffy'yi..."

"Evet, onu tanıyorum," diyerek sözünü kesti diğer adam.

Hausmann kabaran bir öfkeyle, "O bir vahşi, bir canavar," diye atıldı. "Davamızın canına okudu kaç kere, örgütün en seçkin üyelerini koparıp aldı. Onu o kadar uyarmamıza rağmen Tawney, Cicerole ve Gluck'ü sınır dışı etti. Defalarca toplantılarımızı bas-

tı. Emrindeki polisler bizi coplayıp hayvan gibi dövdü. Onun yüzünden dört kardeşimiz işkence altında hapishane köşelerinde çürüyor."

Hausmann dertlerinden dem vururken, Dragomiloff bir kayıt tutuyormuş gibi usulca başıyla onaylıyordu.

"Şu ihtiyar Sanger, medeniyetin kirli havasını hiç solumamışçasına saf ve gururlu, 72 yaşında saygın bir adamdır. Sağlığı bozulmuş, bir ayağı çukurda. Sing Sing Hapishanesini boylamış, özgürlükler ülkesinde on yıla mahkûm etmişler. Ne için?" diye heyecanla haykırdı Hausmann. Sonra da kendi sorduğu soruyu yanıtlayan cılız sesi umutsuz bir boşlukta boğuldu: "Haybeden."

"Bu çakallara bir kez daha kanlı bir ders vermek gerek. Cezalarını kesmeden ilelebet bizi hırpalayamayacaklarını anlamayacaklar. McDuffy'nin adamları tanık sandalyesinde bal gibi de yalancı şahitlik etti. O herif çok yaşadı bile. Artık vakti geldi. Zaten parayı toplayabilmiş olsaydık, adam şimdiye çoktan ölmüş olacaktı. Avukat ücretlerinin suikasttan daha masraflı olduğuna kani olunca, zavallı yoldaşlarımızı hapislerde sahipsiz bırakıp parayı buluşturmak daha çabuk oldu."

"Kuralları biliyorsunuz. Toplumsal olarak savunulabilir yararı olmayan hiçbir eyleme sıcak bakmayız," diyerek sessizce adamı süzdü Dragomiloff.

"Elbette..."

Hausmann'ın içerlemiş bir halde lafını bölme girişimi karşısında konuşmasını tarafsız ve sakince sürdüren Dragomiloff, "fakat sizin durumunuzda da-

vanın haklılığı kuşku götürmez. McDuffy'nin ölümü toplumsal olarak doğru ve yerinde bulunacaktır. Onu tanırım, ne halt ettiğini bilirim. Sizi temin ederim ki incelemenin sonucunda büyük olasılıkla lehte bir karar vermiş olacağız. Şimdi parayı alayım."

"Peki, McDuffy'nin ölümünün toplumsal bir fayda sağlamayacağı sonucuna ulaşırsanız?"

"Para size geri döner; yüzde 10 dosya inceleme masraflarını düştükten sonra tabii."

Hausmann cebinden şişkin bir cüzdan çıkardıktan sonra tereddütte kaldı. "Hepsi peşin mi olmak zorunda?"

Dragomiloff kibarca serzenişte bulunarak, "Tabii şartlarımızı biliyorsunuz," dedi.

"Fakat düşünmüştüm ki, yani sanmıştım ki... Siz de bilirsiniz, anarşistler çulsuzdur.

"Tam da bu yüzden size bu kadar düşük bir fiyat verdim. On bin dolar, koca bir şehrin emniyet müdürünü ortadan kaldırmak için hiç fazla değil. İnanın, ancak masrafları karşılar. Özel kişiler için çok daha yüksek bir tarife belirleniyor, sırf özel kişiler oldukları için hem de. Beş parasız savaş veren bir örgüt değil de, milyoner olsaydınız, McDuffy için sizden en az elli bin isterdim. Ayrıca bu işi sırf keyfimden yapmıyorum."

Diğer adam, "Vay canına! Bir kral kaça?" diye haykırdı.

"Değişir. Bir kral, diyelim ki İngiltere kralı olsun, yarım milyona patlar. İkinci veya üçüncü sınıf küçük kralların maliyeti ise yetmiş ile yüz bin dolar arasında gezinir.

"Bu kadar pahalı olabileceği hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandı Hausmann.

"Bu kadar az kralın öldürülmesinin sebebi de bu ya. Hem, inşa ettiğim bu muazzam yapının ne kadar ağır masrafları olabileceğini unutuyorsunuz. Salt yolculuk giderleri bile sandığınızdan kat be kat fazladır. Pek çok ajana sahibim, bunların karın tokluğuna kelle koltukta çalışmadıklarını tahmin edersiniz. Ayrıca unutmayın, müşterilerimize herhangi bir sıkıntı yaşatmadan işlerimizi sonlandırırız. Eğer emniyet müdürünün hayatının 10 bin etmeyeceğini düşünüyorsanız, size sorarım, kendi hayatınız için bundan daha azına razı gelir miydiniz? Her şey bir yana, siz anarşistler iş bitirme konusunda zayıfsınız. Elinizi soktuğunuz her işte ya enseleniyorsunuz ya da yüzünüze gözünüze bulaştırıyorsunuz. Bir de hep dinamit ve bomba kullanma gibi bir ısrarınız yok mu, çok riskli."

"Yaptığımız infazların gösterişli ve sansasyonel olması gerekiyor," diye açıkladı Hausmann.

Cinayet Şirketi'nin başkanı başını salladı.

"Evet, anlıyorum. Ama mevzu bu değil. Bu öyle aptalca, öyle berbat bir öldürme şekli ki, dediğim gibi, ajanlarımız için çok tehlikeli. Şimdi mesela, sizin örgüt bana zehir kullanmam için izin vermiş olsa, bu yüzde 10'luk bir indirime karşılık gelirdi, havalı tüfek ise yüzde 25 demek.

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı anarşist. "Öylesi amacımıza hizmet etmez, kanlı olmak zorunda."

"O halde size indirim yapamam. Bay Hausmann, siz Amerikalısınız, değil mi?"

"Evet, Amerika'da doğdum, Michigan'ın St. Joseph şehrinde."

"Neden kendiniz McDuffy'nin icabına bakmıyorsunuz, hem para da örgütte kalırdı."

Anarşistin rengi attı.

"Yok, yok. Sizin hizmetiniz tam anlamıyla, gerçekten kusursuz Bay Dragomiloff. Bir de benim kan dökmek ya da can almak konusunda, yani bunu bizzat yapmak anlamında mizacımdan kaynaklanan bir kendime güvensizliğim var. Midem kaldırmıyor. Teorik olarak bir cinayeti haklı bulabilirim, ama gerçekte o tetiği çekecek noktaya gelemiyorum. Yapamıyorum işte, bu kadar basit. Elimde değil. Karınca bile ezemem ben."

"Yine de şiddet yanlısı bir örgüte üye olabiliyorsunuz."

"Biliyorum. Mantığım buna mecbur bırakıyor. Direnişten uzak Tolstoycu felsefecilerin arasında tatmin olmam mümkün değildi. Örneğin, Martha Brown örgütündekilerin benimsediği gibi kötülüğe kötülükle cevap vermemeye inanmıyorum. Saldırıya uğrarsam, benim de karşılık vermem lazım."

Dragomiloff sözünü keserek, umursamaz bir alaycılıkla, "Vekaleten olsa bile," dedi.

Hausmann başını eğdi.

"Vekaleten olsa bile. Beden güçsüz olunca, başka yolu yok. İşte paranız."

Dragomiloff parayı sayarken, Hausmann son bir kez pazarlık yapmaya kalktı.

"Tamı tamına 10 bin dolar. Alın, ama bu paranın talep ettiğimiz yüksek katkı payını sağlamaya gücü

yetmeyen çok sayıda yoldaşımızın gösterdiği fedakârlık ve sadakatin karşılığı olduğunu unutmayın. Acaba anlaşmamıza müfettiş Morgan'ı da dahil edemez misiniz? O da bir başka pis kalpli canavardır."

Dragomiloff başını iki yana salladı.

"Hayır, olmaz. Örgütünüze zaten bugüne kadarki en büyük indirim sağlandı."

"Yani bomba" diye üsteledi diğeri. "İkisini birden tek bombayla halledebilirsiniz."

"Ki öyle olmasın diye çok dikkatli davranmalıyız. Tabii ki amir McDuffy'yi araştıracağız. Bütün sözleşmelerimizde ahlaki uygunluğa bakarız. Eğer ölümünün toplumsal meşruiyeti olmadığı sonucuna varmışsak..."

"Verdiğimiz paraya ne oluyor?" dedi, Hausmann endişeyle sözünü keserek.

"Genel giderler için yüzde on düşüldükten sonra paranızı geri alacaksınız."

"Ya adamı öldüremezseniz?"

"Şayet bir senenin sonunda görevi yerine getirememiş olursak, vermiş olduğunuz meblağ yüzde beş faiz işletilmiş olarak size geri dönecek."

Dragomiloff bir çağrı düğmesine basarak görüşmenin sona erdiğini göstermek için ayağa kalktı. Hausmann da kalktı. Uşağın gecikmesini fırsat bilip bir soru daha patlattı.

"Ya ölecek olursanız? Bir kaza geçirdiniz diyelim, hastalık ya da herhangi bir şey geldi başınıza... Ödeme yaptığıma dair herhangi bir makbuz yok. Para kaybetmiş olacağız."

"Hepsi ayarlandı. Chicago şubesindeki müdürüm derhal idareyi ele alıp San Francisco şubesinin müdürü intikal edene dek tüm işleri yönetecek. Burgess'i hatırlıyor musunuz?"

"Hangi Burgess?"

"Demiryolu kralı. Adamlarımızdan biri o işle ilgilenmişti. Her zamanki gibi para peşin alındı ve tüm işlemler yapıldı. Tabii ki benim onayım da alınmıştı. Ve sonra iki şey oldu. Burgess bir tren kazasında hayatını kaybetti, adamımız da zatürreden öldü. Buna rağmen para iade edildi. Konuyla bizzat ilgilendim. Olay mahkemeye yansımış olsaydı, o paranın geri dönüşü olmazdı. Yıllara yayılan başarımızın ardında müşterilerimizle kurduğumuz onurlu ilişki yatar. İnanın bana, bu denli kanun dışında faaliyet gösterirken kati dürüstlük ilkesinden en ufak bir ödün vermek sonumuz olurdu. McDuffy'ye gelirsek..."

Uşağın içeri girdiğini gören Hausmann bir el hareketiyle sessizlik uyarısında bulundu. Dragomiloff gülümsedi.

"Tek kelime bile duyamaz," dedi.

"Daha şimdi zille çağırdınız ama. Valla bana kapıyı açan da oydu."

"Zil sesi, onun için ışık demek. Zil yerine lamba yanıyor. Doğuştan sağır. Dudaklarınızı okuyamadıktan sonra konuştuklarınızı anlamaz. Neyse, McDuffy'ye dönersek, onu ortadan kaldırmak konusunda iyice düşündünüz mi? Unutmayın, bize bir kez sipariş verildi mi iş bitmiş demektir. Aksi halde işleri yürütmemiz mümkün olmaz. Kuralları olan bir mües-

seseyiz, biliyorsunuz. Ok yaydan çıktıktan sonra geri dönüşü olmaz. İçinize sindi mi?

"Epeyce." Hausmann kapıda durakladı. "Ne zaman haber alırız... eylem haberini?"

Dragomiloff bir an düşündü.

"Bir hafta içinde. Bu vakada soruşturmayı yalnız formalite icabı yapacağız. Eylemin kendisi basit. Adamlarım istim üstünde. İyi günler."

2

Bir hafta sonra bir ikindi vakti, S. Constantine Ltd. adlı büyük bir Rus ithalat şirketinin önünde elektrikli bir taksi bekliyordu. Kendi ofisinden ayrılıp araca yönelen Sergius Consantine, ona eşlik eden yöneticisine talimatlar vermeyi sürdürdüğü sırada saat üç olmuştu. Eğer Hausmann veya Lanigan onu araca binerken görmüş olsaydı hemen tanırlardı. Ancak Sergius Constantine olarak değil. Onlara o adamın kim olduğu sorulmuş olsa, cevapları İvan Dragomiloff'tan başkası olmazdı.

Nitekim arabayı güneye, kalabalık Doğu Yakası'na süren Dragomiloff'un ta kendisiydi. Yol boyunca bir kere, "Özel baskı!" dile bağıran bir sokak çocuğundan gazete almak için durmuştu. Komşu şehirde yaşanan anarşistlerin son vukuatından bahseden manşetleri ve McDuffy'nin ölüm haberini yazan kısa metni okumadan kımıldamadı. Gazeteyi kenara bırakıp arabayı çalıştırdı. Yüzünde ağırbaşlı bir gurur ifadesi vardı. Kurduğu teşkilat işi kotarmıştı, hem de her zamanki

gibi tereyağından kıl çekercesine. Formalite gereği de olsa bir soruşturma yapılmış, emir yayılmış ve McDuffy ölmüştü. Constantine, Doğu Yakası'nın en fena gecekondu mahallesinin kıyısında modern bir apartmanın önünde motoru durdurduğunda yüzünde hafif tertip bir gülümseme belirdi. Caroline Warfield örgütünün nasıl da bayram edeceği keyiflendirmişti onu, hani şu öldürme cesaretinden yoksun teröristlerin.

Bir asansörle en üst kata çıktı. Grunya diye seslendiği genç bir kadın, bastığı düğme ile kapıları araladı ve Ruslara özgü küçük sevgi gösterileriyle Constantine'in boynuna dolanıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Birlikte konforlu bir dizi odadan geçtiler; Doğu Yakası'nda örnek bir apartman dairesi için bile hayli rahat ve zevkli görünüyordu. Döşemeler ve dekorasyon konuşuyordu; nezih bir sadelik, kültür ve servet hâkimdi ortama. Odada raflar dolusu kitap, üstü dergi yığılı bir masa ve en ücra köşede salon tipi kuyruklu bir piyano vardı. Grunya, sarışın misafirin yoksun olduğu tüm renkleri ihtiva eden sarışın zinde bir Rustu.

"Gelmeden önce araman gerekirdi," diye payladı kadın. Tıpkı adam gibi aksansız bir İngilizce ile konuşmuştu. "Dışarıda olabilirdim. Ne kadar düzensizsin, seni ne zaman bekleyeceğimi hiç kestiremiyorum."

Akşam gazetesini yanına bırakan Constantine, pencere önündeki rahat koltuğun minderlerine gömüldü.

Constantine duyduğu şefkatle parlayan bir ifadeyle, "Öncelikle sevgili Grunya, öyle fırça çekerek

lafa girilmez," dedi. "Ben senin o alt sınıflara mensup anaokulu çocuklarından değilim, bana nasıl davranacağımı emretmene izin vermem, bir de, yüzümü ne zaman yıkayacağıma ya da burnumu ne zaman sileceğime karışma. Buraya seni evde bulabilme umuduyla gelmiştim, ama asıl amacım yeni arabamı denemekti. Biraz dolaşmak ister misin?"

Kadın başını sallayarak istemediğini belirtti.

"Bugün olmaz. Saat dörtte misafirim gelecek."

"Bunu yazıyorum bir kenara." Saatine baktı. "Gelmişken sorayım, bu hafta sonu eve gelebilir misin? İkimizden biri olmayınca Edge Moor yalnız kalıyor."

Grunya yüzünü ekşiterek, "Daha üç gün önce oradaydım," dedi. "Grosset senin bir aydır uğramadığını söyledi."

"Çok meşguldüm. Ama şimdi bir hafta aylaklık yapıp bol bol okuyacağım. Bu arada, sen bir yüzünü göstermiş olsaydın, Grosset benim bir aydır ortalıkta gözükmediğimi sana söyleme gereği duymuş olmazdı, değil mi?"

"Meşguldüm hâkim bey, tıpkı senin gibi meşgul." Kadın kahkahayı koyverdi ve uzanıp adamın elini okşadı.

"Gelecek misin?"

Grunya düşünüp, "Bugün daha pazartesi," dedi. "Evet, gelirim, eğer..." Çapkın bir tavırla duraksadı. "Eğer hafta sonu bir arkadaşımı getirmeme izin verirsen. Onu çok seveceksin, eminim."

"Demek bir adam ha? Senin şu uzun saçlı sosyalistlerden biri herhalde."

"Hayır, kısa saçlı biri. Ayrıca sevgili dayıcığım, mizah dergisi klişelerini tekrar etmekten daha iyisini yapabilirsin. Hayatımda hiç uzun saçlı bir sosyalist görmüş değilim. Sen gördün mü?"

"Hayır, ama bira içtiklerine tanık oldum," dedi kendinden emin.

"Şimdi cezalandırılacaksın." Kadın bir yastık kapıp adamın üstüne çullandı. "Benim veletlerin dediği gibi, şimdi bir güzel sopayı hak ettin. Al sana, al sana, al sana!"

Constantine darbeler arasında nefes nefese kalmıştı. "Grunya, itiraz ediyorum" diye homurdandı. "Bu çok yakışıksız. Annenin kardeşine bu şekilde saygısızca davranamazsın. Ben artık yaşlı bir adamım..."

"Hıh!" Yastığı bir köşeye atan Grunya neşeyle abanmıştı adama. Adamın elini tutup parmaklarına baktı. Ben bu parmakların bir deste iskambil kâğıdını yırtıp, gümüş paraları eğdiğine tanık oldum be."

"Hepsi geçmişte kaldı. Parmaklarımda derman kalmadı."

Daha yakından inceleyebilsin diye parmaklarını hamur gibi sarkıttı kadının avucuna. Bu da Grunya'nın kızgınlığını kamçıladı, elini adamın pazularına koydu.

"Sık bakalım" diye emretti.

Adam kekeledi, "Yapamam. Of aman! İşte, en çok bu kadar oluyor." Gerçekten çok az bir çaba sarf etmişti. "Gördün mü, yumuşamışım. İhtiyarlıktan mustarip dokularım çözülmüş."

"Sık şunu!" diye bağırdı kadın, bu kez ayağını yere vurarak.

Constantine direnmeden teslim oldu ve elinin altındaki pazuların şiştiğini gören kadın hayranlıkla mest oldu.

"Demir gibi," diye mırıldandı kadın. "Tek farkı bunun canlı demir olması. Muhteşem. Korkunç bir gücün var. Bu gücü üzerimde denesen ölürdüm herhalde.

"Hatırlatırım," diye yanıtladı adam, "ufaklığında bile onca yaramazlığına rağmen takdir edersin ki hiç kıçına şaplak atmadım."

"Eh be dayı, buna tamamen ahlaki gerekçelerle karşı olduğunu sanıyordum."

"Orası öyle. Fakat sen de beni az zorlamadın. Özellikle üç ve altı yaş arasındayken. Canım benim, seni incitmek istemem ama, doğrusunu istersen o yaşlarda bir barbar, bir vahşi, bir mağara çocuğu, bir orman yaratığı, bildiğin küçük bir şeytan, yol yordam görmemiş dişi yavru bir kurttan farksızdın."

Havaya kalkan yastığı görünce lafı yarıda kesti, başını kollarıyla korumaya alıp haykırdı:

"Sakın ha! Haline bakılırsa tek değişen yetişkin bir kurt olman. 22 yaşındaydın sen, değil mi? Gücünün farkındasın, hırsını benden çıkarmaya niyetli gibisin. Çok geç sayılmaz. Bir daha beni pataklamaya yeltenirsen, yaşına başına bakmam tombul hanım."

"Çok kabasın! Tombul değilim ben." Kolunu uzattı. "Bak bakalım. Dokunsana. Kas bunlar. 58 kiloyum. Lafını geri alıyor musun?"

Yastık tekrar havalanıp adamın üstüne indi. Constantine kollarını siper etmiş darbelerden korunmaya çalışırken, kahkahalar ve homurtular eşliğinde

boğuşmanın ortasında bir hizmetçi elinde semaverle odaya girdi. Grunya geri çekilip çay servisiyle ilgilendi.

Hizmetçi odadan ayrılınca, dayı sorguya girişti: "Senin hemşirelerden biri galiba?"

Grunya başıyla onayladı.

"Kibar bir kıza benziyor, pek de temiz yüzlü," diye devam etti adam.

Grunya çay bardağını dayısına uzatırken şefkatle gülümseyerek, "Mahalle dayanışmasında kafamı karıştırmana izin verecek değilim. Kişisel gelişimimi gerçekleştirmeye çalışıyorum, hepsi bu. Yirmi yaşındayken peşinden gittiğin şeylere bugün inanmıyorsun."

Constantine kafasını salladı.

"Belki sadece bir hayalperestimdir," dedi efkârla.

"Okumuşsun, çalışmışsın ama toplumsal ilerleme namına hiçbir şey yapmamışsın. Parmağını bile kıpırdatmamışsın."

"Parmağımı bile kıpırdatmadım," diye tekrarladı kederle. Bunu söylerken McDuffy'nin ölüm haberini yazan gazete manşetine gözü takıldı, dudaklarında beliren gülümsemeyi bastırmak için kendini zorladı.

Grunya, "Rus olmak böyle bir şey," dedi. "Araştırma, inceleme, iç gözlem, kılı kırk yarmak, her şey var, bir tek eylem ve icraat yok." Toy sesi muzaffer bir edayla yükselişe geçti; "ama ben, yeni nesildenim, ilk Amerikan nesli..."

Adam gayet soğuk bir sesle lafı gediğine koydu: "Rusya'da doğdun sen."

"Ama Amerikan eğitimi gördüm. Buraya geldiğimde daha bebektim. Burası kadar eylem odaklı herhan-

gi bir memleket bilmiyorum. Hal böyleyken, Sergius Dayı, işleri bir kenara bırakabilseydin, çok büyük bir güç olabilirdin."

"Burada neler yapabildiklerine bir bak. Tüm bunların benim sayemde olabildiğini aklından çıkarma." Yufka yürekli terörist Hausmann aklına düştü ve bir anlık tereddütten sonra lafını sürdürdü: "Ben iyiliği vekaleten yaptırıyorum. Anlatabildim mi? Vekilim de sensin."

"Farkındayım ve böyle konuşmak bana hiç iyi gelmiyor," diye açık yüreklilikle feryat etti. "Beni sen şımarttın. Babamı hiç tanımadım, dolayısıyla onun yerini almandan mutlu olduğumu söylemekle kimseye ihanet etmiş olmam. Babam, hiçbir baba bu denli müşfik olamazdı."

Bu sefer yastıkların yerini cömert öpücükler aldı; saçları seyrek sarışın beyefendi demir gibi kaslarıyla pencerenin önündeki geniş koltuğa iyice gömüldü.

Constantine, sırf Grunya'nın sözlerinin sebep olduğu hafif kafa karışıklığı ile mutluluğunu gizlemek amacıyla muzipçe, "Senin anarşistliğin ne âlemde?" diye sordu. "Birkaç yıl önce tam anlamıyla bir kızıl olma yolundaydın, toplumsal düzenin destekçilerine ateş püskürüyor, yok olmalarını diliyordun."

Grunya gönülsüzce itiraf etti: "Böyle eğilimlerim olmuştu."

"Eğilim mi?" diye bağırdı adam. "İşimi gücümü bırakıp, beni insanlık davasına adamaya ikna etmeye çalıştığını gördükçe yüreğim daralıyordu. Hatırlarsan, 'dava' sözünü de üstüne basa basa vurgulardın. Sonra da bu yoksul mahallesine gelip çalışmaya başladın.

Düşmanla işbirliği denir buna. Hakir gördüğün sistemin perişan enkazına yama yapıyorsun."

Grunya elini kaldırıp karşı çıktı.

"Ya ne yapıyorsun?" diyerek üsteledi. "Oğlanlar derneğin, kızlar derneğin, genç anneler derneğin. Kadın işçiler için kurduğun şu günlük çocuk bakımına ne demeli! Mesai saatleriyle sınırlı bu hizmetin işverenlerin anneleri daha fazla terletmesinden başka bir şeye yaramıyor."

"Ama artık anaokulu planının ötesine geçtim dayı, bunu biliyorsun."

Constantine onaylar biçimde başını salladı.

"Başka şeyler de var. Tam bir muhafazakâr olup çıkacaksın. Bir tür sosyalist. Buradan devrimci bir durum çıkmaz."

"O kadar devrimci değilim dayı, lütfen. Büyüyorum. Toplumsal gelişme ağır ve zahmetli ilerliyor. Kestirme yollar yok. Her adımın hesap edilmesi gerek. Yoksa halen felsefi olarak bir anarşistim. Aklı başında her sosyalistin olduğu gibi. Ayrıca anarşinin ideal özgürlüğüne ancak sosyalizmden geçilerek varılabileceği fikri her geçen gün daha çok aklıma yatıyor."

"İsmi ne?" diye ters bir şekilde sordu Constantine.

"Kim? Ne?" Kızın yanaklarında ılık, kırmızı bir mahcubiyet belirdi.

Constantine çayından bir yudum alıp sessizce bekledi.

Grunya kendini toparlayıp bir an karşısındakine ciddiyetle baktı.

"Söyleyeceğim," dedi. "Cumartesi gecesi, Edge Moor'da. Hani kısa saçlı birinden bahsetmiştim ya, o."

"Getireceğin misafir yani?"

Grunya başıyla onayladı.

"O zamana kadar başka bir şey anlatmayacağım."

"Peki sen...?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Grunya, bocalayarak.

"Seninle konuştu mu?"

"Hem evet, hem hayır. Her şeyi olduğu gibi kabul eder bir hali var. Onu görene dek bekle. Onu seveceksin Sergius dayı, adım gibi eminim. Zekâsına da saygı duyacaksın. Kendisi... saat dörtte misafirim olacak. Bekle ve bugün tanış onunla lütfen, rica ediyorum.

Fakat Sergius Constantine, namı diğer İvan Dragomiloff saatine bakıp hızla ayağa kalktı.

"Olmaz Grunya, sen onu cumartesi günü Edge Moor'a getir, onu beğenmek için elimden geleni yaparım. Böylesi daha uygun olur. Bir hafta boyunca tembellik edeceğim. Bu iş göründüğü kadar ciddiyse, onu kapıp gelebilirsin."

"Çok işi var," diye cevapladı Grunya. "Ancak hafta sonu kalmaya ikna edebildim."

"İş?"

"Bir tür. Gerçek iş denemez. İşadamı değil, fakat zengin biri işte. Vaktini sosyal işlere vakfetmiş durumda. Kafasının işleyiş biçimine hayran kalacaksın dayı, ilgini çekecek."

Kapıda kucaklaşarak ayrılırlarken, Constantine'in son sözleri, "umarım her şey gönlünce olur bir tanem," oldu.

3

Grunya, dayısını uğurladıktan birkaç dakika sonra gayet ağırbaşlılıkla Winter Hall'u karşıladı. Çok ciddi görünüyordu. Adama çay ikram etti, biraz sohbet ettiler, tabii buna sohbet denebilirse. Söz konusu mevzular Gorki'nin son kitabından Rusya'daki devrime ilişkin son haberlere, oradan Hull House ve tekstil işçilerinin grevine geldi.

Grunya'nın yeniden yapılandırmacı, iyileştirmeci planları karşısında Winter Hall'un yüzü ekşidi.

"Hull House'u ele alalım," dedi. Chicago'nun gecekondu semtleri içinde bir aydınlanma noktası olmuştu. Halen de öyle, fakat arkası gelmedi. Gecekondu alanları büyüdü, iyice yayıldı. Hull House'un kurulduğu zamana kıyasla Chicago'da bugün açık ara bütünüyle sefalet, ahlaksızlık ve yozlaşma hâkim. Su alan bir tekneyi, içeri sızan sudan daha azını boşaltabilen bir kovayla kurtaramazsın."

"Biliyorum, biliyorum" diye hüzünle mırıldandı Grunya.

Hall durmadan devam etti: "Dışarıya cephesi olmayan içerlek odalar meselesini ele alalım. İç savaşın sonuna gelirken, New York'ta bunlardan altmış bin tane vardı. Ta o zamandan bu yana karşı kampanya sürüyor. Birçok insan hayatını adadı bu kavgaya. Kamu yararını gözeten binlerce, on binlerce yurttaş maddi manevi destekte bulundu. Tüm o bloklar yerle bir edilip yerlerine parklar ve oyun alanları yapıldı. Çok büyük ve korkunç bir mücadeleydi. Peki sonuç ne oldu? 1911'e geldiğimiz şu gün New York'ta 350 binden fazla dışarıya cephesi olmayan oda var."

Omuz silkip çayını yudumladı.

Grunya, "Sayende gün geçtikçe iki şeyin farkına varıyorum," diye itirafta bulundu. Birincisi, herkesi otomata çeviren baskıcı, yani sosyalist bir dönemden geçmeden, yasaların kısıtlamadığı bir özgürlüğe açılmak mümkün görünmüyor. Şahsen sosyalist bir rejim altında yaşayamazdım. Can sıkıcı olurdu."

Hall yavaşça kelimeleri dizdi: "Onun yerine günümüzün ticari bireyselliğinin şatafatlı, vahşi, zalim güzelliğini tercih ediyorsun demek?"

"Neredeyse öyle, neredeyse. Ancak sosyalist devlet kurulmalı. Bunu da çok bariz bir şekilde gördüğüm ikinci şeyden, yani iyileştirme politikalarının iyileştirmede gösterdiği hatalardan ötürü biliyorum." Grunya sözünü aniden kesti, göz kamaştırıcı içten bir gülümsemeyle adama sokularak, "Bu sıcak havalarda böyle ciddi meselelerden konuşmak zorunda mıyız? Niçin şehir dışına kaçıp biraz temiz hava almıyorsun?" dedi.

"Ya sen?" diye karşılık verdi Hall.

"Çok yoğunum."

"Al benden de o kadar." Adam durakladı, aniden suratı gerildi, sertleşti. Zihninden geçen şiddetli bir fikir yüzüne yansımış gibiydi. "Doğrusunu istersen daha önce hayatımda hiç bu kadar meşgul olmadığım gibi büyük bir şeyi sonuçlandırmaya da hiç bu kadar yaklaşmamıştım."

Grunya aldırış etmeden üsteledi: "Ama hafta sonuna kadar işlerini kolaylayıp dayımla buluşacaksın, değil mi? Kendisi daha birkaç dakika önce buradaydı. Bir tür ev partisi yapalım istiyor, sadece üçümüz, bir haftalığına..."

Adam kerhen başını salladı. "Çok isterdim, elimden geleni yapacağım, ama tüm bir hafta kalamam. Bu mesele benim için çok önemli. Aylardır aradığım şeyi daha bugün öğrenebildim."

Adam konuşmasını sürdürürken, Grunya yalnız âşık bir kadının yapabileceği şekilde adamın suratını inceliyordu. Çatık kaşlarının bitişik kemerinden dudaklarının kalemle çizilmiş gibi duran köşelerine, sert ve düz çenesinden kulağının en ufak kıvrımına dek Winter Hall'un yüzündeki en ince ayrıntıyı dahi biliyordu. Erkek olduğundan olacak, Grunya'nın aşkı karşılıksız olmasa bile, adam kadının yüzünü o kadar incelememişti. Âşık olduğu doğruydu, ama gözlerini mikroskobik detaylara dikmemişti. Zihninde yer etmiş izlenimlerden Grunya'yı şöyle bir tarif etmesi istense, bunu ancak genel hatlarıyla yapabilirdi: hayat dolu, güzel, nefis bir ten rengi, kısa alın, her daim göz alıcı saçlar, kızaran yanaklarıyla birlikte gülen gözler, sempatik ve tapılası ağzından çıkan tarifi mümkün ol-

mayan eşsiz bir ses. Ayrıca temiz ve sıhhatli göründüğünü, asil, ağırbaşlı, kıvrak zekaya sahip ince esprili biri olduğunu gözlemlemişti.

Grunya'nın gördüğü ise 32 yaşında yapılı bir adamdı. Bir eylem adamının çehresini taşıyordu, alnı bir filozofunki gibiydi. O da sarışın mavi gözlüydü, güneş altında çok zaman geçirmiş Amerikalılar gibi bronzlaşmıştı. Çoğu kez huzurlu görünümünün arkasında asla uzlaşmaz, merhametsiz bir ifade belirirdi. Gücü seven, fakat gaddarlığa gelemeyen Grunya, adamın gelgitli ruh halinden tedirgin oluyordu.

Winter Hall zamanın dışında sıra dışı bir tipti. Çocukluğunu bolluk içinde rahat geçirmesine, babasından epeyce yüklü bir servet devralmasına ve iki bekar halasının da miraslarına konmuş olmasına rağmen genç yaşta kendini insanlık davasına adamıştı. Üniversitede ekonomi ve sosyoloji eğitimi görmüş, hayata kendisi kadar ciddiyetle yaklaşmayan sınıf arkadaşları tarafından takıntılı biri gibi görülerek horlanmıştı. Üniversite yıllarının ardından hem parayla hem kişisel gayretiyle New York kampanyasında Riis'e arka çıkmıştı. Bir mahalle çalışmasına verdiği emek ve harcadığı uzun zaman onu tatmin etmekten uzaktı. Her zaman görünenin ardında ne yattığıyla, ona sebep olan esas şeyin ne olduğuyla ilgiliydi. Bu yüzden siyaset eğitimi alıp New York'tan Albany'ye kadar rüşvet davalarının izini sürmüş ve sonra başkente dönüp yine bu konu üzerinde çalışmalarını sürdürmüştü.

Anlaşılan, boşuna geçen birkaç yılın ardından işin temeline inmeyi aklına koymuştu. Bunun için tam bir

radikalizm yuvası olan bir üniversite yerleşkesinde birkaç ayını geçirdi. Bir yıl boyunca geçici işçi sıfatıyla ülkeyi baştan başa dolaşmış, bir başka yılını da hırsızların ve fahişelerin yoldaşı başıboş bir serseri olarak geçirmişti. İki yılını Chicago'da profesyonel anlamda hayır kuruluşu işçisi olarak geçirmişti, hiç duraksız mesaisinin karşılığı ayda 50 dolardı. Tüm bunların içinden bir sosyaliste evrilerek, basının sevdiği tabirle "milyoner sosyalist" haline gelmişti.

Bol bol seyahat ediyor, durmaksızın araştırma yapıyor ve gidişatı ilk elden inceliyordu. En ön safta yer almadığı tek bir önemli grev yoktu. Örgütlü işçilerin düzenlediği ulusal ve uluslararası bütün toplantılara katılmış, 1905 Devrimi'nin eli kulağındayken bir yılını Rusya'da geçirmişti. Saygın dergilerde sayısız makalesi yayınlanmıştı. Bir sosyalist için tutucu addedilecek türde, ama hepsi de iyi işlenmiş, derinlikli, dikkatle kaleme alınmış birkaç kitabı vardı.

İşte, Constantine'in Doğu Yakası'ndaki dairesinde, Grunya'nın pencere önünde bir koltukta çay içip çene çaldığı adam böyle biriydi.

Grunya, "Fakat kendini bu berbat, boğucu şehre mahkûm ederek tüm vaktini burada geçirmek zorunda değilsin," dedi. "Senin gibi birini buna zorlayan şeyin..."

Derken sonunu getiremedi, Hall'un artık kendisini dinlemediğini keşfetti. Adamın gözü tesadüfen koltukta duran gazetelere takıldı. Kadının varlığını hepten unutarak gazeteyi alıp okumaya başladı.

Grunya küsmüş gibi yaptı, ama adam oralı olmadı.

"Yani şu yaptığın gerçekten çok hoş" diye patlayınca Grunya, adamın dikkatini çekmeyi becerdi. "Burada konuşuyorum, sense gazete okuyorsun."

Hall, McDuffy suikastını duyuran manşeti görebilmesi için sayfayı kadına uzattı. Grunya bir anlam veremeden adama baktı.

"Affedersin Grunya, fakat şunu görünce, hayat durdu." İşaret parmağıyla manşetin üzerine hafifçe vurdu. "İşte beni meşgul eden şey bu. Bu yüzden New York'tan ayrılamıyorum. Bu yüzden sana bir hafta sonundan fazlasını ayıramıyorum. Yoksa tüm bir haftayı seninle geçirmeyi ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

Grunya bocaladı, "Fakat anlamıyorum," dedi. "Anarşistler başka bir şehirde bir emniyet müdürünü havaya uçurmuş. Ben... Gerçekten anlamadım."

"Anlatayım. İki yıldır şüphelerim vardı. Sonra netlik kazanmaya başladı. Aylardır kendimi, Amerika'da, belki tüm dünyada şimdiye dek ortaya çıkmış en korkunç suikast örgütünü arayıp bulmaya adamış haldeyim. Aslında uluslararası bir örgüt olduğundan şüphem kalmadı sayılır.

"John Mossman'ın Fidelity Binası'nın yedinci katından atlayarak intihar edişini hatırlıyor musun? Babamın olduğu kadar, sonrasında da benim arkadaşımdı. Kendini öldürmesi için ortada hiçbir sebep yoktu. Fidelity Trust büyüyen bir şirketti. Diğer bütün yatırımları da. Fevkalade mutlu bir aile yaşantısı sürüyordu. Sağlığına diyecek yoktu. Kafası rahattı. Yine de o aptal polisler intihar ettiğini söyledi. Ortalıkta birtakım söylentiler dolaştı; amansız, önlenemez, kat-

lanılmaz bir sinir hastalığından mustaripmiş, bu hastalığın pençesine düşenler intihar ederlermiş. Böyle bir şey yoktu. Öldüğü gün birlikte öğle yemeği yemiştik. Böyle bir şikâyeti olmadığını biliyorum, çünkü doktoruyla bizzat görüşüp teyit ettim. Hastalık bahsi sırf saçma bir teoriden ibaretti. Asla kendini öldürmedi, asla o binanın yedinci katından atlamadı. Öyleyse onu kim öldürdü? Ayrıca neden? Biri onu yedinci kattan aşağı itti. Kim? Neden?

"Eğer üç gün sonra Vali Northampton havalı bir tüfekle öldürülmüş olmasaydı, bu olay çözümsüz bir sır olarak aklımdan uçup gidecekti. Bir hatırla! Binlerce pencerenin açıldığı bir ana caddenin orta yerinde katledildi, biri onu hazır bekliyordu. Tek bir ipucu bile bulamadılar. Haliyle bu iki cinayet merakımı cezbetti. O günden sonra da ülke genelinde sık sık işlenen cinayetlerde olağandışı bir şeyler bulabilmek için gözlerimi dört açtım.

"Sana bu cinayetlerin tüm listesini sayacak değilim, yalnızca birkaçından bahsedeyim. Borff diye biri vardı; Sannington'daki sendikal hareket içinde adı yolsuzluklara karışmış biri. Yıllardır şehri kontrol altında tutuyordu. Üst üste yapılan yolsuzluk kovuşturmaları adamı yakalamaya yetmedi. Sahip olduğu taşınmazların değeri altı milyon dolar ediyordu. Devletin tüm siyasi çarklarına varıncaya dek ele geçirdikten sonra mal varlığı da ortaya saçıldı. Gücünün ve namussuzluğunun zirvesindeydi öldürüldüğünde.

"Başkaları da var: Emniyet Müdürü Little, büyük girişimci Welchorst, pamuk kralı Blankhurst, cesedi Doğu Nehri'nde bulunan Komiser Satcherly ve daha

bir sürü kişi. Bir de sosyete cinayetleri oldu. Çıktığı son av gezisinde öldürülen Charley Atwater, Bayan Langthorne-Haywards, Bayan Hastings-Reynolds, ihtiyar Van Auston... Neyse liste gerçekten uzun.

"Tüm bu işlerin arkasında belli bir güce sahip bir yapının olabileceğine ikna oldum. Önemsiz bir Kara El meselesi olmadığına şüphe yoktu. Cinayetler herhangi bir millet ya da belli bir toplumsal sınıfla sınırlı değildi. İlk şüphelendiklerim anarşistler oldu. Bağışla beni Grunya..." Adam hemen elini uzatıp şefkatle kadının elini tuttu: "Senin hakkında çok şey geldi kulağıma, şiddet yanlısı gruplarla dirsek temasın olduğun söylenirdi. Çok para harcadığını öğrenince içime bir kurt düşmüştü. Her neyse, anarşistlerin arasına karışmam sayende mümkün görünüyordu. Sana şüphe ile yaklaşıp, âşık oldum. En uysal anarşist sensin, hem senin pek de o yolun yolcusu olmadığını görmüş oldum. Bu arada bu yoksul mahallesindeki çalışmalarına çoktan başlamıştın."

Grunya kahkahayı bastı, "Tabii sen bu çalışmadan da hoşnut olmamam için elinden geleni yaptın." Bir yandan da ellerini tutan adamın elini kaldırıp yanağına yasladı. "Hadi devam et. Çok heyecanlandım."

"Anarşistlerin arasına karışıp araştırmalarımı sıklaştırınca onların aciz olduğuna dair fikrim pekişti. Hiç gerçekçi değiller. Hayaller kurup teoriler üretiyorlar ve polis zulmüne öfke kusuyorlardı, ama hepsi bundan ibaretti. Hiçbir yere vardıkları yoktu. Elbette şiddet yanlısı örgütlerden bahsediyorum, başlarını belaya sokmak dışında ellerinden bir şey gelmez onların. Tolstoy ve Kropotkin sempatizanlarına gelince,

onlar ılımlı akademik filozoflardan fazlası değildi. Karıncayı bile incitemezler, onların vahşi kuzenleri de farksız değildi.

"Dediğim gibi, her nevi suikast işleniyordu. Sadece siyasi veya toplumsal niteliğe haiz olmuş olsaydı, umutsuzca gizlenen bir çevrenin işi olduğu düşünülebilirdi. Fakat hem iş dünyasından hem sosyeteden hedefler seçiyorlardı. Dolayısıyla, dünyanın bu örgüte bir biçimde erişiminin olması gerektiği sonucuna vardım. Ama nasıl? Öldürülmesini istediğim biri olduğu varsayımıyla yola çıkıyordum, fakat orada takılıp kalıyordum. Bir kere, bu işi benim yerime halledecek şirketin adresine sahip değildim. Düşüncemdeki sakatlık buradaydı, yani bu bir varsayımdan ibaretti. Gerçekte kimseyi öldürmeyi istemiyordum.

"Ancak sonradan kafama dank etti. Bir gün Federasyon Kulübü'nde Coburn, benimle birlikte altı kişiye daha o gün başından geçen bir macerayı anlattı. Ona kalsa sadece tuhaf bir tesadüften ibaretti, oysa benim için mevzu bir anda aydınlanır gibi oldu. Coburn çarşı tarafında yürüyormuş, Beşinci Cadde'de karşıdan karşıya geçerken, tamirci kılığında bir motosikletli yanaşmış ve özetle, eğer Coburn'ün şu hayatta kurtulmak istediği herhangi biri varsa, sorunsuz bir şekilde icabına bakabileceklerini söylemiş. Bunun üzerine Coburn adamı yumruklamakla tehdit etmiş, herif de derhal topuklamış.

"Can alıcı nokta şu ki Coburn'ün başı büyük beladaydı. O sıralar iş ortağı Mattison'dan madik yemiş, bunun anlamını biliyor musun, çok büyük miktarda dolandırılmıştı. Mattison bununla da yetinmemiş,

Coburn'ün karısıyla Avrupa'ya kaçmıştı. Görüyor musun? Birincisi, Coburn, Mattison'dan intikam almak istiyordu, en azından bunu istediği farz edilebilir ya da istemesi gerektiği düşünülebilirdi. İkincisi, gazeteler sağ olsun, konu kamuya mal olmuştu."

Gözleri parlayan Grunya, "Anlıyorum" diye bağırdı. "Senin varsayımında bir eksik vardı. Farazi adam öldürme arzunu umuma açık edemediğin için, haliyle örgüt de sana bir görüşme teklifinde bulunamadı."

"Doğru. Fakat tıkandım kaldım. Ya da bir anlamda öyleydim diyelim. Artık dünyanın örgüt ve onun hizmetleriyle nasıl bağlantı kurduğunu biliyorum. Öne çıkan gizemli cinayetleri o gözle inceleyince fark ettim ki bu zamana dek tüm sosyete cinayetlerinin öncesinde sansasyonel bir skandal patlak vermişti. İş çevreleriyle ilgili cinayetlere gelince, gazeteler yazmasa da, hatırı sayılır miktarda büyük işadamının karıştığı şaibeli ve haksız ticari işlemlerin bilgisi daima sızardı. Hawthorn gizemli bir şekilde yatında ölü bulunduğunda Kartel'e karşı mücadelede el altından yürüttüğü anlaşmaların dedikodusu haftalardır kulüplerde konuşuluyordu. Sen hatırlamayabilirsin, ama olayların yaşandığı dönemde Atwater-Jones skandalı ile Langthorne-Haywards skandalı, olabilecek en sansasyonel şekilde gazetelere konu olmuştu.

"Anlayacağın bu cinayet örgütünün, siyaset, ticaret ve sosyete dünyasının üst kademedekileriyle görüşüyor olduğundan şüphem kalmamıştı. Ayrıca şundan da emin olmuştum, Coburn vakasında olduğu gibi teklifler illa her zaman geri çevrilmiyordu. Çevreme

bakıp kulüp veya yönetici toplantılarında karşılaştığım kişilerden hangilerinin bu katiller şirketinin müşterisi olabileceğini hep merak etmişimdir. Kuşkusuz, tanıdıklarım arasında bu tür adamlar vardı, fakat hangileriydi? Düşmanlarını ortadan kaldırmak için tuttukları şirketin adresini sorduğumu bir düşünsene.

"Nihayetinde daha yeni, doğrudan bir ipucu var artık elimde. Zirvede yaşayan tüm arkadaşlarımı yakın takibe aldım. Herhangi birinin başı belaya girdiğinde yanından ayrılmıyordum. Kısır bir dönem geçti. Gerçi şirketin hizmetlerinden faydalanmış olabilecek biri vardı, çünkü başını ağrıtan adam altı ay sonra ölmüştü. Polise bakacak olursan intihardı.

"Derken şansım döndü. Birkaç yıl önce Gladys Van Martin'in Baron Portos de Moigne ile evliliğinin yarattığı sansasyondan haberin vardır. Bu da farklı milletten iki insanın yaptığı talihsiz evliliklerden biriydi. Adam hayvanın tekiydi. Kadının varını yoğunu aldıktan sonra boşanmış. Korkunç kötü davranmış, ayrıntılar daha yeni ortaya çıktı. Herif öyle fena dövmüş ki kadıncağızı, doktorlar önce kadının hayatından, sonra da akıl sağlığından umudu kesmişler.

"Kadının kardeşi Percy Van Martin'le üniversiteden sınıf arkadaşıyız. Bunu fırsat bilip derhal adama yaklaştım. Son birkaç hafta içinde birlikte epey vakit geçirdik. Sonunda beklediğim fırsat geçen gün çıktı, her şeyi anlattı. Örgüt buna ulaşmış. Coburn'ün aksine adamı başından savmak yerine kulak vermiş. Eğer Van Martin meseleyi bir adım öteye götürmek niyetindeyse, Herald'ın okuyuculara ayrılmış köşesinde tek bir MEZOPOTAMYA kelimesinin yayınlatıl-

mış olması gerekiyordu. Derhal işi bana bırakmaya razı oldu. Sorun elle tutulabilir hale geliyordu. Van Martin'in vekili gibi davranarak, söylendiği üzere MEZOPOTAMYA'yı bastırttım. Örgütten bir elemanı görüp konuştum. Gel gör ki alt rütbeli biriydi. Çok şüpheci ve dikkatliler. Fakat bu gece başkan ile buluşacağım. Her şey ayarlandı. Ondan sonra...

Grunya sabırsızlıkla, "Evet, evet, ya sonra?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum. Hiçbir planım yok."

"Ama tehlikeli!"

Hall yatıştırıcı bir gülümsemeyle:

"Riskli olduğunu sanmıyorum. Sadece bir iş görüşmesinde bulunacağım. Nedir yani, Percy Van Martin'in eski enişte sinin öldürülmesi hakkında konuşacağız. Müşterilerini öldürmek şirketlerin adeti değildir.

Grunya üsteledi, "Ya senin müşteri olmadığını anladıklarında ne olacak?"

"Çoktan ayrılmış olacağım oradan. Fark ettikleri zaman iş işten geçmiş olacak, bana dokunamayacaklar."

Yarım saat sonra kapıda ayrılırlarken Grunya, "Dikkatli ol, söz ver dikkatli olacağına!" diye yalvarıyordu. "Hafta sonu çıkıyoruz, değil mi?"

"Elbette."

"Seni istasyondan alırım."

"Hemen ardından da heybetli dayınla tanışacağım sanırım." Hall, alaycı bir titreme ile "Umarım o bildiğimiz canavarlardan değildir," dedi.

Grunya gururla, "Ona bayılacaksın," dedi. "Bir düzine babayı toplasan onun kadar iyisini, güzelini bulamazsın. Hiçbir kere beni yarı yolda bırakmadı. Hatta..."

"Benden söz edilince bile mi?"

Grunya benzer bir cüretle karşılık vermeyi denedi, fakat kızarıp, bakışlarını yere indirdi. Hemen sonra kendini adamın kolları arasında buluverdi.

4

"Demek İvan Dragomiloff sizsiniz?"

Winter Hall bir an duraksayıp önce kitaplarla kaplı duvarlara ve sonra dönüp, kendini karşılamak için ayağa kalkmamış olan siyah takkeli sarışın, soluk adama baktı.

"Meğer ne kadar zormuş size ulaşabilmek. Bu da gösteriyor ki... şey... Ustalıkla yönetilen, tedbiri de elden bırakmamış bir büro burası."

Dragomiloff memnuniyetini küçük bir tebessümle geçiştirdi.

Ziyaretçinin yüzünü ışık altında rahatça seçebileceği, kendisine bakan sandalyeyi işaret ederek, "Oturun" dedi.

Hall odaya tekrar bir göz attıktan sonra adamdan önce davranıp, "Şaşırdım," dedi.

Dragomiloff takılmadan edemedi, "Alt sınıf kabadayılar ve soluk bir melodram görmeyi bekliyordunuz herhalde?"

"Hayır, öyle değil... Kurumunuzun operasyonlarını yönetecek kişinin gayet keskin bir zekâya sahip olması gerektiğini biliyordum."

"Operasyonlarımız daima başarılı olmuştur."

"Mahsuru yoksa sormak isterim, ne zamandan beri bu iştesiniz?"

"Bilfiil 11 yıl. Tabii öncesinde bir hazırlık ve plan kurulum süreci var."

Hall'un sıradaki sorusu, "Benimle bu konuda konuşmayı dert etmiyorsunuz yani?" oldu.

"Kesinlikle hayır," cevabı geldi. "Müşterim olarak ikimiz de aynı gemideyiz. Çıkarlarımız bir. Üstelik, işlem sona erdiğinde müşterilerimize asla şantaj yapmadığımıza göre çıkarlarımız yine aynı kalacak. Çok önemli olmayan bir bilginin paylaşımından bir zarar gelmez. Ayrıca bu organizasyondan gurur duyduğumu saklamayacağım. Tıpkı sizin de dediğiniz gibi, övünmek gibi olacak ama, burası ustaca yönetiliyor."

"Yine de anlayamıyorum," diye bağırdı Hall. "Siz, böyle bir şebekenin başı olabilecek dünyadaki son kişisiniz. Nasıl olur da sizin gibi biri katiller çetesinin başı olabilir aklım almıyor."

Dragomiloff'un cevabı keskin oldu: "Siz de böyle bir kişinin sunduğu profesyonel hizmeti aramak üzere buraya yolunu düşürecek dünyadaki en son kişiye benziyorsunuz. Görünüşünüzü beğendim. Güçlü, dürüst, korkusuz... Ayrıca gözlerinizde tarifsiz, fakat bilge kişilere ait o tanıdık yorgunluk var. Çok okumuş ve çalışmış olmalısınız. Sizin bir katiller çetesinin başında görmeyi umduğunuz kişiyle aramda bariz olarak ne kadar dikkate değer fark varsa, siz de be-

nim sıradan müşterilerimden o kadar farklısınız. Bu arada, cezalandırıcılar dersek daha doğru, daha iyi bir ifade olur."

"İsim mühim değil," diye yanıtladı Hall. "Bu... bu yatırımı sizin yönetiyor oluşunuz beni zaten yeterince şaşırtmış durumda."

"Tabii ya, nasıl çalıştığımız hakkında hiçbir fikriniz yok değil mi?" Dragomiloff güçlü, ince parmaklarını birbirine geçirip vereceği cevap için derin derin düşündü. Şöyle açıklayayım, müşterilerimizin razı olduğundan çok daha yüksek etik ölçülerde işimizi yaparız."

"Etik mi!" diye kahkahayı patlattı Hall.

"Evet, aynen öyle. Söz konusu olan bir Cinayet Şirketi olduğu için bunun kulağa komik geldiğini kabul ediyorum."

"Örgütün adı bu mu yani?"

"İsimlerin bir önemi yok," diyerek soğukkanlılıkla devam etti şirketin başkanı. Müşterimiz olduğunuzda, iş dünyasına kıyasla daha hassas, daha katı bir doğruluk anlayışıyla hareket ettiğimizi göreceksiniz. Daha en başında bunun kaçılmaz bir gereklilik olduğunu anlamıştım. Bu kadar kanun dışı ve yasalara rağmen bir organizasyon kurarsanız, başarı ancak doğrudan sapmadan elde edilebilir. Birbirimize, müşterilerimize, herkese ve her şeye karşı doğru davranmak zorundayız. Ne kadar çok işi geri çevirdiğimizi bilemezsiniz."

"Ne?" diye bağırdı Hall. "Peki neden?"

"Çünkü doğru olmayacaktı. Gülmeyin, lütfen. Aslına bakarsanız, büromuz söz konusu etik olduğun-

da bir hayli fanatik sayılır. Her işin doğruluğu onaya tabidir. Kabul görmemiş bir işe girmeyiz. Aksi halde bu iş uzun soluklu olmaz. İnanın bu böyle. Artık işimize dönelim. Buraya güvenilir kaynaklar aracılığıyla geldiniz. Bizden istediğiniz tek bir şey olabilir. Kimin infaz edilmesini istiyorsunuz?"

Hall hayretle, "Bilmiyor musunuz?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Bu benim işim değil. Zamanımı sipariş toplamakla geçirmiyorum."

"Belki de size adamın adını verdiğimde uygun bulunmayacak. Görünüşe göre infazcı olduğunuz kadar yargıçlık da yapıyorsunuz."

"Cellat değilim. İnfaza hiç karışmam. O benim alanım değil. Ben işin başındayım. Belli bir değerlendirmeden sonra karar veririm, diğer üyeler de emirleri yerine getirir."

"Ya içlerinden biri zayıf halka çıkarsa?"

Dragomiloff keyiflenmiş gözüküyordu.

"Can alıcı bir noktaya parmak bastınız. Bu konuya uzun süre kafa yordum. Hayatın her alanında olduğu kadar, bizim de işlerimizi ancak belirli bir etik temele oturtarak idare edebileceğimizi gördüm. Kendimize ait bir düsturumuz, bir ahlak anlayışımız var. Saflarımızda ancak güçlü bir fizik ve çelik gibi sinirle yoğrulmuş yüksek ahlaki donanıma sahip adamlar yer bulabilir. Yeminlerimize gösterdiğimiz şaşmaz sadakat bunun bir sonucudur. Zayıf halkalar hiç olmadı değil, birkaç tane." Sözlerine ara veren Dragomiloff kederli düşüncelere daldı. "Bedelini ödediler. Diğerleri için paha biçilmez bir ders oldu."

"Yani..."

"Evet, infaz edildiler. Olması gereken buydu. Ancak buna nadiren gerek duyarız."

"Adamları nasıl belirliyorsunuz?"

"Cesur, zeki ve makul birini belirlediğimizde teste tabi tutulur. Ha bu arada, bu güçlü karakterleri seçme işini yine üyelerimiz yapar. Benim denk gelebileceğimden çok daha sağlıklı bir şekilde, türlü adamla orada burada dirsek teması halindeler. Fedakârlığının ve sadakatinin teminatı olarak hayatını ortaya koyar. Bu adamlardan haberim olur, haklarında raporlar alırım. Organizasyon içinde yükselmedikçe onlarla nadiren görüşürüm, aynı sebeple yüzümü şimdiye dek görenlerin sayısı azdır.

"İlk yapılan, adaya maddi karşılığı olmayan önemsiz bir cinayet işi vermek olur. Bir geminin gaddar bir ikinci kaptanı, zorbalık yapan bir ustabaşı ya da rüşvetle yolunu bulan bir siyasetçi olabilir. Malum, dünyayı bu tür insan müsveddelerinden temizlemek iyidir. Konumuza dönecek olursak, aday ilk cinayetini işlerken her adımını takip ederiz ve onu ülkenin herhangi bir mahkemesinde mahkûm ettirmeye yetecek yeterli kanıt toplanmış olur. Bu kanıtlar tamamen örgüt dışı kişilerin tanıklıklarına dayandırılır. Bu da bizi görünmez kılar. Bu yüzden bir üyenin cezalandırılması için bir kere bile yargıdan medet ummuş değiliz.

"İlk görev yerine getirildikten sonra adam ruhen ve bedenen bizim bir parçamız olur. Sonrasında derinlemesine metot eğitimine geçilir."

Adamın sözünü kesen Hall, "Ders programına etik de dahil mi?" diye sordu.

Coşkulu bir cevap geldi: "Dahil olmaz mı, tabii ki. Üzerinde durduğumuz en önemli şey bu. Doğrunun üzerine inşa edilmemiş hiçbir şey var olamaz."

Ziyaretçi aniden ilgisiz bir soru sordu: "Anarşist misiniz?"

Cinayet Şirketi'nin patronu olumsuzca kafasını salladı. "Hayır, ben bir filozofum."

"Aynı şey."

"Küçük bir farkla. Anarşistler iyi niyetlidir, bense iyi yaparım. Pratiğe dökemedikten sonra felsefe neye yarar ki? Memleketimin anarşistlerini ele alalım. Bir suikasta karar verirler. Gece gündüz plan ve hazırlık yaptıktan sonra nihayet son darbeyi vurmaya gelince istisnasız her seferinde polis tarafından enselenirler. Öldürmeye çalıştıkları önemli kişinin genellikle burnu bile kanamaz. Fakat bizde bu olmaz."

"Hiç mi başarısız olmadınız?"

"Başarısızlığa geçit vermemek için çok çaba sarf ederiz. Zayıflığından veya korkusundan dolayı herhangi bir üyemiz başarısızlığa uğrarsa, cezası ölümdür." Dragomiloff vakur bir edayla durakladı, soluk mavi gözleri sevinç dolu bir ışıkla parlıyordu. "Biz hiç başarısızlığa uğramadık. Görevin yerine getirilmesine bir yıl veririz. Eğer iş büyükse, adamın yanına yardımcı verilir. Tekrar ediyorum, hiçbir zaman başarısız olmadık. Bu yapı, insan aklının erişebileceği kusursuzluğa çok yakın. Ben devre dışı kalsam, ansızın ölsem bile organizasyon aynı şekilde yürür."

Winter Hall, "Siparişleri alırken çizdiğiniz bir sınır var mı?"

"Hayır. İmparator veya kraldan en sıradan köylüye dek herkes kabulümüz. Tabii, burası çok önemli, cinayetin toplumsal meşruiyetinin savunulabilir olması lazım. Malumunuz, peşin olarak ödemeyi aldıktan ve cinayetin haklı gerekçeleri olduğuna karar verdikten sonra suikast gerçekleşir. Kurallarımızdan biri budur."

Winter Hall bunları dinlerken kafasında çılgınca bir fikir belirdi. O kadar tuhaf ve neredeyse delice bir fikirdi ki bundan tarifsiz bir zevk aldı.

"Sahiden de etik değerleri olan bir insansınız," diyerek söze başladı, "hatta sizin için bir etik tutkunu bile denilebilir."

"Ya da bir etik ucubesi," diye ekledi Dragomiloff memnuniyetle. "Evet, bu konuda özel bir merakımın olduğunu söyleyebiliriz."

"Bir şeyin doğru olduğuna inandığınız sürece yapmayacağınız iş yok."

Dragomiloff kafasıyla adamı onayladıktan sonra odaya bir sessizlik çöktü, ne var ki bunu bozan yine kendisi oldu.

"Aklınızda ortadan kaldırılmasını istediğiniz biri var. Kim o?"

Hall'un cevabı şöyleydi: " O kadar meraklandım ve o kadar heyecanlandım ki, biraz temkinli ilerlemek istiyorum... Hani anlaşmamızın şartlarını belirlemek konusunda. Kuşkusuz bir fiyat listeniz vardır. Konum ve nüfuza göre belirlenmiş demek istiyorum, yani kurbanların..."

Dragomiloff başıyla onayladı.

Hall kuşkuyla, "Diyelim ki bir kralın öldürülmesini istiyorum?" dedi.

"Kral var, kral var. Fiyatlar değişebiliyor. Aklınızdaki kişi bir kral mı?"

"Hayır, kral değil. Güçlü biri olsa da herhangi bir asalet unvanına sahip değil."

Dragomiloff vakit kaybetmeksizin sordu, "Devlet başkanı mı?"

"Hayır, herhangi bir resmi konuma sahip değil. Aslına bakarsanız sivil biri. Böyle birinin ortadan kaldırılmasını ne kadara garanti edebilirsiniz?"

"Böyle biri pek zorlayıcı ve tehlikeli olmaz. O yüzden ucuza çıkar."

"Öyle biri değil," diye atıldı Hall. "Cömert davranacak gücüm var, çünkü bu iş çok zorlu ve tehlikeli olacak. Muazzam bir zeka ve sınırsız kaynaklara sahip, güçlü biri."

"Bir milyoner mi?"

"Bilmiyorum."

"40 bin dolarlık bir fiyat çıkarıyorum." Büronun patronu karara varmıştı. "Tabii ki kimliğini öğrendiğim zaman fiyatı arttırmam gerekebilir, ancak tam tersi de mümkün."

Hall cüzdanından çıkardığı irice bir tomar banknottaki paraları saymayı bitirdikten sonra Dragomiloff'a uzattı.

"Nakit çalıştığınızı tahmin ediyordum," dedi, "o yüzden hazırlıklı geldim. Şimdi yanlış anlamadıysam, bana öldüreceğinizi garanti..."

Dragomiloff adamın sözünü kesti, "O işle ben ilgilenmiyorum."

"İsmini vereceğim herhangi birini öldürtmeyi garanti ediyorsunuz."

"Bu doğru. Ancak tek bir şartla, o da yapılacak soruşturmanın söz konusu infazı meşru kılacak nitelikte olmasına bağlı."

"Güzel. Çok iyi anladım. Kimin ismini verirsem vereyim, kendi babamın, hatta sizin babanızınkini bile?"

"Evet, gelin görün ki ne bir babam ne de oğlum var."

"Kendi adımı verdim diyelim?"

"Halledilirdi. Emirler verilirdi. Müşterilerimizin geçici hevesleriyle ilgilenmeyiz."

"Fakat diyelim ki yarın ya da haftaya fikrimi değiştirdim?"

"Çok geç olurdu." Dragomiloff kesin bir dille konuşuyordu. "Emir bir kez verildi mi asla geri çekilemez. Bu bizim en değişmez kuralımızdır."

"Pekala. Zaten öldürülmesini istediğim kişi ben değilim."

"O zaman kim?"

"İnsanlar onu İvan Dragomiloff adıyla tanıyor."

Hall'un sözleri soğukkanlılıkla dökülmüştü ağzından, Dragomiloff da benzeri bir soğukkanlılıkla dinlemişti.

Dragomiloff, "Kimliğini belirlemem için daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedi.

"Rus asıllı olduğunu tahmin ediyorum. New York'ta ikamet ettiğini biliyorum. Sarı saçlı, hem de dikkat çekecek kadar sarışın. Aşağı yukarı sizin ölçülerinizde, boyu, kilosu ve yaşı da sizinkine yakın."

Dragomiloff açık mavi gözlerini kırpmaksızın uzun uzadıya ziyaretçisine baktı. Sonunda konuşmaya karar verdi.

"Benim doğum yerim Valenko. Bahsettiğiniz kişi nerede doğmuş?"

"Valenko'da."

Dragomiloff karşısındaki adamı sabit gözlerle bir kez daha inceledi. "Beni kastettiğinizi düşünmeye başlıyorum."

Hall kesinlikle böyle bir şey demek istemediğini belirten hareketler yaptı.

Dragomiloff sözüne devam etti, "İnanın ki benden bahsediyorsunuz. Buna şüphe yok. Kafam karıştı. Açıkçası ölmemi neden istediğinizi anlamıyorum. Sizi hayatımda ilk defa görüyorum. Birbirimizi tanımıyoruz. Bunun için nasıl bir motivasyon içindesiniz en ufak bir fikrim yok. Her halükârda, bu infazın emrini vermeden önce haklılığını onaylamam gerekiyor."

Hall'un cevabı, "Deliller sunmaya hazırım," oldu.

"Beni ikna etmeniz gerekiyor."

"Buna hazırlıklıyım. Kendi deyiminizle, etik düşkünü bir ucube olduğunuzu sezdiğim için böyle bir teklifte bulunmayı düşündüm. Ölümünüzün haklılığını size ispatlarsam, siz de planı uygulayacaksınız. Yanılıyor muyum?"

"Haklısınız." Düşüncelerini gözden geçiren Dragomiloff'un suratı bir gülümsemeyle parladı. "Ancak bu bir intihar sayılır. Ve sizin de bildiğiniz gibi burası Cinayet Şirketi."

Emri adamlarınızdan birine verirsiniz. Anladığım kadarıyla kendi hayatı üzerine ant içmiş biri verilen emri uygulamak zorunda."

Dragomiloff'un neşesi iyice arttı.

"Çok doğru. Buradan yola çıkarak yarattığım mekanizmanın ne kadar kusursuz işlediği görülebilir. Her türlü olasılığa, yarattığınız bu en beklenmedik duruma karşı bile hazırlıklı bir mekanizma. Devam edin. İlgimi çektiniz. Esaslı birisiniz. Yaratıcı ve hayal gücü yüksek biri. Lütfen bana yeryüzünden neden yok olmam gerektiğini etik açıdan kanıtlayın."

Hall tam, "Öldürmeyeceksin," diye sözlerine başlamıştı ki, Dragomiloff lafını yarıda kesti.

"Bağışlayın. Tartışmanın selameti açısından bir baz belirleyelim, yoksa korkarım kısa sürede akademik bir hal alacak. Demek istediğim, ne kadar büyük hatalar yapmışım ki ölümü hak ediyorum, bunu bana kanıtlamalısınız. Ben de yargıçlık yapacağım. Ne tür yanlışlar yapmışım? Suçu olmayan kimin infaz emrini vermişim? Eylemlerimin doğruluğunu onaylarken uyduğum etik kurallardan hangisini ihlal etmişim? Hatta farkında olmadan veya budalaca bir yanlışım mı olmuş?"

"Anlıyorum. O halde şöyle devam edeyim. Müsaadenizle, ilk olarak şunu sormak istiyorum, John Mossman'ın ölümünden siz mi sorumlusunuz?"

Dragomiloff onayladı.

"Kendisi arkadaşımdı. Kendimi bildim bileli tanırdım. İçinde hiçbir kötülük yoktu. Kimseye de bir zararı dokunmamıştı."

Hall samimiyetle konuşuyordu, fakat diğerinin havaya kalkan eli ve alaycı gülümsemesi onu durdurdu. "John Mossman yaklaşık yedi yıl önce Fidelity Binası'nı inşa ettirmişti. Parayı nereden bulmuştu? Kendi halinde eski kafalı bir bankerken, birdenbire

farklı alanlarda birçok yatırımda bulundu. Geride bıraktığı serveti hatırlıyorsunuzdur. Kaynağı neydi bu paranın?"

Hall tam konuşmak üzereydi ki Dragomiloff henüz lafını bitirmediğini gösterdi.

"Fidelity kurulmadan az önce, hatırlarsınız Kartel'in Carolina Çelik'e bir müdahalesi oldu. Firmayı iflas ettirip yok pahasına zimmetlerine geçirmişlerdi. Carolina Çelik'in yöneticisi intihar..."

"Hapse girmemek için," diyerek Hall araya girdi.

"Bunun için kandırılmıştı."

Hall başıyla onayladı, "Hatırlıyorum. Bunu yapan Kartel'in ajanlarından biriydi."

"O kişi John Mossman'dı."

Hall, kuşku içinde sessizliğe gömülürken, Dragomiloff konuşmasını sürdürdü.

"Sizi temin ederim ki bunu kanıtlayabilirim. Kanıtlayacağım da. Fakat lütfen şimdilik bütün söylediklerimi doğru kabul etme nezaketini gösterin. Her sözümü kanıtlayacağıma sizi temin ederim."

"Peki öyle olsun. Stolypin'i siz öldürdünüz."

"Hayır, suçsuzum. Onu Rus teröristler yaptı."

"Buna inanayım mı?"

"Sözüm söz."

Hall kafasında sıraladığı cinayetlerin listesini bir daha gözden geçirdikten sonra bir salvo daha yaptı. "James ve Hardman, Güneybatı Madenciler Federasyonu'nun başkan ve sekreteri..."

Dragomiloff adamın sözünü kesip, "Biz öldürdük," dedi. "Peki o cinayette yanlış olan ya da beni hatalı kılan ne?"

"Siz bir hümanistsiniz. Emek kavgası ve bu davanın insanları sizin için çok değerli olmalı. Ancak bu iki liderin ölümü örgütlü emek adına büyük kayıp oldu."

Dragomiloff'un yanıtı, "Tam tersine," oldu. "O ikisi 1904 yılında öldürüldü. Öncesindeki altı yıl boyunca federasyon tek bir başarı elde edememişti. Buna karşılık üç felaket getiren grevde kelimenin tam anlamıyla hezimete uğramıştı. İki liderin ortadan kaldırılmasından sonra geçen ilk altı ayda federasyon büyük 1905 grevini kazandı. O günden bugüne somut kazanımların arkası kesilmedi."

"Yani?" diye zorladı Hall.

"Yani Maden Sahipleri Birliği bu cinayetin azmettiricisi değildi. Demek istediğim, James ve Hardman birlikten el altından para götürüyorlardı, hem de çuvalla. Bir grup madenci, liderlerinin ihanetini belgeleyen gerçekleri koydu önümüze. Hizmetin karşılığını da bizzat ödediler. 25 bin dolar almıştık."

Winter Hall afallamış görünüyordu. Konuşmaya başlamadan önce epey düşündü taşındı.

"Size inanıyorum Bay Dragomiloff. Yarın veya diğer gün sizinle beraber kanıtların üzerinden geçmeyi isterim. Tabii bu sadece formalite icabı. Yoksa sizi ikna etmenin başka yollarını bulmalıyım, cinayetlerinizin listesi bir hayli uzun."

"Sandığınızdan da çok."

"Gerçi bu cinayetlerin hepsini haklı gösterecek benzer gerekçeleriniz olduğuna şüphem yok. Unutmayın, bu ölümlerin hiçbirini doğru bulmuyorum, ancak size doğru geldiğine inanıyorum. Aramızdaki tartışmanın

akademik bir boyut alabileceğine dair duyduğunuz endişe çok yerinde. Sizi ancak bu şekilde ikna edebileceğimi umuyorum. Hadi bunu yarına erteleyelim. Birlikte bir öğle yemeğine ne dersiniz? Ya da nerede görüşmek isterseniz."

"Burası iyi bence, öğle yemeğinden sonra." Dragomiloff eliyle kitaplarla kaplı duvarları gösterdi. "Gördüğünüz gibi, burada birçok kaynakça var. Daha fazlası gerekirse Carnegie Kütüphanesi hemen köşe başında."

Çağrı düğmesine bastı. Uşağın içeri girmesiyle beraber ikisi de ayağa kalktı.

Hall kendinden emin bir şekilde ayrılıyordu, "Sizi ikna edeceğim, bana inanın."

Dragomiloff tuhaf bir gülümsemeyle, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Fakat eğer becerebilirseniz bu eşsiz bir şey olur."

5

Günler ve geceler boyunca tartışıp durdular. Önceleri sohbetleri etikle sınırlıydı, sonra hızla genişleyip derinleşti. Etiğin tüm bilimlerin çatısı olduğunu bilen ikili, bu bilimlerin temeline inmek zorunda hissettiler kendilerini. Dragomiloff, Hall'un başvurduğu "Öldürmeyeceksin" buyruğunun dinsel bir buyruktan çok, katı bir felsefi ilke olduğunda ısrarlıydı. Ayrıca anlaşılabilir ve mantıklı bir tartışma yürütebilmenin yolunun, birbirlerinin en temel inançlarından ve nihai ideallerinden ayrıntılı bir biçimde bahsetmekten geçtiğinde hemfikir oldular.

Söz konusu olan, deneyimli iki bilgenin mücadelesiydi. Ancak fikirlerin coşkuyla çarpıştığı bu ortamda çoğu zaman bir sonuca varmak arayışı kaybolup gidiyordu. Hall rakibinin hakkını teslim ediyor, onun tek derdinin hakikati ortaya çıkarmak olduğunu anlıyordu. Tartışmadan yenik çıkması halinde bunun bedelini kendi canıyla ödeyecek olması Dragomiloff'un muhakemesini bulandırmıyordu. Buradaki esas soru,

Cinayet Şirketi'nin ahlaken doğru bir kurum olup olmadığıydı.

Hall'un asla vazgeçmediği, tüm argümanlarını etrafında ördüğü bir tezi vardı. Bir toplum ancak kendi kurtuluşu için çözüm üretebildiği zaman o toplumda evrimden söz edilebilirdi. At sırtında bir adamın ya da atlı küçük bir grubun toplumun kaderini tayin ettiği devrin artık geride kaldığını ileri sürüyordu. Israrla Dragomiloff'un böylesi bir adam olduğunu, sahibi olduğu Cinayet Şirketi'nin de sırtına bindiği bir attan farksız olduğunu ve yine şirketin zoruyla hükümler ve cezalar verdiğini, en basitinden toplumu kendi istediği doğrultuda ayakları altında çiğneyip güttüğünü söylüyordu.

Öte yandan, Dragomiloff atının üzerinde toplum adına düşünüp karar veren ve onu yönlendiren adam rolünü oynadığını inkâr etmiyordu. Ancak toplumun bizatihi kendini idare edebileceği, tüm tökezlemelerine ve hatalarına rağmen sosyal ilerlemenin tam da bu tür bir kendiliğindenlikte yattığı fikrine külliyen karşı çıkıyordu. İşte meselenin düğümlendiği yer burasıydı. İki adam bunun üstesinden gelebilmek adına ilkel topluluklardan en uygar toplumlara kadar tarihin altını üstüne getirerek, insanın evrimsel gelişimini didik didik ediyorlardı.

Aslında iki bilge de metafizikten gayet uzak ve bir o kadar nesneldi. Zira ikisi de toplumsal yararı belirleyici unsur olarak kabul edip, bunun en yüksek ahlaki yol olduğunda hemfikirdiler. Nihayetinde bu ölçüden hareketle ilerleyen tartışmayı kazanan Winter Hall oldu. Dragomiloff hezimete uğradığını kabul

etti. Bu arada yaşadığı haz ve heyecandan dolayı düşüncesizce elini adama uzatan Hall, Dragomiloff'un elini sıkıca kavramasına şaşırmıştı.

"Şimdi anlıyorum," dedi, toplumsal etkenlere yeteri kadar önem vermemişim. Cinayetler kendi özünde toplumsal karşılığı kadar yanlış değil. Son kısmını geri alıyorum, aramızda kalsın amacinayetlerin herhangi bir yanlış tarafı yok. Ne var ki, bireyler yalnızca kendilerinden ibaret değil, aynı zamanda bireylerden müteşekkil karmaşık yapıların parçaları. İşte burada hataya düştüm. Mevzu netlik kazanıyor. Haklı değilmişim. Şimdiyse..." Birden susup saatine baktı. "Saat iki olmuş. Epey oturmuşuz. Artık cezamı çekmeye hazırım. Adamlarıma talimat vermeden önce işlerimi yoluna koymam için bana zaman tanırsınız herhalde?"

Tartışmanın hararetiyle koşulları çoktan unutmuş olan Hall irkildi.

"Buna hazır değilim," dedi. "Doğrusunu söylemem gerekirse, işin o kısmı tamamen aklımdan uçmuş. Belki buna gerek yoktur. Cinayetlerin sorunlu olduğuna zaten ikna oldunuz. Örgütü tasfiye edersiniz, olur biter."

Ancak Dragomiloff başını iki yana sallayarak Hall'a katılmadığını gösterdi.

"Anlaşma anlaşmadır. Sizden bir iş aldım. Doğru olan neyse onu yapmak lazım. Ayrıca mevcut durumum toplumsal çıkarlar doktriniyle bağdaşmıyor. Bireyin başlı başına sahip olduğu birtakım ayrıcalıkları vardır, verdiğin sözü tutmak da bunlardan biri. Bundan kaçış yok. Sözleşme yerine getirilmeli.

Korkarım bu da şirketin son işi olacak. Cumartesi sabahındayız. Emri yarın gece vermeme itirazınız olmaz, değil mi?"

Hall, "Saçmalık!" diye feryat etti.

"Pazarlık yapmıyoruz," diye şiddetle eleştirdi Dragomiloff. "Hem eteğimizdeki tüm taşları döktük. Daha fazla dinlemek istemiyorum. Ancak adil olmak adına öldürülmesi ne kadar güç biri olduğum hesaba katılırsa, fazladan en az bir 10 bin dolar daha talep edeceğim." Sözlerinin daha bitmediğini göstermek üzere elini kaldırdı. "İnanın bana makul bir teklif bu. Adamlarımın işini öyle zorlaştıracağım ki 50 bin dolar ve fazlasının karşılığına değecek..."

"Örgütü lağvetmeniz yeterli..."

Dragomiloff adamı susturdu.

"Tartışma bitmiştir. Bu artık benim meselem. Örgüt her ne olursa olsun dağılacaktır, fakat sizi uyarıyorum, uzun zamandır yürürlükte olan kuralarımıza göre kaçma hakkım var. Hatırlayacağınız gibi, pazarlık aşamasında, bir yılın sonunda görev ifa edilemezse verdiğiniz ücretin yüzde beş faiziyle birlikte iade edileceğine dair söz vermiştim. Şayet kurtulursam size kendi ellerimle teslim edeceğim."

Fakat Winter Hall sabırsızlıkla elini salladı.

"Dinleyin," dedi. "Şuna dikkatinizi çekerim. Ahlakın temeli üzerinde anlaşmıştık. Toplumsal faydanın tüm ahlaki değerlerin özünde yattığına dair..."

"Özür dilerim," diyerek adamın sözünü kesti Dragomiloff. "Toplumsal ahlaktan bahsederken öyle, yoksa birey belli durumlarda halen bir bireydir."

Hall sözlerine devam etti, "Musevilerin eski 'kısasa kısas' yasasını ne ben onaylıyorum, ne de siz. Suçun karşılığının ceza olduğuna inanmıyoruz. Şirketin işlediği cinayetler her ne kadar kurbanların işlediği suçlarla meşrulaştırılmış olsa da, siz bunu bir cezalandırma olarak görmemiştiniz. Kurbanlarınızı kökü kazındığı takdirde toplumun rahatlayacağı toplumsal hastalıklar olarak görüyordunuz. Cerrahlar kanseri nasıl ortadan kaldırıyorsa, siz de aynı ilkelerle sosyal yapıya müdahalede bulunuyordunuz. Bu bakış açınızı tartışmamızın daha başında kavradım.

"Konumuza dönersek, siz ve ben, cezalandırma teorisini kabul etmeyerek, suçu topluma zararlı, önemsiz bir eğilim olarak kabul ediyoruz. Gerçekte ise belli çıkarlara uygun düşecek şekilde keyfi sınıflandırıyoruz. Bu yüzden suç hastalığın doğasının yerini alan toplumsal bir anomalidir. Hastalıktır. Suçlu, kabahat işleyen kişi (fail) hasta biridir ve buna göre ele alınmalıdır, ancak bu şekilde hastalığı tedavi edilebilir.

"Gelelim size ve benim meramıma. Cinayet Şirketi'niz topluma zararlıydı. Ona inanıyordunuz. Bu yüzden de hastaydınız. Suikasta inancınız hastalanmanıza sebep oldu. Fakat artık inancınızı yitirdiniz. Tedavi oldunuz. Topluma zararlı bir eğilim içinde değilsiniz artık. Ölmeniz için bir sebep de kalmadı, çünkü bu artık çoktan kurtulduğunuz bir hastalık için kendinizi cezalandırmaktan başka bir şeye yaramaz. Derhal organizasyonu dağıtın ve işi bırakın. Tek yapmanız gereken bu."

Dragomiloff tatlı tatlı sordu, "Bitti mi, hepsi bu mu?"

"Evet."

"O zaman izin verin de bu dediklerinizi cevaplayıp tartışmayı noktalayalım. Büroyu dürüstlükle kurdum, dürüstlükle bugünlere getirdim. Ayrıca onu ben yarattım, kusursuz bir hale ulaştı. Temeli kesinlikle doğru olan prensiplere dayanıyordu ve var olduğu süre zarfında bu prensipler bir kez olsun ihlal edilmedi. Bu prensiplerden dikkate değer bir tanesi müşterilerimizle yaptığımız sözleşmeleri ilgilendiren, kabul ettiğimiz işleri gerçekleştirmeyi garanti ettiğimiz bölümdür. Sizden bir iş aldım. Karşılığında da 40 bin dolar. Anlaşmamıza göre, şirket tarafından gerçekleştirilen suikastların yanlış olduğuna beni ikna edebilirseniz, kendi suikastımın emrini verecektim. Bunu ispatladınız. Anlaşmaya sadık kalmaktan başka çıkar yol yok.

"Bu kuruluşla gurur duyuyorum. Yapacağım son bir hareketle onu ayakta tutan temel ilkelerini hiçe sayacak, çalışma prensiplerini görmezden gelecek değilim. Bu birey olarak benim hakkım ve toplumsal çıkar ile bağdaşmayan hiçbir yanı yok. Ölmek istiyor değilim. Eğer bir yıl boyunca ölümden kaçabilirsem, aldığım iş, bildiğiniz gibi kendiliğinden feshedilecek. Kaçmak için elimden geleni yapacağım. Şimdilik başka sözüm yok. Kararımı verdim. Şirketin kapatılması hakkında sizin öneriniz nedir?"

"Bütün üyelerin isimlerini ve ayrıntılarını bana verin. Ben de onlara şirketin lağvedildiğine dair tebligatta bulunurum..."

Dragomiloff itiraz etti, "Ben ölmeden önce veya bir yıl geçmeden olmaz."

"İyi o zaman. Ölümünüzden sonra veya bir yıl dolduktan sonra elimde polise gidecek kadar bilgi tehdidi içeren tebligat ellerine ulaşacak."

"Sizi öldürebilirler," diye bir uyarı geldi.

"Evet, bunu yapabilirler. Bunu göze almalıyım."

"Bundan kaçınabilirsiniz. İhbarda bulunduğunuzda onlara tüm bilgilerin farklı şehirlerde yarım düzine kişiye emanet edildiğini ve eğer başınıza bir şey gelirse, bunların polise ulaştırılacağını söyleyin."

Şirketin nasıl lağvedileceğine dair tüm detaylar sabaha doğru üç itibarıyla hallolmuştu. Tam o esnada, epeydir süren sessizlik hali Dragomiloff tarafından bozuldu.

"Biliyor musun Hall, seni sevdim. Sen kendin de ahlakçı birisin. Bu şirketi yaratan sen de olabilirdin ki bundan daha büyük bir iltifat bilmiyorum, çünkü burası dikkate şayan bir başarı öyküsüdür. Her neyse, seni beğendiğim gibi sana güvendiğimden de eminim. Ben nasıl sözümün eriysem, sen de öylesin. Şimdi dinle beni, bir kızım var. Annesi vefat etti. Ben öldüğüm takdirde hepten bir başına kalacak. Onu sana emanet etmek istiyorum. Bu sorumluluğu almaya razı mısın?"

Hall kafasını sallayarak kabullendiğini gösterdi.

"O yetişkin bir kadın, o yüzden velayet belgelerine ihtiyacımız yok. Fakat kızım bekar ve ona yüklü miktarda para bırakacağım. Bu paranın nasıl işletileceğiyle senin ilgilenmen gerek. Bu öğlen onu göreceğim için sabırsızlanıyorum. Bana eşlik eder misin? Uzak değil, Hudson taraflarında Edge Moor'a gidiyorum."

"Ya! Ben de hafta sonu o tarafa ziyarete gidiyorum," diye Hall heyecanlandı.

"Güzel. Edge Moor'un ne tarafında olacaksın?"

"Bilmiyorum. Daha önce orada bulunmadım."

"Boş ver. Büyük bir yer değil. Pazar sabahı birkaç saatini ayırabilirsin. Otomobile atlar, seni almaya gelirim. Ne zaman nereye geleceğimi telefonla bildirirsin. Numaram banliyö bölgesinde 245."

Hall numarayı not edip, gitmek üzere ayaklandı.

Dragomiloff el sıkışırlarken esniyordu.

Hall, "Keşke bir kez daha düşünseniz," diye ısrar etti.

Fakat Dragomiloff bir kez daha esnedi, başını iki yana salladı ve konuğunu yolcu etti.

6

Winter Hall'u, Edge Moor'daki istasyondan alan arabayı Grunya kullanıyordu.

Adamı rahatlatmak isteyen Grunya, "Dayım seninle buluşmaya can atıyor," dedi. "Henüz daha kim olduğunu bilmiyor. Senden bahsetmeyerek onu iyice merakta bıraktım. Bu kadar istekli olması ondan olsa gerek, çünkü gerçekten meraktan çatlıyor."

Hall anlamlı bir vurguyla, "Ona bahsettin mi?" diye sordu.

Grunya birden yola dikkat kesildi.

"Ne?" diye sordu.

Hall cevap vermek yerine elini Grunya'nın direksiyonu kavrayan elinin üstüne koydu. Grunya cesaretini toplayıp adama bir bakış attı, bir anlığına Hall'un gözlerine cüretkâr bir tavırla dimdik baktı. Ardından kızaran yüzü durumunu açık etti, o kendinden emin bakış kararsız bir hal aldı ve gözlerini düşürüp yola odaklandı.

Hall alçak sesle, "Sabırsızlığını bu açıklayabilirdi," dedi.

"Ben... Ben bunu hiç düşünmemiştim."

Grunya'nın yüzü adama dönük değildi, ama Hall kızın yanaklarında beliren gül rengi heyecanı seçebiliyordu. Bir dakika sonra başka bir yorumda bulundu.

"Böyle muhteşem bir günbatımının hakkını verememek ne acı."

"Alçak" diye seslendi, ama söyleyiş şeklinde flört eden bir hava vardı.

Sonra tekrar adama baktı ve bir kahkaha patlattı, adam da kadının kahkahasına ortak oldu. İkisi de günbatımının ne kadar kusursuz, dünyanın ne kadar hoş bir yer olduğunu hissettiler.

Bungalov garajına girdikleri yolda adam Grunya'ya, Dragomiloff'un evinin ne tarafta olduğunu sordu.

"Bu ismi hiç duymadım," diye cevapladı kadın. "Dragomiloff mu? Edge Moor'da öyle biri yaşamıyor. Eminim. Neden sordun?"

Adam, "Belki de yeni taşınmışlardır" dedi.

"Belki öyledir. İşte geldik. Grosset, Bay Hall'un bavulunu al. Dayım nerede?"

"Kütüphanede, yazı yazıyor hanımefendi. Akşam yemeğine kadar rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

Grunya, Hall'a, "O zaman akşam yemeğinde tanışacaksınız," dedi. "Zaten ancak hazırlanırsın. Bay Hall'a odasını göster, Grosset."

On beş dakika sonra Winter Hall yanında Grunya olmaksızın oturma odasına girdiğinde, karşısında sabahın üçünde yanından ayrıldığı adamı buldu.

Hall kendine hâkim olamadan, "Burada ne işiniz var?" diye ağzından kaçırdı.

Fakat Dragomiloff soğukkanlılığını kaybetmemişti.

"Tanıştırılmayı bekliyorum sanırım," dedi ve elini uzattı. "Ben, Sergius Constantine. Grunya kesinlikle ikimizi de şaşırtmayı başardı."

"Aynı zamanda İvan Dragomiloff değil misiniz?"

"Evet, ama bu evdeyken değil."

"Fakat anlamıyorum. Bir kızınız olduğundan bahsetmiştiniz."

"Grunya benim kızım, ancak kendisi yeğenim olduğuna inanıyor. Uzun hikâye, yemekten sonra Grunya'dan rahat bulduğumuzda özetlerim. Fakat şuna bakın, güzel oldu bu durum, çok güzel hem de. Grunya'ya göz kulak olması için bulduğum kişi, bir bakıyorum ki, yanılmıyorsam onun sevgilisi olmuş. Doğru mu?"

Hall bocaladı, "Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum." Kıvrak zekası hayatında ilk defa onu yarı yolda bırakmış, en akla hayale gelmeyecek bu durum karşısında afallayıp kalmıştı.

Dragomiloff tekrar sordu, "Yanılıyor muyum?"

Hall nihayet unuttuğu şeyi hatırlamışçasına cevap verebildi, "Haklısınız. Onu seviyorum. Grunya'ya âşığım. Fakat o, kim olduğunuzu biliyor mu?"

"Sadece dayısı Sergius Constantine olarak, aynı isimli ithalat firmasının başındaki adam... Buraya geliyor. Dediğim gibi, Turgenyev'i Tolstoy'a tercih etmenize katılıyorum. Ancak elbette bu Tolstoy'un gücüne gölge düşürmez. Tolstoy'un felsefesini aykırı bulanlara göre... Ah, işte Grunya da geldi."

Kadın dudaklarını bükerek, "Çoktan tanışmışsınız bile," dedi. "Böylesi önemli bir karşılaşmada burada olmayı umuyordum." Constantine ona belinden sarıldığında, Grunya Hall'a dönmüş azarlıyordu, "Bu kadar süratli giyinebileceğini neden bana önceden söylemedin?"

Grunya boşta kalan elini adama uzattı. "Gel, yemek yiyelim."

Bu şekilde üçü yemek salonuna geçti. Constantine'in eli Grunya'nın omuzunda, Grunya'nın eli de Hall'a neşeyle yol gösteriyordu.

Yemek masasında otururlarken, Hall içinde bulunduğu durumun gerçek olmadığını kanıtlamak için kendini çimdiklemek istiyordu. Gerçek olamayacak kadar fazlasıyla mantıksız, garip bir durum vardı. Grunya, âşık olduğu kadın, korkunç Cinayet Şirketi'nin kurucu başkanı olacağını hayal dahi etmediği, dayısı sandığı babasına kâh gülüyor kâh takılıyordu. Grunya tarafından aşkına karşılık bulan Hall, kendi ölüm fermanını vermesi için 50 bin dolar verdiği adamla şakalaşmaya ortak oluyordu. Dragomiloff ise, ta ki o bilindik soğukluğu muhabbet içinde çözülene dek ortamın neşesine çok da ayak uydurmadan, kendinden hoşnut bir ifadeyle istifini bozmadan durmuştu.

Sonrasında Grunya piyanonun başına geçti ve şarkı söylemeye başladı. Ta ki, Dragomiloff hem bir misafir beklediğini hem de Hall'la erkek erkeğe konuşmak istediğini mazeret gösterip babacan bir tavırla onun yaşındaki küçük bir kız için artık yatağa gitme vaktinin geldiğini kızına şaka yollu söyleyinceye dek.

Yerinden fırlayan Grunya iyi geceler dileyerek iki adamı baş başa bıraktı. Kadının yankılanan kahkahası odanın açık kapısının ardından işitilebiliyordu. Ayağa kalkan Dragomiloff kapıyı kapatıp sandalyesine geri döndü.

Hall bir cevap bekliyordu, "Dinliyorum," dedi.

"Babam Rus-Türk Savaşı'nda müteahhitti. İsmini boş ver. Geride 60 milyon rublelik bir servet bıraktı bana, biricik oğluna. Üniversite yıllarında radikal fikirlerle haşır neşir oldum ve Genç Ruslara katıldım. Bir avuç ütopyacı ve hayalperesttik, haliyle belaya çattık. Birkaç kez içeri girdim. Karım ve erkek kardeşi Sergius Constantine aynı anda çiçek hastalığından vefat ettiler, içinde yaşadığım son konakta oldu bunlar. Hazırladığımız son komplo sızınca bana da Sibirya yolu gözüktü. Kaçış planım basitti. Güçlü bir muhafazakâr olan kayınbiraderim benim adıma gömüldü ve ben de onun yerini aldım. Grunya daha bebekti. Ülke dışına çıkmak gayet kolay oldu, ne var ki mirastan geri kalan ne varsa devletin eline geçti. Burada, yani hayal edebileceğinden çok daha fazla Rus ajanının cirit attığı New York'ta, müstear ismimi korudum. Şimdi hikâyeyi öğrenmiş oldun. Hatta bir keresinde, elbette kayınbiraderimin adıyla Rusya'ya geri dönüp onun mallarını elden çıkardım. Bu kurguyu o kadar uzun zamandır sürdürüyorum ki, Grunya beni dayısı olarak tanıdı ve öyle kaldı. Hepsi bu. "

"Peki ama, Cinayet Şirketi?" diye sordu Hall.

"Hem doğru olacağına inandığımdan hem de biz Rusların eylem değil de düşünce insanı olmakla itham edilmemizin bende yarattığı rahatsızlıktan dolayı kur-

dum örgütü. Başarıyla, muazzam bir şekilde tıkır tıkır işledi. Finansal açıdan da başarılı oldu. Hayal kurmakta olduğum kadar bu oyunu iyi oynayabildiğimi de ispatladım. Bununla birlikte Grunya hâlâ bir hayalperest olduğumu söylüyor. Oysa hiçbir şey bilmiyor. Bir dakika lütfen."

Bitişik odaya gidip, elinde büyük bir zarf ile geri döndü.

"Şimdi başka mevzulara geçelim. Beklediğim misafir infazla görevlendirdiğim kişi. Talimatı yarın vermeyi planlamıştım, ama bu gece güzel bir tesadüfle burada bulunmanız işleri kolaylaştırıyor. Bu da senin açıklamalar kısmın." Zarfı Hall'a uzattı. "Kanunlar gereği, tüm yazıları, evrakları ve buna benzer şeyleri imzalamak Grunya'ya düşüyor, fakat senin de ona akıl vermen lazım. Vasiyetim kasada. Ben ölene ya da geri dönene kadar mal varlığımı senin yönetmen gerek. Para veya başka bir şey istemek için telgraf çekecek olursam söylediklerimi yerine getireceksin. Örgütün şifresini kullanacağım. O da bu zarfın içinde yazılı.

"Şirket için acil durumlarda kullanılmak üzere yüksek meblağda bir fon ayırmıştım. Bu fon şirket üyelerine aittir. Seni bu kaynağın sorumlusu olarak görevlendireceğim. Üyeler gerektiğinde bu fondan yararlanacaklar." Dragomiloff sahte bir üzüntü ifadesi takınarak gülümsedi. "Ne yazık ki beni ortadan kaldırana kadar epey masrafa girecekler."

"Tanrı aşkına be adam!" diye bağırdı Hall. "Onlara sizinle savaşmaları için gerekli kaynağı sağlıyorsunuz. Oysa yapmanız gereken kaynağa ulaşmalarını engellemek."

"Bu adil olmazdı, Hall. Tabiatım gereği oyunu kurallarına göre oynamak zorundayım. Oyunu kurallarına göre oynayacağına ve tüm talimatları yerine getireceğine inanıyorum. Yanılmıyorum ya?"

"Fakat benden sizi, yani sevdiğim kızın babasını öldürecek adamlara yardımcı olmamı istiyorsunuz. Mantığa sığacak şey değil. Korkunç. Tüm bu olanlara bir son verin. Örgütü feshedin, olsun bitsin."

Ne var ki Dragomiloff'un kararı kesindi.

"Ben kararımı verdim. Sen de biliyorsun. Doğru olduğuna inandığım şeyi yapmak zorundayım. Talimatlarımı yerine getireceksin değil mi?"

"Siz bir canavarsınız! Absürt ve çılgınca bir doğruluk düşüncesine takılıp kalmış, inatçı mı inatçı, dik kafalı bir canavardan başka bir şey değilsiniz. Zihni yozlaşmış bir âlimi temsil ediyorsunuz, etik düşüncesinin delilik boyutuna varmış halini temsil ediyorsunuz. Siz...siz..."

Winter Hall daha ağır ifadeler arayıp da bulamayınca kekelemeye başladı, sonra da sustu. Dragomiloff sabırla gülümsüyordu.

"Talimatlarımı yerine getireceksin, değil mi?"

Hall öfkeyle, "Evet, evet, evet. Yerine getireceğim," diye bağırdı. "Burnunuzun dikine gideceğiniz besbelli. Sizi durdurmak imkânsız. İyi de neden bu gece yola çıkıyorsunuz? Ancak bir delinin göze alabileceği bu maceraya yarın atılmanız mümkün değil mi?"

"Yok, bir an önce yola çıkmak istiyorum. Tam da doğru kelimeyi buldun. Macera. Tastamam öyle. Rusya'da insanların özgür olduğu bir dünyaya dair

çocukça hayaller kuran bir Bakunin sempatizanı olduğum gençlik yıllarımdan beri hiç macera yaşamadım. O günlerden bu yana ne yaptım? Tek işi düşünmek olan bir makine gibi çalıştım. Başarılı ticari işletmeler kurdum. Bir servet kazandım. Cinayet Şirketi'ni yaratıp yönettim. Fakat hepsi bundan ibaret. Ben yaşamadım. Tek bir maceraya atılmadım. Ağının ortasında durup düşünen bir örümcek, planlar yapan devasa bir beyin olmanın ötesine geçemedim. Fakat şimdi o ağı yırtıyorum. Macera yoluna koyuluyorum. Biliyor musun, hayatımda tek bir insanı bile öldürmedim. Kimsenin öldürülüşüne de tanık olmadım. Hiç tren kazası geçirmedim. Şiddete dair en ufak bir bilgim yok. Ben ki muazzam bir şiddet uygulama kudretine sahibim, dostluk ilişkileri, boks, güreş ve benzer egzersizler dışında bu gücü hiç kullanmadım. Bundan sonra hem bedenen hem zihnen yaşayacağım ve yeni bir rol üstleneceğim. Gücün ta kendisi olacağım!"

İnce, beyaz elini kaldırıp ona öfkeyle baktı.

"Grunya bu parmaklarla gümüş bir doları bükebildiğimi bilir. Peki bu parmaklar yalnızca bunun için mi yaratılmış, tek işleri madeni para bükmek mi? Bir kolunu uzatsana."

Yalnızca parmak uçlarını ve başparmağını kullanarak Hall'un kolunu, bileği ile dirseğin ortasından kavradı. Parmaklarını bastırmasıyla beraber Hall ezilen koluna şiddetle saplanan ani acıdan dolayı irkildi. Dragomiloff'un parmakları Hall'un etini kemiğini parçalayıp birbirine değecek gibiydi. Ardından Hall'un kolu yanına düştü, Dragomiloff ise gaddarca gülüyordu.

"Kalıcı bir hasar olmaz," dedi, "ancak kararıp morarması bir hafta kadar sürer. Şimdi neden bu şebekeden, bu örümcek ağından kurtulmak istediğimi anlıyor musun? Yıllarca ot gibi yaşadım. Şu parmakları imza atmak ve kitap sayfalarını çevirmek için kullandım. Oturduğum yerden verdiğim emirlerle adamları maceralı yollara sevk ettim. Şimdi o adamlara karşı mücadele etmeliyim ve edeceğim de. Asil bir mücadele olacak. Bu kusursuz mekanizma benim usta aklımın eseri. Onu ben yarattım. Şimdiye kadar kararlaştırıp da yok edemediği kimse olmadı. Topun ağzında şimdi ben varım. Soru şu: "*Bir makina yaratıcısından daha güçlü olabilir mi?* Yaratıcısını yok edecek mi, yoksa yaratıcısı mı onu alt edecek?"

Aniden konuşmasını kesip saatine baktıktan sonra zile bastı.

Zile karşılık veren uşağa, "Arabayı kapının önüne getir," dedi. "Odamda bulacağın bavulu da arabaya yerleştir."

Uşak çıkınca Hall'a döndü.

"İşte hicretim başlıyor. Haas her an burada olabilir."

"Hass da kim?"

"İstisnasız ve kesinlikle sahip olduğumuz en becerikli elemanımız. En zorlu ve tehlikeli işler her zaman ona verilir. O bir kökten etikçi, bir Danit. Yok etmek için gönderilen hiçbir melek onun kadar dehşet verici olmamıştır. Alev gibidir. İnsan falan değil, bildiğin alev. Kendi gözlerinle görmelisin. İşte geldi."

Hemen sonra adam içeri girmişti. Hall ilk görüşte adamın suratı karşısında şaşkına döndü, sadece

kâbuslarda görülebilecek cinsten alev gibi yanan bir çift gözün olduğu, avurtları çökmüş, çukur yanaklı, eriyip bitmiş ve harap halde bir surat. Gözlerindeki ateş o kadar güçlüydü ki sanki adamın bütün suratını alevler kaplamıştı.

Hall adamla tanıştırılırken tokalaşmaları esnasında elini sıkan, neredeyse acımasızca sıkı kavrayış karşısında hayrete düştü. Adam bir sandalye çekip otururken, Hall onun hareketlerini izliyordu. Hall'un adamın bir kaplan gibi kaslı olduğundan şüphesi yoktu fakat tüm bunları maskeleyen o solgun ve pörsümüş suratın görüntüsü karşısında insan, vücudun geri kalanının çökmüş, kırılgan bir iskeletten ibaret olduğu izlenimine kapılabilirdi. Vücudu kırılgan görünüyor olabilirdi, ancak Hall pazuların ve omuz kaslarının şişkinliğini seçebiliyordu.

"Senin için bir işim var Bay Haas," diyerek söze başladı Dragomiloff. "Büyük bir ihtimalle şimdiye dek üstlendiğin en zor ve tehlikeli görev olacak."

Dragomiloff'un bu iması üzerine Hall, adamın gözlerinin daha bile parlak bir alevle tutuştuğuna yemin edebilirdi.

Dragomiloff devam etti. "Bu iş benim onayımı aldı. Doğru, hem de sapına kadar doğru bir iş. Bu adam öldürülmeli. Şirket onun ölümü için 50 bin dolar aldı. Geleneklerimize göre bu paranın üçte biri senin olacak. Ancak korkarım bu iş o kadar zor olacak ki, bu seferlik paranın yarısını senin almana karar verdim. İşte, giderlerin için beş bin dolar..."

"Bu alışılmadık bir miktar," diye söze karıştı Haas. Kendini saran alev sanki dudaklarını kavurmuştu da şimdi diliyle onları yalıyordu.

Dragomiloff'un karşılığı, "Öldürmen gereken adam da alışılmadık biri," oldu. "Sana yardım etmeleri için bir an önce Schwartz ve Harrison'ı da çağırmak zorundasın. Şayet bir süre sonra adamı öldürmeyi başaramazsanız..."

Duyduklarına inanamayan Haas öfkeyle bir şeyler geveledi. Adamı yakıp kül eden alevlerin artan sıcaklığını, çökmüş fakat hırslı suratından fark etmek mümkündü.

"Eğer belirli bir süre sonra başarısız olursanız tüm teşkilattan yardım isteyin."

"Kim bu adam?" Sabırsızlanan Haas'ın sözleri ağzından neredeyse anlaşılmayacak şekilde çıkmıştı.

"Bir saniye." Dragomiloff, Hall'a döndü. Grunya'ya ne söyleyeceksin?"

Hall bir süre düşündü.

"Kısmen doğruyu söylemek en iyisi. Henüz sizinle tanışmadan önce Grunya'ya teşkilattan kabaca bahsetmiştim. Ona tehditler aldığınızı söyleyebilirim. Bu yeterli olacaktır. Hem bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Grunya'nın gerisini bilmesine ihtiyacı yok.

Dragomiloff adamı başıyla onayladıktan sonra, "Bay Hall yardımcım olarak hizmet verecek," diyerek durumu Haas'a açıkladı. "Şifre onda. Para ve diğer her şey için gereken tüm başvurular kendisine yapılacak. Süreç hakkında arada bir onu bilgilendirin."

Haas bir kez daha sinirle, "Adam kim?" diye sordu.

"Bir dakika Bay Haas. Aklından çıkarmaman gereken bir nokta var. Unutma, yeminlisin. Öldürmen gereken kişi kim olursa olsun, görevini yerine getirme-

lisin. Her ne olursa olsun, hayatını tehlikeye atmaktan sakınmalısın. Başarısızlığın ne anlama geldiğini ve böyle bir durumda tüm yoldaşlarının seni öldürmekle yükümlü olduğunu da biliyorsun."

"Bunların hepsinin farkındayım," diyerek söze karıştı Haas. "Tekrar hatırlatmanın manası yok."

"Bu kısmı kesinlikle anladığından emin olmak istiyorum sadece. Öldüreceğin kişi kim olursa olsun..."

"Kim olursa olsun; baba, kardeş, eş... Hatta şeytanın ta kendisi veya Tanrı'nın... Anlıyorum. Kim bu adam? Nerede bulurum onu? Beni tanırsınız. Yapacak bir şeyim oldu mu, derhal işe koyulmak isterim."

Dragomiloff hoşnut bir gülümsemeyle Hall'a baktı.

"Sana da söylediğim gibi, bu iş için en iyi ajanımı seçtim."

Sabırsızlanan Haas, "Zamanımızı boşa harcıyoruz," diye homurdandı.

"Haklısın," dedi Dragomiloff. "Hazır mısın?"

"Evet."

"Doğrudan mı söyleyeyim?"

"Doğrudan."

"Ben. İvan Dragomiloff, öldürmen gereken kişi benim."

Haas hiç beklemediği bu sözler karşısında bocaladı.

"Siz mi?" dedi fısıltıyla, boğazı düğümlendi adeta.

"Ben," diye cevapladı Dragomiloff kısaca.

"O zaman şimdi tam zamanı." Sözleri seri bir şekilde sıralayan Haas bir yandan da sağ elini yan cebine götürüyordu.

Ancak Dragomiloff onun sözlerinden daha hızlı çıktı ve adamın üstüne çöktü. Hall henüz sandalyesinden kalkamadan olay neticelenmiş ve tehlike atlatılmıştı. Hall, Dragomiloff'un iki başparmağının ucunu da bükmüş halde Haas'ın ense kökünün iki tarafındaki çukurların içine doğru sertçe bastırmış olduğunu gördü. Hemen hemen aynı anda o kadar hızlı davranmışlardı ki, Dragomiloff'un parmaklarının ilk temasıyla beraber Haas'ın silahına uzanan eli hareketsiz kalmıştı. Bunun üzerine çaresizlikle fırlayan elleri çırpınarak Dragomiloff'un ellerini yakalamıştı. Haas'ın surat ifadesi müthiş ve kati bir ıstırapla çarpılmıştı. Bir dakika boyunca kıvranan ve debelenen Haas'ın gözleri kapandı, elleri yana düştü, vücudu büküldü. Dragomiloff adamı yavaşça zemine yatırırken Haas'ın alevi, geçirdiği baygınlık esnasında söndü.

Adamı yüzüstü çeviren Dragomiloff, çıkardığı mendille adamın ellerini arkadan bağladı. Dragomiloff bu işi çabucak hallederken bir yandan da konuşuyordu.

"Dikkatle izle Hall. Bu tarih boyunca ameliyatlarda kullanılmış olan ilk anestezi yöntemidir. Tamamen mekanik bir harekettir. Şah damarlarına bastırılan başparmaklar beyne giden kan akışını durdurur. Japonlar yüzyıllar boyunca bu tekniği ameliyatlarda kullandı. Eğer baskıyı birkaç dakika daha devam ettirseydim, çoktan ölmüştü. Ancak bu haliyle birkaç saniye içinde bilinci yerine gelecek. Bak! Kıpırdanmaya başladı bile."

Haas'ı sırtüstü çevirdi, adam kırpıştırarak açtığı gözlerini şaşkınlıkla Dragomiloff'un yüzüne çevirdi.

"Zor bir iş olduğunu söylemiştim, Bay Haas," dedi adamı ikna etmek isteyen Dragomiloff. "İlk denemende başarısız oldun. Korkarım ki bu başarısızlığın defalarca tekrarlanacak."

Adamın cevabı, "Sanırım paramı alana kadar bana kök söktüreceksiniz," oldu. "Gerçi neden öldürülmek istediğinizi de anlamıyorum ya."

"Ben öldürülmek istemiyorum ki."

"O zaman Tanrı aşkına, neden bana bu emri verdiniz?"

"O kısmı beni ilgilendirir, Bay Haas. Seni ilgilendiren kısmı ise beni öldürmek için elinden gelenin en iyisini yapmak. Boğazın ne durumda?"

Yerde sırtüstü yatan adamın kafasını ileri geri oynattı.

"Ağrıyor," dedi.

"Bu senin de öğrenmen gereken bir numara."

Haas ona hak verdi, "Öyle olduğunun şu an farkına vardım, üstelik başparmaklarımı tam olarak nereye bastırmam gerektiğini öğrendim. Bana ne yapacaksınız?"

"Beraber arabaya bindikten sonra seni yol kenarında atacağım. Bu gece hava sıcak, üşütmezsin. Eğer seni burada bırakırsam ben yola koyulmadan Bay Hall seni çözebilir. Son olarak bir de cebindeki şu silah için seni rahatsız edeceğim."

Yere doğru uzanan Dragomiloff, söz konusu cepten otomatik bir tabanca çıkardı.

Tabancayı inceleyen Dragomiloff, "Önemli bir iş için hazırlanmış, horozu kaldırılmış ve ateşe hazır," dedi. Tek yapması gereken başparmağıyla güvenlik

kilidini indirip tetiğe basmaktı. "Benimle arabaya kadar yürür müsün, Bay Haas?"

Haas olumsuz anlamda başını salladı.

"Burası yol kenarına göre daha rahat."

Cevap olarak adamın boynuna doğru eğilen Dragomiloff kerpeten gibi başparmaklarıyla adamın boğazını neşeyle sıktı.

Nefesi kesilen Haas, "Yürüyeceğim," dedi.

Boylu boyunca uzanmış adam elleri arkadan bağlı olmasına rağmen hızla ve kolaylıkla, görünüşe bakılırsa kendini hiç sıkmadan ayakları üzerinde doğrularak Hall'a kaplan gibi kaslara sahip olduğunu ima etmiş oldu.

"Sorun yok," diye homurdandı Haas. "Yakındığım falan yok, zaten dersimi de aldım." Ancak beni habersiz yakaladınız. Size tek bir şey söyleyeceğim, bunu bir daha asla tekrar edemeyeceksiniz ya da buna benzer herhangi bir şeyi."

Dragomiloff, Hall'a doğru dönüp konuşmaya başladı.

"Japonlar tam yedi adet ölüm dokunuşu olduğunu iddia etseler de ben sadece dört tanesini biliyorum. Bu adam ise beni fiziksel bir mücadelede alt edebileceğine dair hayaller kuruyor. Bay Haas, izin ver de sana bir şey anlatayım. Avucumun dış kısmını görüyorsun. Ölüm dokunuşları ve diğer hareketleri bir kenara koysak bile, avucumun bu kısmını bir satır gibi kullanarak kemiklerini kırabilir, eklemlerini yerinden çıkarabilir veya tendonlarını kopartabilirim. Her zaman düşünmekten başka işe yaramayan bir makine olarak tanıdığın biri için hiç de fena değil, ha? Hadi

artık işe koyulalım. Maceraya başlamak için buradan lütfen. Görüşürüz Hall."

Arkalarından kapanan giriş kapısına bakan, sersemlemiş vaziyetteki Hall bakışlarını etrafındaki modern tarzda döşenmiş odada gezdirdi. İçinde bulunduğu durumun gerçeküstülüğüyle hiç olmadığı kadar sarılmıştı. Oysa odanın bir köşesinde kuyruklu piyano, okuma masasının üzerinde ise güncel dergiler vardı. Hatta tam olarak nerede olduğunu saptayabilmek için bu bilindik dergilerin isimlerine göz gezdirdi. Acaba birkaç dakika içinde uyanacak mıyım diye düşündü. Sehpanın altındaki rafta yer alan kitapların isimlerine baktı, besbelli Dragomiloff'a aitti bunlar. Birbirleriyle ilgisi olmayan bu kitaplar yan yana duruyordu. Mahan'dan *Problem of Asia*, Buckner'ın *Force and Matter*'ı, Wells'in *Mr. Polly*'si, Nietzsche'nin *İyinin ve Kötünün Ötesinde*'si, Jacob'un *Many Cargoes*'ı, Veblen'in *Theory of the Leisure Class*'ı ile Hyde'ın *From Epicures to Christ*'ı ve Henry James'in son romanı. Tüm bu eserler hayatının kitaplar üzerine olan sayfasını kapatarak akıl almaz çılgınlıktaki bir maceraya yelken açan tuhaf bir zeka tarafından terk edilmişti.

7

Ertesi sabah Hall, "Dayını beklemenin bir faydası yok," dedi Grunya'ya. "Kahvaltımızı edip kasabaya doğru hareketlenmeliyiz."

Duyduklarına sahiden şaşıran Grunya, "Biz mi?" diye sordu. "Ne için?"

"Evlenmek için. Dayın ayrılmadan önce senin gayriresmi koruyucun ilan etti beni. Bu pozisyonumu resmileştirmenin yapılacak en doğru şey olduğunu düşünüyorum; tabii senin buna ciddi bir itirazın yoksa."

Grunya'nın yanıtı, "Kuşkusuz var," oldu. "Bir kere, bir şeyin bana zorla dayatılmasından hiç hoşlanmam. Bu, seninle evlenmek gibi sevindirici bir şey olsa bile. Ayrıca gizemden nefret ederim. Dayım nerede? Neler oldu? Nereye gitti o? Erkenden şehre gitmek için trene mi atladı? Hem neden pazar günü şehre gitmek zorunda kalsın ki?"

Hall hüzünle kadına baktı.

"Grunya, sana cesur olmanı salık verecek ya da işte o palavralardan sıkacak değilim. Seni tanıyorum,

buna lüzum yok." Kadının suratında belirmeye başlayan endişe ifadesini fark edince konuşmasını hızlandırdı. "Dayının ne zaman döneceğini bilmiyorum. Bir gün dönecek mi ya da sen onu bir daha görebilecek misin, onu da bilmiyorum. Dinle beni. Sana bahsettiğim şu Cinayet Şirketi'ni hatırlıyor musun?"

Kız başıyla onayladı.

"Bir sonraki kurbanları olarak dayını seçtiler. O da paçayı sıyırmak için kaçtı. Olan bu."

"Ah! Fakat bu korkunç!" diye haykırdı Grunya. "Sergius dayım! 20. yüzyılda yaşıyoruz. Artık bu işler böyle yürümüyor ki. Bence bu, ikinizin beni kandırmak için ortaklaşa yaptığı bir şaka."

Eğer kadın olayla ilgili tüm gerçekleri bilseydi acaba ne yapardı, diye düşünen Hall acımasızca sırıttı.

"Onurum üzerine yemin ederim ki bu doğru," diyerek ikna etmeye çalıştı kadını. "Dayını sıradaki kurbanları olarak seçtiler. Senin de hatırlayacağın gibi dayın dün akşamüstü sürekli bir şeyler yazıp durdu. Birileri onu uyarmış, o da işlere çekidüzen vermekle meşguldü, benim için talimatlar hazırlıyordu."

"Peki ya polis? Neden bu canilerden korunmak için onlara başvurmadı?"

"Dayın kendine has bir adam. Polisin yapacağı önerilere kulak asmazdı. Ayrıca bana polisleri bu işten kesinlikle uzak tutmam için yemin ettirdi."

"Ama bana yemin ettirmedi," diye söze karıştıktan sonra kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Derhal polisi arayacağım."

Hall kadını bileğinden yakaladı, Grunya hışımla adama dönüverdi.

"Dinle hayatım," dedi kadını sakinleştirmeye çalışan Hall. "Bu yaşananların delilik olduğunu biliyorum. Akla hayale gelmeyecek düpedüz bir çılgınlık. Öyle olsa bile kelimesi kelimesine hepsi doğru. Dayın polisin bu işe karışmasını istemiyor. Dileği buydu. Bana verdiği emir de. Eğer onun bu dileğine ihanet edeceksen, bunun nedeni sana yaşananları anlatma hatasına düştüğüm için olacak. Fakat ben hata yapmadığımdan eminim."

Hall kadının bileğini bıraktı. Kapının eşiğindeki Grunya tereddüt içindeydi.

"Bu mümkün olamaz!" diye bağırdı Grunya. "İnanılır gibi değil! Bu... bu... of, şaka yapıyorsun!"

"Bu yaşananlar benim için de inanması güç şeyler, ancak buna mecburum. Dayın dün gece bavulunu hazırlayıp buradan ayrıldı. Onun gidişini izledim. Benimle vedalaştı. Beni, senin ve kendi işlerinin başına geçirdi. Al işte, bu konuda bana verdiği talimatlar burada."

Hall el çantasını açıp, içinden Sergius Constantine'e ait tanıdık el yazısıyla yazılmış birkaç sayfa çıkardı.

"İşte, burada da doğrudan sana yazılmış bir not var. Çok acelesi vardı tahmin edebileceğin gibi. İçeri gel, kahvaltımızı yaparken okursun."

Kasvetli bir sofraydı. Grunya bir fincan kahveden başka bir şeye dokunmamış, Hall ise gönülsüzce önündeki yumurtayla oynayıp durmuştu. Hall'a yollanan bir telgraf nihayet Grunya'yı ikna etmeyi başarabilmişti. Telgrafın şifreli olması, şifre anahtarının da Hall'da olması kadını tatmin etmiş olsa da ortadaki sis perdesini aralayamamıştı. Hall telgrafı çevirmeye koyuldu:

"Zaman zaman benden haber alacaksın. Grunya'ya sevgilerimi ilet. Söyle ona, evliliğiniz için benim rızamı aldın. Gerisi ona kalmış."

"Telgraflar sayesinde dayının izini sürebileceğimi umuyorum," diye açıkladı Hall. "Hadi, şimdi gidip evlenelim."

"O bir hayvan gibi avlanılırken mi? Asla! Bir şey yapılmalı. Biz bir şey yapmalıyız. O katillerin inlerine gireceğini ummuştum. Onları yok ettikten sonra da dayımı kurtaracağını."

"Sana açıklayamayacağım şeyler var," dedi Hall nazikçe. "Fakat onları yok etme planının bir parçası bu. Bu şekilde planlamamıştım fakat olaylar kontrolümden çıktı. Sana en fazla bu kadarını anlatabilirim. Eğer dayın bir sene boyunca kaçabilirse, dokunulmazlık kazanacak; bir daha asla tehlike altında olmayacak. Zaten bana kalırsa bu süre boyunca onu kovalayanları atlatabilir. Bu arada, şartlar ne olursa olsun polisi işe bulaştırmamam gibi, her ne kadar verdiği bazı talimatlar beni kısıtlasa da ona yardım etmek için gücümün yettiği her şeyi yapacağım."

Grunya nihai kararını verdi, "O zaman bu bir yıl geçtikten sonra seninle evleneceğim."

"Pekala. O halde bugün şehre mi gideceksin, yoksa burada mı kalacaksın?"

"Bir sonraki trene bineceğim."

"Ben de."

"Öyleyse beraber gideriz," diyen Grunya'nın yüzünde, sönük de olsa, o sabahın ilk gülümsemesi belirdi.

Hall için yoğun bir gündü. Kasabaya ulaştıklarında Grunya'dan ayrılarak Dragomiloff'un işlerinin ve talimatlarının peşine düştü. S. Constantine & Co.'nun idarecisi, patronun el yazısıyla kendi adına yazılmış mektuba rağmen Hall'dan şüphelenmeye inatla devam ediyordu. Bunun üstüne Hall adamı ikna etmek için Grunya'yı aramış olsa bile, adam bu sefer de telefonun diğer ucundakinin Constantine'in yeğeni olmayabileceğinden kuşkulandı. Bu yüzden Grunya oraya giderek Hall'un sözlerinin doğruluğunu bizzat ispat etmek zorunda kaldı.

Ardından Grunya ve Hall birlikte öğle yemeğine çıktılar. Sonra Hall tek başına hareket etti. Dragomiloff'un mal varlığına el koymak için konutuna gitti. Grunya'nın sağır ve dilsiz uşağın idare ettiği odalardan haberi olmadığına emin olan Hall, kadının ağzını aradığında haklı olduğunu gördü.

Sağır ve dilsiz uşakla pek bir sorun yaşamadı. Dudaklarını okuyabilsin diye doğrudan adamın suratına bakarak konuşan Hall, bunun herhangi biriyle iletişim kurmaktan daha zor olmadığını fark etmişti. Öte yandan uşak, Hall'a bir şey anlatmak istediği zaman bunu yazmaya mecburdu. Dragomiloff'un yazdığı mektubu uşağa verir vermez adam onu doğrudan burnuna yaklaştırmış ve dikkatle, uzun uzun koklamıştı. Bu sayede mektubun sahte olmadığından emin olan adam, Hall'u geçici olarak konutun efendisi kabul etti.

O gece Hall'un üç ziyaretçisi vardı. İlki, Cinayet Şirketi'nin çalışanlarından olduğunu söyleyen ve kendini Burdwell olarak tanıtan tombul, uzun favorili,

güleç bir adamdı. Çalışanların eşkallerinin tarif edildiği listeye bakan Hall, adamın olduğunu iddia ettiği kişi olarak olmasa da kimliğini tespit etti.

"Adınız Burdwell değil," dedi Hall.

Cevap, "Biliyorum," oldu. "Belki siz bana kim olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Tabii ki. Adınız Thompson. Sylvanius Thompson."

Adam neşeyle, "Bu isim tanıdık geliyor," dedi. "Belki başka şeyler daha anlatabilirsiniz."

"Beş yıldır örgütle bağlantınız var. Toronto'da doğdunuz. 47 yaşındasınız. Barlington Üniversitesi'nde sosyoloji profesörüyken ekonomiye dair fikirleriniz üniversitenin kurucusunu rencide ettiğinden istifaya zorlandınız. Örgütten 12 kere iş aldınız. Bunları tek tek saymamı ister misiniz?"

Sylvanius Thompson adamı uyarmak için elini kaldırdı.

"Bu tür şeylerden bahsetmeyiz."

Hall sertçe, "Bu odadayken bahsederiz," dedi.

Eski sosyoloji profesörü sözlerine gelen düzeltmeyi derhal kabul etti.

"Hepsini anmaya gerek yok," dedi Thompson. "İlkini ve sonuncusunu söyleyin ki sizinle iş konuşabileceğimi bileyim."

Hall tekrar elindeki listeye baktı.

"İlk işiniz Sig Lemuels isimli bir sulh ceza hâkimi. Örgüte kabul testinizdi. Sonuncusu ise Bertram Festle'dı. Bar Point'teki yatının güvertesine çıkarken sözüm ona düşüp boğulmuştu."

"Çok iyi." Sylvanius Thompson purosunu yakmak için biraz durdu. "Sadece emin olmak istemiştim. Burada daha önce şef dışında kimseyle görüşmemiştim, o yüzden karşımda bir yabancı bulmayı ummuyordum. İşimize dönelim. Uzun süredir bir iş almadım, kaynaklar tükeniyor."

Hall, Dragomiloff'un talimatlarını daktiloda kopya etmişti. Bunlardan birini çıkardıktan sonra belli bir paragrafı dikkatle okudu.

"Şu an elimizde size göre bir iş yok," dedi. Ancak bir süre daha idare etmeniz için size iki bin dolar veriyorum. İlerde verebileceğiniz hizmetler için bir avans. İrtibatı kesmeyin, çünkü her an size ihtiyaç duyabiliriz. Şirketin altından kalkması gereken çok büyük bir sorunu var. Bu yüzden her an tüm çalışanların desteğine ihtiyaç duyulabilir. Hatta bana verilen yetkiyle şunu söyleyebilirim ki örgütün varlığının kendisi dahi tehlike altında. Makbuzunuz lütfen."

Makbuzu imzalayan eski profesör, purosunu tüttürerek oradan kalkmak gibi bir niyeti olmadığını göstermişti.

Hall açık açık, "İnsan öldürmeyi seviyor musunuz?" diye sordu.

"Bana kalırsa sakıncası yok," diye yanıtladı Thompson, "Ancak bayıldığımı da söyleyemem. Fakat insanın hayatını kazanması gerekiyor. Bir karım ve üç çocuğum var."

Hall bir sonraki sorusunu yöneltti, "Hayatınızı bu şekilde kazanıyor olmanızı doğru buluyor musunuz?"

"Kesinlikle, aksi halde zaten bu işi yapıyor olmazdım. Kaldı ki, ben bir katil değilim. Bir infazcıyım.

Şirket sebepsiz yere kimseyi ortadan kaldırmaz. Yani kastettiğim haklı bir sebep. Sizin de bildiğiniz gibi, sadece topluma karşı büyük suç işlemiş olanlar ortadan kaldırılıyor."

"Konu hakkında fazla bilgim olmadığını söylemekte bir sakınca görmüyorum, profesör. Her ne kadar katı talimatlar altında hareket ederek Şirket'in yönetimini geçici olarak üstlenmiş olsam da, bu işler hakkında pek bilgim olmadığı doğru. Lütfen söyleyin, şefe olan inancınız konusunda hata yapmış olabilir misiniz?"

"Anlayamadım."

"Etik inancınızdan bahsediyorum. Kararlarında hata yapmış olamaz mı? Mesela topluma karşı büyük bir suç işlememiş ya da yaptığı söylenen kabahatler konusunda tamamen suçsuz olan birini öldürmeniz, affedersiniz, infaz etmeniz için sizi seçmiş olabilir, değil mi?"

"Hayır, genç adam, söz konusu olamaz. Ne zaman bir iş teklifi gelse, evvela delilleri görmek ve iyice tartmak isterim ki bunun diğer üyeler için de böyle olduğunu zannediyorum. Hatta bir keresinde tam içime sinmediğinden ötürü bir işi reddetmiştim. Yaşandı bu, gerçi sonradan yanıldığım ortaya çıktı, ama gördüğünüz gibi ilkelerime bağlı kalmıştım. Eğer bu şirketin temelleri sarsılmaz doğrulara dayanıyor olmasaydı, bir yıla kalmaz yıkılıp giderdi. Şahsen, şirkete ve onun adına yürüttüğüm işlere inancım bu yönde olmasaydı ne karımın gözlerinin içine bakabilir ne de günahsız çocuklarımı kucaklayabilirdim."

Eski profesörün ayrılmasının ardından gelişmelerle ilgili raporlar getiren Haas'ın öfkesi burnundaydı ve hırslanmış görünüyordu:

"Şef Chicago'ya doğru yola çıktı," diyerek sözlerine başladı. "Herhangi bir engelle karşılaşmadan arabasıyla doğrudan Albany'ye gitti ve New York Tren Garı'nda izini kaybettirdi. Chicago'ya yataklı vagondan bilet aldı. Onu yakalamak için çok geç kaldığımdan, şehirdeki adamımız Schwartz'a telgraf çektim. O da bir sonraki trenle şefin peşine takıldı. Ayrıca Chicago'daki büronun yöneticisine de telgraf çektim. Onu tanıyor musunuz?"

"Evet, Starkington."

"Telgrafta ona durumu anlattım ve şefin peşine birkaç kişiyi takmasını söyledim. Ardından Harrison'ı almak için New York'a geldim. Yarın sabah ilk iş onunla birlikte Chicago'ya doğru yola düşmek. Ha, bu arada eğer Starkington'dan ses çıkmazsa, şefi enselendiler demektir."

Hall itiraz etti, "Fakat sana verilen yetkileri aşıyorsun. Şef, Drag'ın, sana sadece Schwartz ve Harrison'dan destek alacağını, örgütün diğer üyelerinin ise ancak sizin uzun bir süre boyunca başarısız olmanız durumunda göreve çağrılacağını açıkça söyledi, kulaklarımla duydum. Ancak siz henüz başarısız olmadınız. Hatta daha işe başlamadınız bile."

"Anlaşılan işleyişimiz hakkında çok az bilginiz var," dedi Haas. "Takip ettiğimiz biri başka bir şehre geçtiğinde, orada bulunan diğer üyelerimizden yardım istemek daimi kurallarımızdan biridir."

Hall tam bir şeyler söylemek üzereydi ki sağır ve dilsiz uşak elinde Dragomiloff'a yollanmış bir telgrafla odaya girdi. Telgrafı açan Hall mesajın Starkington'dan geldiğini gördü. Hall şifreyi çözdükten sonra mesajı yüksek sesle Haas'a okudu.

"Haas kafayı mı yedi? Senin kendini infaz ettirmek için onu görevlendirdiğini, senin Chicago'ya yöneldiğini, benim de senin işini bitirmem için iki çalışanı görevlendirmemi söyleyen bir mesaj aldım. Haas daha önce hiç yalan söylemedi. Delirmiş olmalı. Tehlikeli olabilir. Onunla ilgilen."

Haas'ın buna yorumu, "Daha bir saat olmadı görüşeli, Harrison da bana aynı şeyleri söyledi," oldu. "Fakat ben yalan söylemiyorum, ayrıca delirmedim. Bu işi yoluna koymalısınız, Bay Hall."

Haas'ın da yardımıyla Hall adama bir cevap yazdı.

"Haas ne bir deli ne de bir yalancı. Söyledikleri doğrudur. Sizden talep edildiği gibi işbirliği yapınız.

Winter Hall, Geçici Yönetici."

"Ben yollarım," diyen Haas ayrılmak üzere ayağa kalktı.

Bundan birkaç dakika sonra Grunya'yı arayan Hall, kadına dayısının Chicago'ya gitmekte olduğunu haber verdi. Telefon görüşmesini takiben Hall, Haas'ın söylediklerini onaylatmak için gizlice oraya gelen Harrison'la görüştü. Adam oradan ayrılırken ikna olmuştu.

Hall tek başına kaldığında bir durum değerlendirmesi yaptı. Kitaplarla dolup taşan raflara ve masaya

göz gezdirince, o en başta hissettiği gerçek dışı duygu tekrar sökün etti. Etikle kafayı bozmuş insanlardan oluşan bu Cinayet Şirketi nasıl mümkün olabilirdi? Her şey bir yana, o, yani Cinayet Şirketi'ni yok etmeyi kafasına koyan kendisi, nasıl oluyordu da bu örgütün karargâhından şirketi yönetiyor, onun kurucusu ve sevdiği kadının babası olan kişiyi, sırf bu kadının hatırı için kurtarmaya çalışırken, bir yandan da aynı adamın takibini ve büyük ihtimalle öldürülmesini idare edebiliyordu. Bu nasıl olabiliyordu?

Sanki tüm bunların gerçekten doğru olduğunu kanıtlamak için Chicago şubesinin yöneticisinden ikinci bir telgraf ulaştı.

"Sen de kimsin be?" Telgraf derhal bir cevap bekliyordu.

Hall'un karşılığı şu oldu: "Şef tarafından geçici olarak atanan genel sekreter."

Hall birkaç saat sonra Chicago'dan gelen üçüncü bir telgrafla uykusundan uyandı.

"Şu an olanların hiçbiri usule uygun değil. Bundan sonra seninle iletişim kurulmayacak. Şef nerede?

Starkington."

"Şef Chicago'ya gitti. Gelen trenleri takip edin ve ondan Haas'a verdiği emirleri doğrulamasını isteyin. Asla iletişim kurmayacak olmanız umurumda değil."

Hall cevabı yolladı.

Ertesi günün öğle saatlerinde, Starkington'ın seri halde uzun mesajları gelmeye başlamıştı.

"Şefle görüştüm. Her şeyi teyit etti. Özrümü kabul et. Kolumu kırıp kaçtı. Onu yakalamaları için Chicago'dan dört adamımızı ayarladım."

"Schwartz az önce vardı."

"Şefin batıya hareket ettiğini düşünüyoruz. St. Louis, Denver ve San Francisco'ya ona karşı tetikte olmaları için mesaj yolluyorum. Bu iş pahalıya patlayabilir. Olası giderler için para yollayın."

"Dempsey'nin üç kaburgası kırıldı ve sağ kolu sakatlandı. Sakatlığı kalıcı değil. Şef kaçtı."

"Şef halen Chicago'da ama yerini tespit edemiyoruz."

"St. Louis, Denver ve San Francisco'dan cevap geldi. Delirdiğimi söylüyorlar. Lütfen onlara durumu aktarır mısın?"

Son telgraftan önce, adamın bahsettiği üç şehirden birden Starkington'ın akıl sağlığından duyulan şüphelerin dile getirildiği telgraflar ulaşmıştı Hall'a. Hall'un bunlara verdiği cevap, Starkington'a ilk gönderdiği içerikle aynıydı.

Bu karmaşa süregiderken Hall'un aklına bir fikir geliverdi. Starkington'a ortalığı iyice karıştıracak uzunca bir telgraf döşendi.

"Şefi takip etmeyi kesin. Chicago çalışanlarını toplantı için çağır ve şunları değerlendirmelerini iste. Şefin infaz kararı usulsüz. Şef bu yargıya kendi vardı. Neden? Akli dengesini yitirmiş olmalı. Hiçbir hatası olmayan birini öldürmek doğru olmaz. Şef yanlış olan ne yaptı? İnfazı uygun görme nedeniniz ne?"

Bu zor soru karşısında Chicago şubesinin faaliyetini durdurduğu, Hall'a gelen cevapla onaylandı.

"Konuyu tartıştık. Haklısınız. Şefin kendi hakkındaki yargısı geçersiz. Şef yanlış bir şey yapmadı. Onu kendi başına bırakmalıyız. Dempsey'nin kolu daha iyi. Herkes şefin kafayı sıyırdığı konusunda hemfikir."

Hall zafer sarhoşluğu içindeydi. Etikle kafayı bozmuş bu deli adamları deliliklerinin zirvesine taşımıştı. Dragomiloff artık güvendeydi. O gece Grunya'yı tiyatroya götürdü ve ardından akşam yemeğinde kadını, dayısı adına iyimser beklentiler içinde olması için cesaretlendirdi. Fakat eve döndüğünde karşısında onu bekleyen bir tomar telgraf buldu.

"Chicago'dan şefin infazının durdurulması yönünde telgraf aldık. Sizin son telgrafınızla çelişiyor. Hangi karara uyulacak?

St. Louis."

"Chicago şimdi de şef için iletilen emirlerin geçersiz olduğunu söylüyor. Kurallarımız gereği şimdiye dek hiçbir emir geçersiz sayılmamıştı. Sorun ne?

Denver."

"Şef nerede? Neden bizimle temasa geçmiyor? Chicago son telgrafıyla evvelki pozisyonundan geri adım atmış oldu. Herkes kafayı mı yedi? Ya da bu bir şaka mı?

San Francisco."

"Şef halen Chicago'da. State Caddesi'nde Carthey'le görüştü. Kendisini takip etmesi için Carthey'yi ayartmaya çalışmış. Ardından Carthey'yi takip edip, onu azarlamış. Carthey kılını kıpırdatmayacağını söylemiş. Şef küplere binmiş. Öldürme emrinin yerine getirilmesi için ısrar etmiş.

Starkington."

"Şef tekrar Carthey'nin karşısına çıktı. Sebepsiz yere Carthey'ye saldırdı. Carthey'nin durumu iyi.

Starkington."

"Şef beni aradı. Sert bir şekilde azarladı. Yolladığınız mesaj nedeniyle fikrimizin değiştiğini söyledim. Şef öfkelendi. Deli mi ne?

Starkington."

"Müdahalen her şeyi mahvediyor. Ne hakla karışıyorsun? Bu durum düzeltilmeli. Ne yapmaya çalışıyorsun? Cevap ver.

Drago."

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Kendi yazdığın kuralları ihlal edemezsin. Üyelerin infazı gerçekleştirmek için haklı bir gerekçeleri yok." Hall'un cevabı böyleydi.

Dragomiloff'un geceyi kapatan son sözü ise şu oldu: "Saçmalık."

8

Hall, Dragomiloff'un bir sonraki hamlesiyle ilgili telgrafı ertesi sabah saat 11'de alacaktı. Mesaj doğrudan şeften gelmişti.

"Bu mesajı tüm şubelere yolladım. Chicago şubesi oraya bizzat elden teslim ettiğimi onaylayacaktır. Örgütümüzün sakıncalı olduğuna kanaat getirdim. Külliyen tüm işlerimizin kusurlu olduğuna inanıyorum. Tüm üyelerin, bilerek ya da bilmeyerek, suçlu olduğuna inanıyorum. Bunu bir müeyyide olarak alın ve görevinizi yerine getirin."

Kısa süre sonra şubelerin verdiği kararları ileten telgraflar Hall'un önünde yığılmaya başlamış, o da gülümseyerek bunları Dragomiloff'a yönlendirmeye koyulmuştu. Tüm şubeler şefin hayatına kastetmek için geçerli bir sebepleri olmadığında hemfikirdi.

"Bir düşünce, günah değildir," demişti New Orleans.

Boston'ın seminere katkısı şöyleydi, "Bir fikrin yanlış olması değil, o fikrin samimiyetsiz oluşu suçu oluşturur."

"Şefin açık yürekli fikirlerinde haksız bir yan yok," sonucuna varmıştı St. Louis.

"Etik fikir ayrılıkları yaptırım için herhangi bir sebep teşkil etmez," diye bildirdi Denver.

Bu arada San Francisco şubesi küstahça şunu belirtiyordu, "Şefin yapması gereken en doğru hareket yönetimi bırakmak ya da tüm bu yaşananları unutmaktır."

Dragomiloff, yanıtını genel bir telgrafla bildirdi.

"Fikrim eyleme geçmek üzere. Örgütün haksızlığına inanan ben, onun kökünü kazıyacağım. Çalışanlarını bizzat yok edeceğim, eğer gerekirse de polise başvuracağım. Bu dediklerimi Chicago şubesi onaylayacaktır. Kısa süre içinde şubelerin bana karşı harekete geçmeleri için onlara daha da sağlam bir yaptırım uygulayacağım."

Hall büyük bir merakla gelecek cevapları bekliyor, doğrucu delilerden oluşan bu topluluğun bundan sonra vereceği kararın ne olacağını kestirecek yetenekten yoksun olduğunu kendine itiraf ediyordu. Fikir ayrılıklarının olduğu ortaya çıkmıştı. Nitekim San Francisco:

"Onaylanmıştır. Talimatları bekliyoruz," diyordu.

Denver bir öneride bulundu:

"Chicago şubesinin şefin akıl sağlığını kontrol etmesini tavsiye ediyoruz. Burada oldukça iyi tımarhanelerimiz var."

New Orleans şikâyetçiydi:

"Hepiniz delirdiniz mi? Elimizde yeterli veri yok. Kimse bu duruma el atmayacak mı?

Boston ise şöyle diyordu:

"Bu krizde hepimiz soğukkanlı olmalıyız. Muhtemelen şefin sağlık sorunu var. Herhangi bir karara varmadan önce bundan emin olunmalı."

Hemen ardından Starkington çektiği telgrafta Haas, Schwartz ve Harrison'ın New York'a dönmelerini öneriyordu. Hall'un buna itirazı yoktu, fakat daha telgrafı kapamamıştı ki Starkington'ın durumun gidişatını değiştiren bir sonraki mesajı geldi.

"Carthey az önce öldürüldü. Polis katili arıyor, ama ellerinde ipucu yok. Bizim görüşümüz bundan şefin sorumlu olduğu yönünde. Lütfen bunu tüm şubelere iletin."

Şubelerin iletişim için kullandıkları merkez üs olan Hall, telgraflardan oluşan bir okyanusun içinde boğulmak üzereydi. 24 saat sonra Chicago'nun geçtiği bilgiler öncekilerden daha sarsıcıydı.

"Schwartz bugün öğleden sonra saat üçte boğazlandı. Hiç kuşkusuz bu seferki şefin işi. Polis peşinde. Haliyle biz de. Ortadan kayboldu. Tüm şubeler tetikte olsun. Başımız belada. Diğer şubelerin onayı olmaksızın harekete geçiyorum ve herkesten aynısını bekliyorum."

Hall'a acilen bunu onaylayan telgraflar yağmaya başladı. Dragomiloff amacına ulaşmıştı. Nihayet etik manyakları uyandırılmış ve peşine düşmüşlerdi.

Şaşkınlık içindeki Hall ise başkasının verdiği bir sözü el üstünde tuttuğu için kendi etik yaradılışına lanetler okuyordu. Kitapları ve işi arasında geçirdiği sakin hayatını bir kenara atıp katil ruhlu bir manyağa dönüşen Dragomiloff'un gerçekten de delinin teki olduğuna artık emindi. Manyağın tekine verdiği tür-

lü söze bağlılığını, etik ya da değil, sorgular olmuştu. Sağduyusu, Hall'un polise haber vererek, Cinayet Şirketi'nin tüm elemanlarını tutuklattırmakta ve yaklaşan katliamı engellemek için her yolu denemesinde haklı olduğunu söylüyordu. Ancak sağduyusundan ağır basan etik anlayışıydı ve bu yüzden bazen kendisinin de, en az uğraştığı bu deliler kadar delirmiş olduğunu düşünüyordu.

Yaşadığı kafa karışıklığının üstüne bir de verdiği telefon numarasından ofisin adresini bulmayı başaran Grunya çıkageldi.

"Veda etmeye geldim," diyerek lafa girdi kadın. "Ne kadar konforlu odalarınız varmış. Uşak da pek meraklı, tek kelime dahi etmedi."

"Veda mı?" diye sordu merakla Hall. "Edge Moor'a geri mi dönüyorsun?"

Hayır anlamında başını sallayan Grunya, alayla gülümsedi.

"Hayır, Chicago'ya gidiyorum. Dayımı bulacağım ve elimden gelirse ona yardım edeceğim. Son haberler nasıl? Hâlâ Chicago'da mı?"

"Son söylediği..." Hall tereddüt etti. "Evet, son duyduğuma göre Chicago'dan ayrılmamıştı. Fakat sen ona yardım edemezsin. Gitmen pek akıllıca olmaz."

"Yine de gideceğim."

"Lütfen bana kulak ver tatlım."

"Bir sene dolmadan olmaz, tabii işle ilgili meseleler hariç. Hatta küçük işlerimi sana devretmek için gelmiştim. Öğleden sonra Twentieth Century ile görüşmeye gidiyorum."

Grunya ile tartışmanın yararı yoktu, zaten Hall gayet hassas davranarak hırgüre yer vermedi. Sevgisini göstermekte kusur etmeden kadınla ayrıldıktan sonra Cinayet Şirketi'nin karargâhında delice işlerle uğraşmaya devam etti.

24 saat boyunca kayda değer hiçbir şey olmadı. Ancak sonra Starkington'dan gelen bir mesajın tetiklemesiyle telgrafların ardı arkası kesilmedi.

"Şef hâlâ burada. Bugün Harrison'ın boynunu kırdı. Polis Schwartz'ın ölümüyle bunun arasında bağlantı kuramadı. Lütfen tüm şubelerden yardım talep edin."

Hall herkese bu genel çağrıyı yolladıktan bir saat sonra Starkington'dan şu mesajı aldı:

"Gizlice hastaneye girerek Dempsey'yi öldürdü. Şehri kesinlikle terk etti. Haas takipte. St. Louis uyanık kal."

Boston, Hall'u uyarıyordu, "Rastenaff ve Pillsworthy derhal işe koyulsun."

"Lucoville, Chicago'ya yollandı," diyordu New Orleans.

"Kimseyi yollayamıyoruz. Şefin buraya varmasını bekliyoruz," diye bildiriyordu St. Louis.

Bunun ardından Chicago'dan Grunya'nın kederli telgrafı geldi.

"Yeni bir gelişme var mı?"

Hall buna cevap vermemişti, fakat az sonra Grunya'dan ikinci bir telgraf ulaştı.

"Lütfen bir şey duyarsan benimle paylaş."

Hall yanıtladı:

"Chicago'yu terk etti. Büyük ihtimalle St. Louis'e gidiyor. İzin ver de sana eşlik edeyim."

Bu mesajına herhangi bir karşılık alamayınca, kendi öz kızı ile dört farklı şehrin suikastçıları tarafından kovalanan ve onu St. Louis'de bekleyen suikastçıların inine doğru yol alan şeflerinin kaçışını düşünmeye koyuldu.

Böylece bir gün geçti, ardından bir gün daha. Suikastçılardan oluşan keşif kolu St. Louis'e varmıştı, ancak Dragomiloff'tan eser yoktu. Haas'ın kaybolduğu rapor edilmişti. Grunya dayısına dair herhangi bir iz bulamadı. Boston'da sadece şubenin yöneticisi kalmış, eğer yeni gelişmeler yaşanırsa takipçisi olacağını Hall'a haber vermişti. Chicago'da ise kolu kırık halde tek başına Starkington vardı.

Ancak bir 48 saatin daha sonuna gelinirken, Dragomiloff tekrar saldırdı. Rastenaff ve Pillsworthy o gün erken saatlerde St. Louis'e varmışlardı. Düşük kalibre mermilerle delinmiş bedenleri yataklı vagondan adli tıp tarafından yollanan iki kişinin yardımıyla taşınmıştı. St. Louis şubesinin iki elemanı da aynı şekilde öldürülmüşlerdi. Bu bilgiler hayatta kalmayı başaran tek kişi olan şube yöneticisi tarafından aktarıldı. Haas tekrar ortaya çıkmış olsa da, gözden kaybolduğu dört günü açıklamaya tenezzül etmemişti. Dragomiloff tekrar sırra kadem basmıştı. Grunya yatıştırılamaz halde Hall'u telgraf bombardımanına tutuyordu. Boston şube müdürü harekete geçtiğini yazdı. Sakatlığına rağmen Starkington da aynısını yapacaktı. San Francisco, şefin bir sonraki hedefinin Denver olduğu konusunda hemfikir olduğu için iki adamını takviye amacıyla oraya yolladı; aynı fikirde olan Denver ise iki adamını teyakkuzda bekletiyor-

du. Tüm bu gelişmeler şirketin acil durum için ayrılan para kaynağında büyük bir gedik oluşturmuştu. Hall ise elindeki talimatlara dayanarak bir sürü farklı kişiye ardı ardına yüklü meblağlar yollamaktan gayet memnundu. Eğer olaylar bu hızla giderse şirketin yıl sonunu göremeden iflas edeceğinden emindi.

Ardından olaylar bir süre duruldu. Bütün elemanlar batıya gidip kendi aralarında görüştükleri için, Hall'a yapacak pek bir şey kalmamıştı. Bu belirsizlik ve tembellik haline en fazla bir gün boyunca tahammül edebildi; gerekli parasal ayarlamaları yapıp sağır ve dilsiz uşağa da gelen telgrafları kendisine aktarmasını söyledikten sonra şirketin karargâhını kapattı ve St. Louis'e gitmek için bilet aldı.

9

Hall, St. Louis'e vardığında durumda herhangi bir değişiklik olmadığını gördü. Dragomiloff tekrar ortaya çıkmamıştı ve herkes bir şeyler olmasını bekliyordu.

Murgweather'ın evindeki toplantıya Hall da katıldı. St. Louis şubesinin başındaki Murgweather, ailesiyle beraber banliyöde, rahat, tek katlı bir evde yaşıyordu. Hall oraya vardığında bütün ekip toplanmıştı. Hall, Haas'ı adamın öfkeli naifliğinden hemen tanıdı, askı ve atele sarılı koluyla Starkington'ı da çıkarmıştı.

Hall, diğerleriyle tanıştırıldığı sırada New Orleans şubesinden Lucoville, "Bu herif de kim?" diye atıldı.

Murgweather açıklamaya çalıştı, "Geçici olarak şirketin yöneticisi."

"Bu benim için kabul edilemeyecek kadar ters bir durum," dedi birden parlayan Lucoville. "Bu adam bizden biri değil. Kimseyi öldürmedi. Örgütün herhangi bir testinden geçmedi. Böyle birinin aramızda olmasının eşi benzeri görülmemiş bir durum olması

bir yana, bizimki gibi rizikolu işlerle uğraşan kişiler için onun varlığı bir tehdit. Bununla ilgili olarak iki noktaya daha değinmek istiyorum. İlk olarak hepimiz kendisini şöhreti sebebiyle tanıyoruz. Yaptığı işlere dair söyleyebileceğim uygunsuz bir lafım yok. Kitaplarını ilgiyle okudum, açıkçası faydalandım da. Şüphesiz kendisinin sosyolojiye ayırt edici katkıları var. Buna karşılık, yine de o bir sosyalist. Onun için, 'Milyoner Sosyalist' diyorlar. Bu ne demek? Bizimle ilgili bir bilgisi, yönetim ilkelerimiz hakkında fikri yok demek. Kanunların kör bir takipçisi demek. Kanun onun saplantısı. Cehalet bataklığında sürünüyor ve kanunlara tapıyor. Ona göre biz, kanunları tanımayan kişiler, kanunlara karşı en büyük suçu işleyenleriz. Haliyle onun buradaki varlığı iyiye işaret değil. Saplantısı yüzünden bizi yok etmek zorunda. Sırf eşyanın tabiatı gereği mecbur. Karakterinin ve felsefesinin doğası bunu gerektiriyor.

"İkinci olarak ise, onca zaman arasında, teşkilatımıza sızmak için bu kriz dönemini tercih ediyor. Kim kefil oldu ona? Sırlarımıza ulaşmasına olanak tanıyan kim? Bunu yapan tek kişi olabilir, o da bizi yok etmeyi kafasına takmış olan, şimdiden altı adamımızı öldürmüş ve bizi polise ifşa etmekle tehdit eden şeften başkası olamaz. Durum fena, hem de çok fena, hem onun için hem bizim için. Saflarımızın arasındaki düşman bu adam. Tavsiyemi dinlerseniz, bu adamı ortadan kaldıralım derim..."

"Kusura bakma, sevgili Lucoville," diye söze karıştı Murgweather. "Bu tartışmanın dozu kaçtı. Bay Hall benim konuğum."

New Orleans şubesinin çalışanlarından biri, "Şu an hepimizin kellesi koltukta!" dedi sertçe. "Konuk olsun veya olmasın, şu an görgü kurallarına ayıracak vaktimiz yok. Bu adam bir casus. Bizi yok etmeye kararlı. Kendisini açıkça suçluyorum. Söyleyecek bir şeyi var mı?"

Etrafını saran kuşku dolu yüzlerin üzerinde bakışlarını gezdiren Hall, Lucoville hariç hiçbirinin öfkeli görünmediğini fark etti. Gerçekte bunların hasta birtakım filozoflar olduklarına kani oldu.

Murgweather'ın lafa karışmak için gösterdiği nafile çaba engellendi.

Adamdan derhal bir açıklama bekleyen Boston şubesinin yöneticisi Hanover, "Suçlamalar karşısında ne diyeceksiniz Bay Hall?" diye sordu.

Hall'un karşılığı, "Eğer oturmama izin verirseniz, memnuniyetle cevaplayacağım," oldu.

Etraftan özür dileyen sesler yükseldikten sonra Hall'u çember oluşturacak şekilde yerleştirilen koltuklardan birine oturttular.

"Cevabım, tıpkı şahsıma yöneltilen suçlamalar gibi iki başlık altında olacak," diyerek sözlerine başladı Hall. "İlk olarak, örgütünüzü yok etmeye kararlıyım."

Bu açıklamanın saygılı bir sessizlikle karşılandığını gören Hall, bu insanların felsefeci ve deli olmalarına rağmen gene de bir hayli tutarlı olduklarını düşündü. Suratlarında ne hissettiklerine dair en ufak bir duygu emaresi yoktu. Hall'un söyleminin geri kalanını bilginlere yakışan bir dikkatle dinlediler. Lucoville'in az önceki çıkışının bile geçici olduğunu anlamıştı, şimdi

o da tıpkı diğerleri gibi karşısında sakince oturuyordu.

Hall sözlerine devam etti, "Örgütünüzü yok etmekteki kararlılığımın sebebi, şu an anlatamayacağım kadar uzun hikâye. Ancak kısaca şunu söyleyebilirim ki şefinizin şu anki davranışlarına sebep olan benim. Onun ve tabii sizlerin de ne kadar etikçi olduğunu anladığım an, şefe kendisini ortadan kaldırması için 50 bin dolar verdim. Ona bunu onaylaması için elbette ahlaki bir sebep sundum. Şef de işin infaz kısmını gözlerimin önünde Bay Haas'a devretti. Haksız mıyım, Bay Haas?"

"Haklısınız."

"Ve yine ben oradayken, şef sizi yöneticiliğim hakkında da bilgilendirdi. Haksız mıyım?"

"Haklısınız."

"Şimdi ikinci başlığa geliyorum. Şef neden bana şirketin anahtarını devredecek kadar güveniyordu? Bu sorunun cevabı doğrudan konunun özüne iniyor. Şef etik konusunda en az sizin kadar takıntılı olduğumu biliyordu. Verdiğim sözü çiğnememin mümkün olmadığının bilincindeydi. Zaten sonrasında yaptığım işlerle bunu ispatladım. Yönetici vekilliğini en iyi şekilde yerine getirmek için elimden geleni yaptım. Bütün telgrafları, genel çağrıları ve emirleri ilettim. Tüm maddi talepleri karşıladım. Kabul ettiğim bu görevi sürdürecek olsam da, savunduğunuz tüm değerleri ahlaken dehşet verici ve tiksinç buluyorum. Doğru olduğuna inandığım neyse onu yapıyorum. Haksız mıyım?"

Hall'un sözlerini kısa süren bir sessizlik takip etti. Ayağa kalkan Lucoville, Hall'a doğru ilerledi

ve usulca elini uzattı. Hakeza diğerleri de. Ardından Starkington, Dempsey ile Harrison'ın dul eş ve çocuklarına destek olması amacıyla şirketin kaynaklarından uygun miktarda para yardımı yapılması talebinde bulundu. Bu konu hızla neticeye bağlandıktan sonra yollanacak miktar kararlaştırıldı, Hall çekleri yazdı ve iletmesi için Murgweather'a verdi.

Ardından ele alınan konu ise içinde bulundukları kriz ve firardaki şefle en iyi nasıl başa çıkabilecekleriydi. Hall bu tartışmaya katılmadı; böylece koltuğuna yaslanarak kafayı sıyırmış bu ilginç adamları gözlemleme ve inceleme fırsatını bulabildi. Yedi kişiydiler. Haas ve Lucoville dışındakilerin hepsi orta yaşlı, orta sınıftan, iyi eğitimli beyefendilerdi. Hall onların soğukkanlı katiller, parayla tutabileceğiniz suikastçılar olduklarına inanmakta zorlanıyordu. Aynı şekilde, bu sakin adamların kendilerine karşı açılan bu ölümcül savaştan kurtulmayı nasıl başardıklarını anlamak da imkânsızdı. Ekibin yarısı telef olmuştu. Boston'dan sağ kurtulan bir tek Hanover'di, New York'tan Haas, Chicago'dan Starkington, güler yüzü ve uzun favorileriyle ev sahipliği yapan Murgweather da St. Louis'den geriye kalmıştı.

Aralarındaki tartışmaya verilen kısa arada ev sahibi Hall'un kulağına doğru eğilerek, "Son kitabınızı keyifle okudum," diye fısıldadı. "Zanaat bazında bir örgütlenmeye karşı endüstri bazında bir örgütlenme yönünde öne sürdüğünüz savlar kusursuzdu. Ancak benim fikrime göre, azalan gelir hukuku hakkındaki yorumlarınız hayli tutarsızdı. Sizinle o konuda paylaşacak kozum var."

Ve bunları diyen adam bir suikastçıydı! Hatta hepsi öyleydi! Hall buna ancak topunun deli olduğunu kabullenirse inanabilecekti. Toplantıdan sonra elektrikli arabasıyla şehrin yolunu tutan Hall, Haas'la oturup laflarken karşısındaki adamın eskiden Yunanca ve İbranice profesörü olduğunu öğrenince hayretler içinde kaldı. Lucoville'in de Şark araştırmaları konusunda uzman olduğu ortaya çıktı. Hanover'ın ise bir zamanlar New England'daki en seçkin akademilerden birinde rektörlük yaptığını, Starkington'ın da yabana atılmayacak bir itibara sahip eski bir gazete editörü olduğunu öğrendi.

"Ancak neden, mesela siz, böylesi bir hayat yaşamayı tercih ettiniz?" diye sordu Hall.

Oteller bölgesine vardıklarında arabayı kenara çekip dışarıda oturmuşlardı. Az önce dağılan tiyatrolar yüzünden kaldırımlar kalabalıktı.

"Çünkü doğru olan bu," diye yanıtladı Haas. "Hem Yunanca ve İbraniceden daha iyi bir geçim kaynağı. Şayet tekrar dünyaya gelecek olsaydım..."

Fakat Hall bu cümlenin sonunu asla duyamayacaktı. Araba yaya geçidinde bir anlığına durmuştu ki, Haas gördüğü şey üzerine irkildi. Tek bir laf ya da bir veda hareketi etmeksizin, göz açıp kapanıncaya kadar arabadan fırladı ve yoğun kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Ertesi sabah Hall neler olduğunu anladı. Gazetede olay yaratacak gizemli bir cinayet teşebbüsü haberi vardı. Haas, delinmiş bir akciğerle hastanede yatıyordu. Doktorların yaptığı araştırma, Haas'ın hayatını, kalbinin vücudunda olağandışı bir konumda bulun-

masına borçlu olduğunu ortaya çıkarmıştı. Eğer ki kalbi normalde olması gereken yerde olsaydı, diyordu doktorların raporu, mermi ya da ateşlenen nesne doğruca onu delip geçecekti. Ancak ortadaki gizem bu kadarla sınırlı değildi. Kimse silah sesi duymamıştı. Haas o yoğun kalabalığın arasında birden yere yığılıvermişti. O karmaşada Haas'ın üzerine basan bir kadının ifadesine göre, adam yere kapaklanmadan az önce hayal meyal, güçlükle duyulan metalik bir ses işitmişti. Haas'ın önündeki bir adam ise ifadesinde bu metalik sesi duymuş olabileceğini söylese de, bundan emin değildi.

"Polisin kafası karışmış durumda," yazıyordu gazete: "Bu şehirli olmayan kurbanın kafası aynı derecede karışık. İddiasına göre hayatına kast edebilecek birini veya birilerini tanımıyor. Ayrıca metalik bir ses duyduğunu hatırlamıyor. Bir anda vücuduna şiddetle giren tuhaf mermiyi hissetmiş. Dedektif çavuş O'Connell kullanılan silahın bir havalı tüfek olduğuna inansa da, havalı tüfekler hakkında bilgisi olduğunu söyleyen dedektif amiri Randal bu türden bir silahın yoğun kalabalık içinde fark edilmeden kullanılamayacağı gerekçesiyle bu iddiayı reddediyor."

Birkaç dakika sonra Murgweather, "Çok net, bunun faili şef," dedi Hall'u ikna etmek istercesine. "O halen şehirde. Rica etsem Denver, San Francisco ve New Orleans'ı olaydan haberdar eder misin? Kullanılan silah şefin kendi icadı. Birkaç defa Harrison'a ödünç vermişti, o da işi bittikten sonra hep iade etti. Basınçlı hava haznesi kolun altına ya da vücudun en münasip yerine kayışla bağlanıyor.

Ateşleme mekanizması oyuncak bir silahtan daha büyük değil, ayrıca avuç içinde kolaylıkla saklanabiliyor. Bundan böyle çok dikkatli olmalıyız."

"Ben tehlikede değilim," dedi Hall. "Sadece şirketin geçici olarak yöneticiliğini üstlendim, sizden biri değilim."

"Haas'ın iyileşecek olmasına sevindim," dedi Murgweather. "O çok muhterem bir fikir adamı. Onun zekasını büyük bir hayranlıkla takdir ediyorum. Gerçi bazen aşırı ciddi olabiliyor ve korkarım ki insanları öldürmekten bariz bir haz duyuyor."

"Siz duymuyor musunuz?" diye yapıştırdı Hall.

"Hayır, Haas dışında hiçbirimiz bu durumdan zevk almıyoruz. Onun mizacı buna yatkın. İnanın bana, Bay Hall, şimdiye dek şirket tarafından verilen görevleri sadakatle yerine getirmeme rağmen eylemlerin meşruiyetine ahlaken inansam da, infazları gerçekleştirirken vicdan azabı hissetmediğim tek bir sefer dahi olmadı. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama üstesinden gelemiyorum. Yaptığım ilk işte neredeyse kusmak üzereydim. Sadece bu konu üzerine bir inceleme yazmışlığım var. Yayımlanma amacıyla değil tabii ki, ancak üzerine araştırmalar yapmak için ilginç bir alan. Eğer ilginizi çekecekse, bir gün evime gelip yazdıklarıma şöyle bir göz gezdirmenizden memnuniyet duyarım."

"Teşekkürler, gelmek isterim."

"Bu merak uyandıran bir durum," diyerek sözlerine devam etti Murgweather. "İnsan hayatının kutsallığı sosyal bir kavram. Doğayla iç içe yaşayan ilkel insan hemcinslerini öldürürken vicdan azabı

çekmiyordu. Teorik olarak bu duygunun bende olmaması lazım. Ama var. Soru şu: Bu nasıl zuhur etti? Medeniyete varan bu uzun evrim sürecinin bir eseri mi ırkımızın beyin hücrelerinin içindeki bu kavram? Yoksa henüz özgür düşünen biri haline gelmeden önce, çocukluğum ve ergenliğimde aldığım eğitimin bir neticesi mi bu? Veya tüm bu saydıklarımdan başka bir sebep olabilir mi? Oldukça tuhaf bir durum."

Hall, "Öyle olduğuna eminim," dedi kuru bir ifadeyle. "Peki şef hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Onu öldürmeyi... Tek yapabileceğimiz bu, çünkü yaşama hakkımızı korumalıyız. Ne var ki bu bizim için yeni bir durum. Şimdiye dek öldürdüğümüz kişilerin hiçbiri tehlikede olduklarını bilmiyorlardı. Ayrıca bizi hiç kovalayan olmadı. Fakat şef amacımızı biliyor, üstelik bizi yok ediyor. Daha önce hiç avlanmamıştık. Bizden daha avantajlı olduğu kesin. Her neyse, artık yola koyulmam gerek. Hanover'la çeyrek geçe buluşmak için sözleştik."

"Fakat korkmuyor musunuz?" diye sordu Hall.

"Neyden?"

"Şefin sizi öldürmesinden?"

"Hayır, çok da önemli değil bu. Görüyorsunuz ya, kendimden çok eminim. Deneyimlerimden yola çıkarak genel kabul gören bir eğilimi çürütmüş oldum: Yani birçok kişinin hayatını sonlandırmış olan birinin, tam da yaşadıkları yüzünden ölmekten iyice korkar hale geldiği doğru değil. İspatı benim. Öldürdüğüm kişi sayısı arttıkça ki benim hesabıma göre 18, ölüm benim için çok daha basit bir hal aldı.

Sözünü ettiğim o ağır vicdan azabını, yaşamın kendisi için duyuyordum. Onlar ölüme değil, hayata dairdi. Taslak halinde olsalar da bu konu üzerine yazdığım birkaç fikrim var. Eğer bir ara onlara şöyle bir göz gezdirmek isterseniz..."

"Evet, tabii ki," diyerek adama söz verdi Hall.

"Bu gece diyelim o halde. Saat 11'de. Eğer gelişmeler yüzünden gecikirsem, sizi çalışma odama götürmelerini söyleyin. Söz konusu taslağı ve diğer incelemeyi masamın üzerine bırakacağım. Onları seslice okuyup ardından sizinle tartışmayı tercih ederdim. Ancak orada olamazsam, aklınıza takılanları not düşün, lütfen."

10

"Benden sakladığın çok şey olduğunu biliyorum, ama bunu neden yaptığını anlamıyorum. Sergius dayımı kurtarmama yardımcı olmaya gönülsüz değilsin ya?"

Grunya'nın son cümlesi yalvarır gibi çıktı ağzından. Fakat kadının içtenlikle parlayan gözleri bu defa Hall'un yüreğine işlemedi.

Hall, "Sergius dayının pek de kurtarılmaya ihtiyacı yok gibi," diye homurdandı acımasızca.

Kuşkuya düşen Grunya, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye haykırdı.

"Hiçbir şey, seni temin ederim ki hiçbir şey. Sadece şimdiye dek kaçmayı başardığını kastetmiştim."

Grunya ısrarcıydı, "İyi de kaçmayı başardığını nasıl biliyorsun? Ölmüş olamaz mı? Chicago'yu terk ettiğinden beri ondan haber alamadık. Nasıl oluyor da o vahşilerin onu öldürmemiş olduğunu biliyorsun?"

"St. Louis'de görülmüş..."

"İşte!" diye heyecanla adamın sözünü kesti Grunya. "Benden bir şeyler sakladığını biliyordum. Şimdi dürüst ol, bir şeyler saklıyorsun, değil mi?"

Hall itiraf etti, "Evet, saklıyorum. Fakat bunu dayının talimatları doğrultusunda yapıyorum. İnan bana, ona en ufak bir faydan dokunmaz. Onu bulamazsın bile. New York'a dönmen daha akıllıca olur."

Grunya bir saat boyunca adamı sorguya çekti, Hall ise boşuna ona akıl vermeye çalıştı. Ayrılırlarken birbirlerine öfkeliydiler.

Saat 11'e yaklaşırken Hall, Murgweather'ın evinin kapısını çaldı. Yataktan kalktığı belli olan 14-15 yaşlarındaki hizmetçi kız, uykulu gözlerle Hall'u içeri kabul edip Murgweather'ın çalışma odasına götürdü.

İterek odanın kapısını açan kız, "Kendisi içeride," dedikten sonra Hall'un yanından ayrıldı.

Odanın en uzak köşesinde, bir okuma lambasının ışığı altındaki masada vücudunun yarısı gölgede, bir silüet olarak Murgweather oturuyordu. Başı, çapraz halde masanın üstünde duran kollarının üzerine düşmüştü. Besbelli uyuyakalmıştı. Hall adama seslendi, sonra omzuna dokundu, ama herhangi bir karşılık gelmedi. Hall güler yüzlü suikastçının elini tuttuğunda soğumuş olduğunu fark etti. Yerdeki leke ile adamın ceketinin omzunun altındaki delik, tüm hikâyeyi anlatıyordu. Murgweather'ın kalbi olması gereken yerdeydi. Cesedin hemen arkasındaki açık pencere işin nasıl bitirildiğini gösteriyordu.

Hall ölü adamın kollarının altındaki müsvedde öbeğini çekti. Murgweather yazdıklarını incelerken öldürülmüştü. Hall yazının başlığını okudu: "Ölüm

Hakkında Gelişigüzel Bazı Düşünceler." Ardından adamın bahsettiği araştırmayı bulana kadar etrafı aradı, "Bazı Tuhaf Psikolojik Niteliklere Dair Deneysel Açıklamalar."

Hall, Murgweather'ın cesedinin yanında aleyhine kullanılabilecek böyle bir kanıtla beraber bulunmasının ailesine zarar vereceğini düşündü. Araştırmayı ve müsveddeleri şöminede yaktıktan sonra okuma lambasını kapattı ve gizlice evden ayrıldı.

Ertesi sabahın erken saatlerinde yaşanan gelişmeleri Starkington, Hall'a kendi ofisinde aktardı. Ancak olay gazetelere öğleden sonra yansımıştı. Hall ürkmüştü. Küçük hizmetçi kız sorguya çekilmişti. Uykulu gözlerine rağmen önceki gece saat 11'de eve aldığı ziyaretçinin kusursuz eşkalini vermişti. Aktardığı detaylar neredeyse birebirdi. Aniden yerinden fırlayan Hall, aynada kendine baktı. Yanılma payı yoktu. Aynada gördüğü yansıma, polisin aradığı kişinin ta kendisiydi. Hem de taktığı kravat iğnesine kadar oydu işte.

Telaşla bavulunu karıştırdı ve kendini olabildiğince farklı bir hale sokmaya çalıştı. Sonra otelin yan girişinden fırlayıp bir taksiye atladığı gibi dükkânları fır dönüp şapkasından ayakkabısına kadar yeni kıyafetler satın aldı.

Otele geri döndüğünde, batıya giden bir trene binmek için hâlâ vakti olduğunu gördü. Şehirden ayrılacağını haber vermek istediği Grunya'ya şans eseri telefonla ulaşabildi. Ayrıca Dragomiloff'un bir sonraki durağının Denver olacağı yönündeki tahminini hiç çekinmeden kadına söyleyerek onu takip etmesini tavsiye etti.

Trene binip şehir dışına çıktığı zaman göğsündeki daralma geçti, artık durumu serinkanlılıkla gözden geçirebiliyordu. Kendisinin de maceralı, çılgın, karmaşık bir yola girdiğine karar verdi. Cinayet Şirketi'nin izini bulup onu yok etmek niyetiyle başlayan bu macerada örgüt yöneticisinin kızına âşık olmuş, şirketin geçici yöneticiliğine atanmış ve şimdi de şirketin şefi tarafından öldürülen elemanlardan birinin katil zanlısı olarak polis tarafından aranmaya başlamıştı. "Bu kadar uygulamalı sosyoloji bana yeter," dedi kendi kendine. "Bu işten kurtulur kurtulmaz kendimi teoriye adayacağım. Bir daha da odadan dışarı adımı atmam."

Denver durağında onu şubenin yerel yöneticisi Harkins üzüntüyle karşıladı. Arabaya binip de şehir dışına doğru yol almadan Harkins neden böyle olduğunun sebebini açık etmedi.

"Neden bizi uyarmadınız?" dedi sitemle. "Sizi atlatmasına izin verdiniz. Biz ise şefin defterinin St. Louis'de dürüleceğinden o kadar emindik ki hiç hazırlık yapmadık."

"O burada mı?"

"Burada mı? Tanrı aşkına! İki kişi öldürülene dek ruhumuz duymadı. Bunlardan biri bana kardeşim kadar yakın olan Botswick, diğeri ise San Francisco'dan Calkins. Şimdi de San Francisco'dan gelen diğer eleman Harding ortadan kayboldu. Durum felaket." Adam duraksayıp ürperdi. "Botswick'in yanından ayrılalı 15 dakika olmamıştı. O kadar zeki ve neşeli biriydi ki. Sevgiyle dolup taşan o küçük evin halini düşündükçe! Sevgili eşini teselli etmek imkânsız."

Harkins'in yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları o kadar fazlaydı ki yolu göremediği için arabanın hızını düşürmek zorunda kaldı. Hall meraklanmıştı. Karşısında değişik model bir manyak duruyordu, hisli suikastçı.

"Durum neden felaket olsun ki?" diye sordu Hall. "Bundan önce de insanları öldürdünüz. Her seferinde aynı hadise yaşanıyor."

"Ama bu farklı. Öldürülen kişi benim dostumdu, yoldaşımdı."

"Diğer öldürdüklerinizin de büyük ihtimalle dostları ve yoldaşları vardı."

Harkins sayıklamaya devam ediyordu, "Fakat onu o küçük evinde bir görseydiniz. O ideal bir eş ve babaydı. İyi, hem de dört dörtlük bir adamdı, adeta bir azizdi, hatta o kadar nazikti ki karıncayı bile ezmezdi."

"Fakat onun başına gelenlerin, onun başkalarına yaptıklarından bir farkı yok," diyerek karşı çıktı Hall.

Harkins, "Hayır hayır, bu farklı!" diye haykırdı hararetle. "Keşke onu tanımış olsaydınız. Onu tanımak, onu sevmek demekti. Herkes onu severdi."

"Eminim kurbanları da onu seviyordu!"

"Evet. Bostwick'i tanıma fırsatını yakalamış olsalardı, onu sevmekten kendilerini alamazlardı," dedi eski dostunu yere göğe sığdıramayan, Harkins. "Yaptığı, yapmaya devam ettiği iyilikleri bir duysaydınız keşke. Dört ayaklı dostları ona âşıktı. Çiçekler bile ona tapardı. Hümanistler Derneği'nin başkanıydı. Canlı hayvanlar üzerinde tıbbi deneyler yapanların en yılmaz protestocularındandı. Hayvanlara kötü

muamele yapılmasının önüne geçebilmek için tek başına kafa tutuyordu."

"Bostwick . . . Charles N. Bostwick," diye mırıldandı Hall. "Evet, bu ismi hatırlıyorum. Dergiler için yazdığı birkaç makalesine denk gelmiştim."

"Onu kim tanımaz ki?" diyerek mest olmuş halde söze karışan Harkins, burnunu temizlemek için uzun bir ara verdi. "Hayır işleri için bulunmaz bir nimetti, bulunmaz bir nimet! Onun tekrar aramıza dönmesi için kendisiyle şu an seve seve yer değiştirirdim."

Hall, Bostwick'e duyduğu sevgi dışında Harkins'in yine de çok hassas, zeki bir adam olduğunu fark etti. Telgrafhanenin önünde arabayı durdurdu.

Dışarı çıkarken adama durumu açıkladı, "Bana gelen tüm mesajları saklamalarını söylemiştim de sabah."

Bir dakikada geri dönmüştü ve şifre kodu sayesinde kendisine gelen telgrafı birlikte tercüme ettiler. Mesaj Harding'dendi ve Ogden'den yollanmıştı:

"Batı treni," diye başlıyordu. "Şef bindi. Fırsat kolluyorum. Halledebilirim."

"Olamayacak," diye atıldı Hall. "Şef, Harding'in işini bitirecek."

"Harding güçlü ve uyanık bir adamdır," diye onayladı Harkins.

"Siz beyler neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz."

"Örgütün varlığının söz konusu olduğunun ve hain bir şefin üstesinden gelmemiz gerektiğinin farkındayız."

"Eğer durumu adamakıllı kavramış olsaydınız, kuş uçmaz kervan geçmez bir yere gider ve orada bir

ağacın tepesine tünedikten sonra bırakırdınız ne hali varsa görsün örgüt."

"Ancak bu doğru olmazdı," diye karşı çıktı Harkins ciddiyetle.

Umutsuzluğa düşen Hall pes etti.

"İyice emin olmak adına," diye devam etti Harkins, "derhal St. Louis'deki yoldaşlarıma gelmelerini söyleyeceğim. Eğer Harding başarısız olur..."

"...ki olacak."

"O zaman San Francisco'ya geçeriz. Bu arada..."

Söze karışan Hall, "Bu arada siz de zahmet olmazsa beni istasyona bırakacaksınız," dedi ve ardından saatine baktı. "Az sonra batıya doğru kalkacak bir tren var. Sizinle San Francisco'daki St. Francis Oteli'nde buluşacağım. Tabii eğer benden önce şefe rastlamamışsanız. Ancak olur da önce ona denk gelirseniz... eh, o zaman şimdi ve sonsuza dek elveda."

Tren istasyonu terk etmeden önce Hall, bir sonraki trene binecek olan Grunya'ya, Harkins aracılığıyla ileteceği bir not yazacak kadar vakit buldu. Notta, kadını dayısının batıya doğru devam eden savaşından haberdar ediyor ve ona San Francisco'ya geldiğinde, Fairmont Oteli'ne yerleşmesini tembihliyordu.

11

Nevada'nın Reno kentinde Hall'a bir telgraf teslim edildi. Denver'daki hassas suikastçı göndermişti.

"Winnemucca'da biri yerle yeksan oldu. Bu şef olmalı. Derhal dönün. Tüm çalışanlar Denver'a geliyor. Tekrar organize olmalıyız."

Fakat Hall telgrafı okuyunca sırıttı ve batıya doğru ilerleyen yolculuğuna devam etti. Telgrafa verdiği yanıt şöyle oldu:

"Kimlik tespiti yapılması iyi olur. Mektubumu hanımefendiye ulaştırdınız mı?"

Hall, üç gün sonra St. Francis Oteli'ndeyken, Denver'daki büronun yöneticisinden tekrar telgraf aldı. Mesaj Nevada'nın Winnemucca kentindendi.

"Yanılmışım. Harding'miş. Şef kesinlikle San Francisco'ya gidiyor. Yerel şubeyi bilgilendirin. Takipteyim. Mektup teslim edildi. Hanımefendi trenden inmedi."

Ne var ki Hall, San Francisco'da Grunya'ya ait herhangi bir iz bulamadı. Ayrıca yerel şube eleman-

larından Breen ve Alsworthy bile ona yardımcı olamamıştı. Hatta Oakland'a uzanan Hall, Grunya'nın geldiği yataklı vagonu ve siyahi kondüktörü arayıp tarayıp buldu. Kadın San Francisco'ya gelmiş ama anında ortadan kaybolmuştu.

Suikastçılar bir bir gelmeye başladı. Bostan'dan Hanover, kalbi yanlış yerde olan kudurmuş Haas, Chicago'dan Starkington, New Orleans'tan Lucoville ile John Gray ve Denver'dan Harkins. İki San Francisco çalışanıyla beraber toplamda sekiz kişi ediyorlardı. Birleşik Devletler'de hayatta kalanların tümü bundan ibaretti. Onların da iyi bildiği üzere Hall bu kişiler arasında sayılmıyordu.

Örgütün geçici yöneticiliğini üstlenerek kaynakları yönetip telgrafları iletiyor olsa da, onlardan biri değildi ve hayatını tehdit eden delirmiş bir şefi yoktu.

Bu adamların hepsinin deli olduğuna Hall'u ikna eden, ona benzer bir nezaketle ve güven duygusuyla davranıyor olmalarındandı. Başlarına açılan bu belanın asıl sorumlusunun Hall olduğunu biliyorlardı. Cinayet Şirketi'ni yok etme kararlılığını ve infazı için şefe 50 bin dolar verdiğini biliyorlardı, fakat her şeye rağmen hakkını teslim ediyorlardı, çünkü Hall hem yaptıklarının doğruluğuna inanıyordu hem de girdiği bu yolda kabaran olağandışı etik düşkünlüğü ile onlara karşı adil davranmaya mecbur kalmıştı. Hall onlara ihanet etmemişti. Şirketin sermayesini dürüstçe idare etmiş ve geçici yöneticiliğin tüm sorumluluklarını layıkıyla yerine getirmişti.

Yunanca ve İbranice'deki başarılarına rağmen kana susamış Haas dışında; etiği fetiş haline getir-

miş bu kültürlü delileri sevmekten kendini alamıyordu Hall. Matematik problemleri çözerken, hiyeroglifleri tercüme ederken ya da laboratuarda deney tüpleriyle kimyasal analizler yaparken gösterdikleri soğukkanlılığın ve amaca yönelik tavırların aynısını türdeşlerini öldürürken de sergileyebilirlerdi. En çok da John Gray'i sevmişti. Hal ve davranışlarıyla nazik bir İngiliz toprak sahibini andıran bu adam tiyatronun işlevi hakkında bir hayli radikal fikirlere sahipti. Dragomiloff veya Grunya'nın ortalıkta görünmediği birkaç haftalık bekleyiş döneminde, Hall ve Gray sık sık tiyatroya gittiler. Hall'a göre arkadaşlıkları özgürlükçü bir eğitim niteliğindeydi. Bu dönemde Lucoville ciddi bir şekilde sepetçilikle ilgilenmeye başlamış ve özellikle de kendini Ukiah Kızılderililerinde yaygın olarak görülen üçlü balık tasarımına adamıştı. Harkins, Japon ekolü, suluboya yosun, çimen, yaprak ve eğreltiotları resimleri yapar oldu. Bakteriyolog olan Breen ise yıllardır üzerinde çalıştığı mısır kurdu paraziti araştırmasına devam etti. Alsworthy'nin hobisiyse kablosuz telefonlardı. Breen ile birlikte tavan arasındaki laboratuarı paylaşıyorlardı. Şehir kütüphanelerinin müdavimi Hanover ise bilimsel kitaplara gömülmüş, "Renk Estetiğinin Bedensel Dürtüler Üzerine Etkisi" adındaki devasa kitabının 14. bölümü üzerine çalışıyordu. Sıcak bir öğleden sonra kitabının birinci ve 13. bölümünü okurken Hall'un içi geçti.

Aslında olaysız geçen bu iki ay asla yaşanmayabilir ve suikastçıların hepsi çoktan evlerine dönmüş olabilirlerdi, tabii eğer Dragomiloff haftada bir onları taciz etmiyor olsaydı. Düzenli bir şekilde her cumar-

tesi gecesi telefonla aranan Alsworthy, şefe ait olduğu derhal anlaşılan ruhsuz ve ifadesiz sesi hattın diğer ucunda duyuyordu. Şef, Cinayet Şirketi'nin hayatta kalan çalışanlarının örgütü dağıtması teklifini her seferinde yineliyordu. Örgütün toplantılarından birine katılan Hall, bu teklifi desteklediğini söylemişti. Fakat ona tanıdıkları söz hakkı sadece nezaket icabıydı, çünkü Hall onlardan biri değildi, zaten onun fikrini destekleyen başka biri de çıkmamıştı.

Suikastçılara göre, verdikleri yemini bozabilmenin hiçbir koşulu yoktu. Şimdiye dek şirketin kuralları asla ihlal edilmemişti. Dragomiloff bile onları asla çiğnememişti. Kurallara sıkı sıkıya bağlı kalarak Hall'dan 50 bin dolarlık ücreti kabul etmiş, kendinin ve eylemlerinin toplumsal açıdan zararlı olduğuna hükmetmiş ve infazı uygulaması için Haas'ı seçmişti. Kim oluyorlardı da şeflerinin dürüstlüğünü sorguluyorlardı. Toplumsal açıdan haklı gördükleri örgütlerini dağıtmaları müthiş bir hata olurdu. Lucoville'in de söylediği gibi, "Bu, ahlaki bir çıkmaza yol açarak bizi hayvanlardan farksız bir duruma indirger. Peki biz hayvan mıyız?"

Ve bu sorunun üzerine örgüt üyeleri hep bir ağızdan ateşli şekilde haykırmıştı, "Hayır! Hayır! Hayır!"

"Hepiniz çıldırmışsınız," diye bağırdı Hall onlara. "En az şefiniz kadar delisiniz."

Breen cevabı yapıştırdı, "Bütün ahlakçılara deli gözüyle bakılır. Daha doğrusu, yaşadıkları dönemin ayaktakımı onlara bu yakıştırmayı yapmıştır. Hiçbir ahlakçı ayıplanmayı hak etmiyor, onlar inançlarına ters düşecek şekilde hareket edemez. Gerçek ahlak-

çılar çarmıha gerilmekten, bedel ödemekten gocunmadılar. Öğretilerini güçlü kılabilmenin tek yolu buydu. İnanç! İşte bu kadar! Ve kendilerinden bekleneni de yaptılar. Doğru olduğunu düşündükleri fikirlere inançla bağlı kaldılar. Bir insanın hayatı, bir düşüncenin yaşayan gerçekliği yanında nedir ki? İbret olmayacak ahlaki bir öğreti beyhudedir. Örnek olmaya kalkışamayacak öğretmenler miyiz?"

Breen'i onaylayan suikastçılar topluca haykırdı: "Hayır! Hayır! Hayır!"

"Gerçek birer düşünür olan ve inandıkları doğrulara göre yaşayan bizler, gerçekleştirdiğimiz eylemler bir yana, düşüncelerimizde bile her şeyden üstün tutup, kendimizi ona göre ifade ettiğimiz prensiplerle ters düşme riskini göze alamayız," dedi Harkins.

Hanover bu söylenenlere şunu ekledi, " Kaldı ki bunu yaparsak, aydınlanmaya ulaşmak için yaptığımız tırmanışa devam edemeyiz."

"Biz deli falan değiliz!" diye haykırdı Alsworthy. "Her şeyi net görebilen kişileriz. Doğru yolu gösteren sunağın başındaki yüce rahipleriz. O halde iyi dostumuz Winter Hall'a da deli diyebiliriz. Eğer ortada bir delilik varsa ve biz bunun tesiri altında kalmışsak, aynı şekilde Winter Hall da bundan nasibini almamış mıdır? Öyleyse davranışları ahlaki bir cinnet halinden başka nasıl izah edilebilir? Neden bizi polise ihbar etmedi? Fikirlerimizi iğrenç bulduğu halde neden hâlâ sekreterlik görevine devam ediyor? Hem de bizim gibi kutsal bir yemin etmediği halde. Tek yaptığı başını öne eğip hain şefimizin kendinden istediği birkaç işi yapmayı kabul etmesiydi. Şu an yaşanan anlaşmazlı-

ğın iki tarafında birden yer alıyor; şef ona güveniyor, biz ona güveniyoruz, o ise ne şefe ne de bize ihanet ediyor. Hall'u tanıyor ve seviyoruz. Kendi adıma konuşmam gerekirse, hoşuma gitmeyen iki yanı var: ilki sosyolojiye yaklaşımı ve ikincisi örgütümüzü yok etmek için duyduğu istek. Ancak konu etiğe geldiği zaman bizden farkı yok, yoldaşlarına karşı etle tırnak gibi bağlı."

"Söz konusu delilik bana da bulaştı," diye mırıldandı Hall hüzünle. "Bunu kabulleniyor ve itiraf ediyorum. Siz o kadar sevilesi delilersiniz ve ben de o kadar güçsüz ya da güçlüyüm veya aptal ya da akıllıyım ki, açıkçası ne olduğumu bilmiyorum; verdiğim sözü bozamıyorum. Buna karşın, şefi ikna edebildiğim gibi sizi de ikna edebilmeyi dilerdim."

"Ah, ikna edebildiğine emin misin?" diye bağırdı Lucoville. "Eğer ettiysen şef neden örgütten ayrılmadı?"

Hall cevap verdi, "Çünkü hayatına karşılık ödediğim ücreti kabul etti."

"İşte biz de tam olarak aynı sebepten ötürü onu öldürmeye ant içtik," dedi Hall'u ikna etmek isteyen Lucoville. "Şefimize nazaran daha mı ahlaksızız? Şartlarımız uyarınca, şef ücreti kabul ettiği anda anlaşmayı uygulamaya geçmeye mecburuz. Anlaşmanın ne olduğunun önemi yok. Şefe denk gelmesi bir tesadüf." Omuzlarını silkti. "Siz ne yapardınız? Şef ölmeli, aksi halde inandığımız doğruların timsali olamayız."

"Al işte, durmadan ahlaka geri dönüyorsunuz," dedi yakınarak Hall.

"Neden olmasın?" diyerek Lucoville tartışmayı tamamen sonlandırdı. "Dünya ahlak üzerine kurulu-dur. O olmasa her şey yok olur giderdi. Elementlerde bile erdemli bir yan bulunur. Ahlakı yok edersen, yer-çekimini de yok etmiş sayılırsın. Kayalar bile tuzla buz olur. Tüm yıldız sistemi insan aklının alamayaca-ğı bir kaosun içinde buhar olur gider."

12

Bir akşam Hall, The Poodle Dog Cafe'de birlikte yemek yiyeceği John Gray'i boşuna bekledi. Her zaman olduğu gibi yemekten sonra tiyatroya gitmeyi planlamışlardı. Ancak John Gray gelmeyince, saat sekiz buçukta Hall kolunun altına bir tomar güncel dergi sıkıştırarak, erkenden yatma niyetiyle St. Francis Otel'e geri döndü. Asansöre doğru ilerleyen önündeki kadının yürüyüşünde tanıdık bir şey vardı. Kalbi hızla çarpmaya başlayan Hall, telaşla kadının arkasından atıldı.

Asansör hareketlenince, "Grunya," dedi Hall yumuşak bir sesle.

Kadın bir anda endişeli gözleriyle ürkek bakışlarını Hall'a çevirdi, sonra derhal iki eliyle birden adamın elini yakaladı ve ondan güç almak istercesine sımsıkı tuttu.

"Ah, Winter," dedi soluyarak Grunya."Seni gördüğüme inanamıyorum. St. Francis'e bu yüzden gelmiştim. Seni bulacağımı düşünüyordum. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki. Sergius dayım delirdi, iyice

kafayı sıyırdı. Uzun bir yolculuk için bavul hazırlamamı söyledi. Yarın denize açılıyoruz. Evi terk edip şehir merkezinde bir otele yerleşmem için beni zorladı. Yarın sabah vapurda veya sonrasında benimle bulaşacağına söz verdi. Onun için odalar tuttum. Fakat bir şeyler olacak gibi. Kafasında korkunç bir plan kurduğuna eminim. O..."

Lafı bölen asansör görevlisi, "Hangi kata beyefendi?" diye sordu.

"Tekrar aşağı in," dedi Hall. Nasıl olsa asansörde onlardan başka kimse yoktu.

"Bekle," diye uyardı kadını. "Palmiyeli salona gidip konuşalım."

"Hayır, hayır," dedi Grunya ağlamaklı. "Dışarı çıkalım. Yürümek, temiz hava almak istiyorum. Düşünmeye ihtiyacım var. Delirdiğimi mi düşünüyorsun, Winter? Bana bak. Öyle miyim?"

Kadını kolundan sıkıca tutan Hall, "Sakin ol," dedi. "Bekle. Bu konuyu konuşacağız. Bekle."

Kızın yoğun bir heyecan içinde olduğu ortadaydı. Asansörün aşağı inişi esnasında kadının kendini kontrol etmek için gösterdiği çaba işe yaradıysa da acınası bir haldeydi.

Kaldırımdan Powell'ın köşesine doğru yürürlerken Union Meydanı istikametine yönelmeyi düşünen Hall, "Neden benimle iletişime geçmedin?" diye sordu Grunya'ya. "San Francisco'ya vardığında nereye kayboldun? Mesajımı Denver'dayken almıştın. Neden doğrudan St. Francis'e gelmedin?"

Grunya telaşla, "Şimdi bundan bahsedecek zamanım yok," dedi. "Başım çatlıyor. Neye inanaca-

ğımı bilmiyorum. Her şey rüya gibi. Olanları aklım almıyor. Dayımın aklı yerinde değil. Bazen Cinayet Şirketi diye bir şeyin kesinkes olmadığını düşünüyorum. Bunun Sergius dayımın hayal mahsulü olduğunu düşünüyorum. Sen de bu hayali kurdun. 20. yüzyılda yaşıyoruz. Böyle iğrenç bir şey olamaz. Ben . . . ben bazen acaba tifoya mı yakalandım diye düşünüyorum ya da belki şu an etrafım doktor ve hemşirelerle çevrilidir ve ben ateşim yüzünden sayıklayıp delirmiş gibi bu kâbustan bahsediyorumdur. Söyle bana, ne olursun söyle, yoksa sen de hastalıklı bir beynin yarattığı fantezi bir görüntüden mi ibaretsin?"

"Hayır," dedi Hall usulca ve nazikçe. "Uyanık ve iyisin. Kendindesin. Benimle beraber Powell Caddesi'nden geçiyorsun. Kaldırımlar kaygan. Ayaklarının altında hissetmiyor musun bunu? Arabanın lastiklerindeki zincire bak. Kolun koluma dolanmış. Pasifik üzerinden buralara ulaşan bu sis gerçek. Şuradaki banklarda oturan insanlar gerçek. Benden para dilenen bu dilenciyi görüyor musun? O gerçek. İşte, ona gerçek bir yarım dolar verdim. Büyük ihtimalle o parayı gerçek viskiye harcayacak. Nefesini kokladım. Ya sen? O da gerçekti, seni temin ederim, epey gerçekti. Ve tabii biz de gerçeğiz. Lütfen bunu aklından çıkarma. Şimdi, derdin ne? Her şeyi anlat bana."

"Sahiden de suikastçılardan oluşan bir örgüt var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Hall.

"Nereden biliyorsun? Bu sadece bir varsayım değil mi? Dayımın deliliği sana da bulaşmış olmasın?"

Hall hüzünle kafasını salladı. "Keşke öyle olsaydı. Maalesef, tam tersi."

Boşta kalan elinin parmaklarını çılgınca şakağına bastıran Grunya, "Nereden biliyorsun?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Çünkü Cinayet Şirketi'nin geçici olarak yöneticisi benim."

İrkilen Grunya kolunu Hall'dan kısmen kurtarabildi. Onu dizginleyen şey ise Hall'un kadına güven vermek istercesine sıkıca tuttuğu koluydu.

"Sen de Sergius dayımı öldürmek isteyen o katiller çetesindensin! "

"Hayır, onlardan biri değilim. Ben sadece mali kaynakları kontrol ediyorum. Sergius dayın sana hiç... şeyden... yani örgütten bahsetmedi mi?"

"Ah, sonu gelmeyen abuk sabuk sözler. Kafası o kadar yerinde değil ki örgütü kendisinin kurduğuna inanıyor."

Hall doğrudan, "O kurdu," dedi. "Onun deli olduğuna şüphe yok; ama yine de, Cinayet Şirketi'ni yaratıp yöneten o."

Kadın tekrar geri çekilip kolunu Hall'dan kurtarmaya yeltendi.

"Ne yani, o halde şimdi de şirkete dayımı infaz etmesi için 50 bin dolar ödeme yapanın sen olduğunu kabul edeceksin herhalde?" diye üsteledi Grunya.

"Bu doğru. İtiraf ediyorum."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye inledi Grunya.

"Dinle, Grunya, canım" diye yalvardı Hall. "Henüz her şeyi duymadın. Anlamıyorsun. Parayı verdiğim zaman onun baban olduğunu..."

Hall birden konuşmasını kesti. Ağzından kaçırdığı şey karşısında dehşete düşmüştü.

"Evet," dedi giderek sakinleşen Grunya, "babam olduğunu o da söyledi. Zırvanın daniskasıydı artık. Devam et."

"Peki o halde, onun baban olduğunu bilmiyordum; ayrıca kaçığın teki olduğunu da. Daha sonra bunu öğrendiğim zaman ise, ona yalvardım. Fakat o bir manyak. Zaten hepsi ama hepsi manyak. Şimdi de yeni bir manyaklığın peşinde. Bir şeyler olacağından endişeleniyorsun. Seni şüphelendiren neyse bana anlat. Mani olabiliriz belki."

"Dinle!" Bedenini adamın vücuduna bastıran Grunya, alçak ve temkinli bir sesle hızla konuşmaya başladı. "Hem birbirimize yapmamız hem de başkalarının bize yapması gereken çok fazla açıklama var. Ama ilk önce işin tehlikeli kısmına dönelim. San Francisco'ya ilk ulaştığımda, neden bilmem içime doğdu, ilk önce morga gittim ve ardından da hastaneleri dolaştım. Ve onu Alman Hastanesi'nde, iki yerinden ciddi şekilde bıçaklanmış halde buldum. Anlattığına göre yaralara sebep olan suikastçılardan biriydi..."

Söze karışan Hall, "Harding adında biri," diye tahminde bulundu. "Olay Winnemucca'nın yakınlarında, Nevada Çölü'nde bir trende gerçekleşti."

"Evet, evet; isim buydu. Dayım da bu adı vermişti."

"Her şeyin birbiriyle nasıl bağlantısı olduğunu görüyorsun," diyerek kadını dürttü Hall. "İşin içinde had safhada delilik olabilir, ancak bu delilik gerçek dahi olsa, sen ve ben her halükârda mantıklı düşünebiliyoruz."

"Evet, ama izin ver de lafı toparlayayım." Tekrar kazandığı güveniyle Hall'un koluna iyice dayandı. "Ah, birbirimize anlatılacak o kadar çok şey var ki. Dayım sana kefil. Fakat bundan bahsetmek istemiyorum. Rincon Tepesi'nin en lüks yerlerinden birinde mobilyalı bir daire kiraladım. Doktorlar müsaade eder etmez Sergius dayımı oraya yerleştirdim. Son birkaç haftadır orada konaklıyoruz. Dayım tamamen iyileşti. Daha doğrusu babam. O benim babam. Artık buna inanıyorum, görülen o ki anlatılan her şeye inanmam gerekiyor. Ve bundan böyle inanacağım da... Şayet uyandığımda hepsinin bir kâbus olduğunun farkına varmazsam. Ancak babam son birkaç gündür evde bir şeyler karıştırıyor. Honolulu yolculuğu için her şeyi paketledik, bavulları bugün vapura yolladı ve beni bir otele gönderdi. Şimdi, benim patlayıcılar konusunda hiçbir bilgim yok. Okuduklarım kadarıyla parıldayıp etrafa ışıklar saçtıklarını biliyorum; fakat yine de babamın eve mayınlar yerleştirdiğinden eminim. Kileri kazdı. Büyük salonun duvarlarında delikler açıp sonra tekrar kapadı. İnce duvarların arkasına tel döşediğini biliyorum. Bugün giriş kapısının yakınındaki bahçede yer alan fundalıklardan eve kadar çektiği telle düzeneği son haline getiriyordu. Ne planladığını tahmin edebilirsin herhalde."

Hall'un aklına birden tiyatrodaki buluşmalarına gelmeyen John Gray geldi.

Grunya sözlerine devam etti, "Bu gece orada bir şeyler olacak. Dayım bu gece benimle ya St. Francis'te ya da yarın sabah vapurda buluşacak. Bu arada..."

Fakat bir sonraki hamlesini netleştiren Hall, kolundan çekiştirdiği Grunya ile beraber parktan çıkarak, köşede bekleyen taksi kuyruğuna doğru ilerlerdi.

"Bu arada," dedi Hall, "Rincon Tepesi'ne gitmeliyiz. Hepsini öldürmeye hazırlanıyor. Buna engel olmalıyız."

"Tabii henüz kendisi öldürülmediyse," diye homurdandı Grunya. "Korkaklar! Korkaklar!"

"Kusuruma bakma hayatım ama hiçbiri korkak değil. Onlar cesur adamlar, biraz alışılmadık tipler olsalar da yeryüzünde görebileceğin en sempatik herifler. Onları tanımak onları sevmek demek. Zaten şimdiye dek yeteri kadar ölüm yaşandı."

"Onlar babamı öldürmek istiyor."

Hall buna karşılık, "Baban da onları," dedi. "Bunu sakın unutma. Emri veren kendisi. Baban bir zırdeli, onlar ise bir grup zırdeli. Hadi! Çabuk, lütfen! Hızlı ol! Şu an mayınlanmış evde toplanmak üzereler. Onları kurtarabiliriz ya da babanı, kim bilir?"

Grunya'nın taksiye binmesine yardımcı olan Hall, şoföre, "Rincon Tepesi... Vakit nakittir, ne kastettiğimi anlamışsındır," dedi. "Hadi ama! Kökle gazı! Ağlat şu asfaltı! Bizi oraya ulaştır da ne halt edersen et!"

Bir zamanların San Francisco'sunda mutena yerleşim bölgelerinden biri olan Rincon Tepesi, namını Market Street'in güneyine kadar yayılmış bataklık üzerinde kurulu devasa işçi varoşuna kira artışı tehdidiyle çöken soylulaştırmaya borçluydu. Tepenin eteğinde Hall taksiciye parasını verdikten sonra zahmetsiz bir tırmanışa geçtiler. Henüz akşamın erken

saatleriydi, dokuz buçuğu geçmediği halde etrafta tek tük insan vardı. Tesadüfen arkasına göz atan Hall, sokak lambasının aydınlattığı ışık çemberinden geçen tanıdık bir beden gördü. Grunya'yı ara sokaktaki bir evin kuytusuna yanaştırıp beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra mükafatını aldı. Kendine has, sakin, kedi gibi yürüyüşüyle geçmekte olan Haas'ı tanıdı. Saklandıkları yerden çıkarak, Haas'ı yarım blok geriden takip etmeye başladılar. Tepeye vardıkları an, bir sonraki sokak lambasının ışığı altında adamın alçak, modası geçmiş demir çitin üstünden atladığını gördüklerinde Grunya, Hall'un kolunu sertçe salladı.

"İşte ev bu, bizim evimiz," diye fısıldadı Grunya. "Adama bak. Ölüme gittiğinin farkında bile değil."

Hall fısıldayarak, "Bence de değil," dedi şüpheyle. "Yine de bana göre Bay Haas, öldürmesi çok zor bir model."

"Sergius dayım aşırı tedbirlidir. Hiç acemilik ettiğini bilmem. Her şeyi ayarlamış durumda, senin şu Bay Haas ön kapıdan içeri girer girmez..."

Grunya birden sustu. Hall kadının kolunu sertçe kavramıştı.

"Ön kapıdan girmeyecek Grunya. İzle. Gizlice yan tarafa ilerliyor."

"Yan taraf diye bir şey yok," dedi Grunya. "Bahçenin o kısmı yamaçla bölünüp 12 metre aşağıdaki başka bir arka bahçeye uzanıyor. Ortalığı kolaçan edip tekrar ön tarafa gelecek. Bahçe çok küçük."

Koyu leke tekrar görüş alanına girince, "Bir şeyler planlıyor," dedi Hall fısıldayarak. "İşte Bay Haas! Ne kurnaz adamsın. Kapının yanındaki fundalığın içine

nasıl sinsice girdiğini gördün mü? Kablonun bağlı olduğu yer orası mıydı?"

"Evet, birinin saklanabileceği tek yer fundalığın yoğun olduğu o kısım. İşte, birisi daha geliyor. Acaba bu da suikastçılardan biri mi?"

Grunya ve Hall hiç beklemeden evin yanından geçerek bir sonraki köşeye saklandılar. Diğer yönden gelen adam Dragomiloff'un evine doğru yöneldi ve kapıya giden basamakları çıkmaya başladı. Kısa bir süre sonra kapının açılıp kapandığını işittiler.

Grunya, Hall'a eşlik etmekte ısrar ediyordu. Ne de olsa kendi evi olduğunu, onun her bir karışını bildiğini söylüyordu. Ayrıca halen kendinde bir anahtar olduğu için zile basmalarına gerek kalmayacaktı.

Antre aydınlık olduğu için evin numarası ayan beyan seçilebiliyordu. Haas'ı perdeleyen çalıların yanından cesurca geçip ön kapının kilidini açtılar ve içeri girdiler. Hall şapkasını rafa astı ve eldivenlerini çıkardı. Sağ taraflarındaki odadan fısıltılar geliyordu. Odanın yanında durup içeriyi dinlemeye koyuldular.

Bir sesin konuşmaya yön verdiğini duydular: "Güzellik dayanılmaz bir zorunluluktur."

"Bu Hanover, Bostan'daki meslektaşlarından," dedi Hall fısıldayarak.

"Güzellik mutlak olandır," diye devam etti ses. "İnsan yaşamı, hatta hayatın kendisi daima güzelliğe meyilli olmuştur. Paradoksal bir uyum meselesinden bahsetmiyorum. Güzellik yaşama meyilli değildir. İnsan henüz yokken bile, evrende güzellik vardı. İnsan yok olup gittiğinde de güzellik burada olmaya devam edecek. Güzellik, nasıl desem, güzellik işte, sö-

zün başladığı ve bittiği yer. Onun varlığı pisliğin içinde sürünen meraklı adamlara bağlı değil."

"Metafizik." Lucoville'in sesindeki alaycılığı ayırt edebiliyorlardı. "Katıksız, soyut, aldatıcı metafizik, sevgili Hanover. Ne zaman bir kişi, evrimin gelip geçici fenomenlerini nitelemek için mutlak kelimesini kullanmaya başlarsa..."

Hanover'ın söze karıştığını işittiler, "Asıl metafizikçi olan sensin. Zaten senin iddiana göre bilinçte hiçbir şey var olmuyor. Bilinç yok olduğunda gelişmekte olan yaşamın bağlı olduğu en temel kavram, güzellik de yok oluyor. Fakat şunu hepimiz biliyoruz ki, güzellik sürüp giden tek ilkedir. Spencer'ın da gayet iyi ifade ettiği gibi, evrim ve yok oluşun ahengiyle beraber kuvvet ve madde arasındaki sonsuz akış, ilke olarak her zaman benzer ancak ortaya koydukları sonuç bakımından asla benzemezler."

Lucoville fazla düşünmeden söze girdi: "Yeni normlar, yeni normlar. Daima peş peşe gelen eşsiz evrimlerin sonucu olan yepyeni normlar."

"Norm dediğin odur zaten!" diye haykırdı Hanover muzaffer bir edayla. "Farkında mısın, az önce bizzat kendin normların her zaman devam ettiğini iddia ettin. Norm dediğin daha ne olsun? O başı sonu olamayan, bilinç dışında ve bilincin hem anası hem babası olan mutlak bir kavramdır."

Lucoville heyecanla bağırdı, "Momentum."

"Hah!" Hanover bilimsel dogmatizme sadık kalarak sözlerine devam etti. "Senin yapmaya çalıştığın çoktan çürütülmüş Berkeleyci idealizmi tekrar diriltmeye çalışmak. Metafizik, çağımızın nesillerce geri-

sinde. Modern düşünce nesnenin kendi başına var olduğunu savunur, bunu biliyor olmalısın. Bilinç, yani bir şeyi görmek ve algılamak sadece bir tesadüftür. Yani sevgili Lucoville, metafizikçi olan biri varsa o da sensin."

Bu sözlerden sonra odadan alkışlar ve Hanover'ı onaylayan sesler yükseldi.

Hall ve Grunya, İngiliz olduğu aksanından derhal anlaşılan tatlı bir ses duydular, "Kendi kazdığınız kuyuya düştünüz."

"John Gray," diye fısıldadı Hall, Grunya'ya. "Eğer tiyatrolar bu denli ticarileşmemiş olsalardı, onların tümünü kökten değiştirecek adam o olurdu."

Lucoville'in cevap vermeye başladığını duydular, "Kelime oyunları. Sözcük uydurmalar, aldatıcı konuşmalar, kelimelerin ve düşüncelerin çarpıtılması. Beyler bana eğer on dakika müsaade ederseniz derdimi izah edeceğim."

"İyi dinle!" diye fısıldadı Hall. "İşte bizim yumuşak başlı suikastçılar, şirin felsefeciler böyle. Şimdi onların acımasız ve vahşi katillerden çok, deli olduklarını düşünmüyor musun?"

Grunya omuzlarını silkti, "Diledikleri kadar güzelliğe meyilli olsunlar, Sergius dayımı yani babamı öldürmeye meyilli olduklarını asla unutmayacağım."

"Fakat anlamıyor musun? Bu adamlar takıntılı düşüncelere sahip. Onlar için hiçbir insan hayatının değeri yok, kendi hayatlarının bile. Düşüncenin esiri olmuşlar. Düşünceler âleminde yaşıyorlar."

"Her bir fikir de 50 bin dolara patlıyor," diye cevabı yapıştırdı Grunya.

Omuz silkme sırası Hall'daydı.

"Gel," dedi Hall. "İçeri girelim. Dur, önce ben gireyim."

Kapı kolunu çevirip içeri giren Hall'un ardındaydı Grunya.

İçerdeki tartışma ansızın kesildi ve odaya rahatça yayılmış oturan yedi adam bakışlarını bu iki davetsiz misafire çevirdi.

Duyduğu rahatsızlığı saklamaya gerek görmeyen Harkins, "Buraya baksana Hall," dedi. "Sen bunun dışındasın. Buraya çağrılmadın. Buna rağmen buradasın, üstelik yanında da... kusuruma bakmayın hanımefendi... bir yabancı var."

"Bu iş size kalmış olsaydı, zaten bu işin dışında kalmış olurdum," diye yanıtladı Hall. "Bu gizlilik neden?"

"Şefin emri. Bizi buraya o davet etti. Talimatlarına uyarak seni buna dahil etmediğimize göre, seni bilgilendiren kişinin kendisi olduğu sonucuna varabiliriz."

Hall gülerek, "Hayır, bunu yapan şef değil," dedi. "Hem bize de birer koltuk çekseniz iyi olur. Beyler, tanıştırayım: Bayan Constanstine. Bunlar da Bay Gray, Bay Harkins, Bay Lucoville, Bay Breen, Bay Alsworthy, Bay Starkington ve Bay Hanover. Bir de burada olmayan Bay Haas ile beraber Cinayet Şirketi'nin hayatta kalan üyeleri."

Sinirlenen Lucoville, "Size olan güvenimi sarstınız!" diye bağırdı. "Hall, hayal kırıklığına uğradım!"

"Dostum Lucoville, anlamıyorsunuz. Burası Bayan Constantine'in evi. Babasının yokluğunda hepiniz hanımefendinin konuklarısınız."

"Ev Dragomiloff'a ait sandık," dedi Starkington. "Kendisi öyle söyledi. Ayrı ayrı geldiğimiz halde hepimiz buraya ulaştığımıza göre artık sokak ve numara konusunda bir yanlış olmadığı ortada."

Tebessüm eden Hall, "İkisi de aynı şey," dedi. "Bayan Constantine, Dragomiloff'un kızıdır."

Bunu duyan odadakiler, hemen Hall ve Grunya'nın etrafını sardılar ve kadının elini sıkmak için ellerini uzattılar. Ancak elini arkasına götüren Grunya, kendini de bir adım geriye çekti.

Grunya, "Hepiniz babamı öldürmek istiyorsunuz," dedi Lucoville'e. "Elinizi sıkmam imkânsız."

Starkington ve Gray'in yardımıyla Grunya'ya koltuk getiren Lucoville, "Buyrun sevgili hanımefendi, böyle oturun," dedi. "Çok büyük şeref duyduk. Şefimizin bir kızı olduğunu bilmiyorduk, aramıza hoş geldiniz. Şefimizin hangi kızı olursa olsun başımızın üstünde yeri var."

İtirazını sürdüren Grunya, "Fakat siz onu öldürmek istiyorsunuz," dedi. "Katiller."

"İnanın bana biz dostuz. Hayat ve ölümün ötesinde daha derin bir dostluğun temsilcileriyiz. Sevgili hanımefendi, insan hayatı önemsiz bir hiç. Hayat! Hayatlarımız sosyal evrim oyununda sadece birer kukla. Babanıza hayranız, ona saygımız sonsuz; kendisi harika biri. O bizim şefimiz. Daha doğrusu şefimizdi."

Grunya diretti, "Yine de onu öldürmek istiyorsunuz."

"Ama emirleri bu yönde. Lütfen, oturun."

Lucoville'in ilgisine mazhar olan kadın koltuğa çöktü. "Dostunuz, Bay Hall," diye devam etti söz-

lerine. "Onu dostunuz olarak kabul ediyorsunuz. Onu bir katil olarak görmüyorsunuz. Ancak babanızın hayatına karşılık 50 bin dolar yatıran kendisiydi. Görüyorsunuz ya sevgili hanımefendi, Hall çoktan örgütümüzün yarısını yok etmeyi başardı. Buna rağmen onu suçlamıyoruz. O bizim arkadaşımız. Kendisine saygı gösteriyoruz; çünkü onun dürüst, sözüne sadık bir adam ve içinde art niyet taşımayan bir etikçi olduğunun farkındayız."

"Muhteşem değil mi Bayan Constantine!" Hanover hayranlık dolu bir ifadeyle lafa daldı. "Ölümü değersizleştiren bir dostluk! Adaletin egemenliği! Doğrunun kutsanması! İnsanı umutlandırmıyor mu? Bir düşünün! Geleceğin bize ait olduğunun kanıtı bu; gelecek doğru düşünenlerin olacak, doğru hareket eden kadınlar ve erkeklerin... Hayvansı bedenin öfkeli, güçsüz arzuları ile insanın kendine ve benzeri ete, kana olan düşkünlüğü yüce doğruluk güneşinin doğumundan evvel puslu şafakta ortadan kaybolacak. Mantık, buraya dikkat edin, doğru mantık, her zaman galip gelir! Bir gün tüm beşeri dünya, kendine yakışanı kan ve dipsiz bataklıkta değil, yüksek doğru mantıkta bulacak."

Afallayan Grunya içine düştüğü çaresizliğe başını öne eğerek teslim oldu.

Kadına doğru eğilen Hall, "Onlara direnmek imkânsız, öyle değil mi?" dedi iftiharla.

"Fazla düşünmek kaosa sebep oluyor," dedi Grunya biçare. "Etiğin kafayı yemiş hali."

"Tıpkı sana bahsettiğim gibi," diye yanıtladı Hall. "Hepsi deli, aynı baban gibi; hatta onların düşünce-

lerine maruz kalan senle ben de sıyırmak üzereyiz. Ya şimdi ne düşünüyorsun sempatik suikastçılarımız hakkında?"

"Evet, bizimle ilgili ne düşünüyorsunuz?" dedi Hanover, gözlüğünün üstünden parlayan gözleriyle.

"Tek diyebileceğim," dedi Grunya, "o tür insanlara hiç benzemediğiniz. Suikastçı demek istiyorum yani. Size gelecek olursak Bay Lucoville, elinizi sıkarım, hepinizin elini sıkarım; tabii eğer babamı öldürme çabalarınızdan vazgeçeceğinize söz verirseniz."

Hanover esefle kadını azarladı, "Aydınlanmaya ulaşmak için tırmanmanız gereken uzun bir yolunuz var Bayan Constantine."

"Öldürmek? Öldürmek mi?" diye sordu Lucoville heyecanla. "Öldürmeye karşı duyulan bu korku neden? Ölüm hiçbir şeydir. Ondan sadece hayvanlar, bataklığa saplanmış yaratıklar korkar. Sayın hanımefendi, biz ölümün ötesindeyiz. Bizler iyi ve kötüyü bilen saygın ve akıllı kimseleriz. Bizim için öldürülmek, öldürmekten daha zor değil. Öldürmek, bak sen! Ülkenin bütün mezbaha ve konserve et tesislerinde yaşanan bir durum. Hatta o kadar sıradan ki neredeyse görgüsüzlük diyebiliriz."

"Sivrisinek ezmemiş biri var mı?" diye bağırdı Starkington. Etle, kanla semirmiş elinin tek bir darbesiyle bu önsezileri güçlü, göz kamaştırıcı uçan düzeneği mahvetmemiş olanımız var mı? Eğer ölümde trajedi var diyorsanız, sivrisineği, yamyassı olmuş bir sineği, hani kanat çırpan neşeli peri mucizelerini bir düşünün. Şimdiye kadar hiçbir havacı, hatta 4500 metre yükseklikten düşen MacDonald bile böyle ezi-

lip, parçalanmamıştır. Hiç sivrisinekleri incelediniz mi, Bayan Constantine? Buna değeceğinden şüpheniz olmasın. Söz konusu canlı maddenin algılanabilirliği ise, o halde bir sivrisinek de en az bir insan kadar olağanüstüdür."

Gray araya girdi, "Ama bir fark var."

"Tam oraya geliyordum. Peki nedir bu farklılık? Sivrisineği ez." Durumu vurgulamak için biraz durdu. "Eh, ezildi işte, değil mi? Hepsi bu kadar. İşi bitti. Ondan hiçbir hatıra kalmadı geriye. Fakat bir insanı ezersen ki insanlar çağlar boyu ezilmiştir, geriye bir şeyler kalır. Nedir bu geriye kalan? Aristocu bir organizma ya da aç bir karın değil, kel bir kafa veya ağız dolusu sızlayan dişler değil; sadece ama sadece düşünceler, soylu ve krallara yaraşır düşünceler. İşte fark bu! Düşünceler! Yüce düşünceler! Doğru düşünceler! Mantığa dayalı doğruluk!"

Heyecandan yerinden sıçrayan Hanover kollarını sallayarak, "Orada dur!" diye bağırdı. "Ezmek. Kelime tercihine katılıyorum, Starkington, her ne kadar kulağa rahatsız edici gelse de bir hayli açıklayıcı. Ezin! Dikkatini çekerim Starkington, yumurtadan yeni çıkan sivrisineğin şeffaf dokuya sahip kanadının en ufak pigment hücresine kadar ezin, böylece evrenin bütünlüğü merkezindeki yıldızlardan, yıldızların ötesindeki yıldızlara dek sarsılacaktır. O pigment hücresinde kozmik bir doğruluk olduğunu ve bunun hem o pigment hücresini oluşturan milyarlarca atomun her birinde, hem de bu milyarlarca atomu oluşturan sayısız miktardaki parçacığın içinde de bulunduğunu unutmayın."

"Dinleyin beyler," dedi Grunya. "Neden buradasınız? Evreni kastetmiyorum, bu evden bahsediyorum. Hanover'ın sivrisinek kanadının pigment hücresi hakkında söylediği kolayca anlaşılabilir fikirlerin tamamına katılıyorum. Bunu yapmanın, yani bir sivrisineği ezmenin doğru olmadığı açıkça ortada. O halde, eli kanlı katiller olduğunuzu düşünürsek ve az önce belirttiğiniz etik anlayışını da göz önüne alırsak, buradaki varlığınızı hangi mantığa dayanarak açıklayabiliyorsunuz?"

Odadakilerin hepsi birden açıklama yapmaya kalkışınca ortalık karıştı.

Adamlara, "Hey! Kesin sesinizi!" diye gürleyen Hall, ardından kadına dönerek kesin bir tavırla, "Kes şunu Grunya. Seni etkilemelerine izin veriyorsun. Beş dakika sonra onlardan hiçbir farkın kalmayacak," dedi. "Tartışma için ateşkes talep ediyorum, beyler. Uzatmayın. Unutun. İşimize dönelim. Şef, yani Bayan Constantine'in babası nerede? Buraya gelmenizi söyleyen o dediniz. Neden geldiniz peki? Onu öldürmek için mi?"

Ateşli düşüncelerinden yorgun düşen Hanover bir yandan alnını silerken, diğer yandan da kafasıyla Hall'u onayladı.

"Niyetimiz oydu," dedi sakince. "Ancak hanımefendinin varlığı şüphesiz ki utanç verici. Ne yazık ki kendisinden burayı terk etmesini istemek durumundayız."

Kalmak isteyen ve bunun için adamı ikna etmeye çalışan Grunya tüm ciddiyetiyle, "Siz bir zorbasınız bayım," dedi iyi huylu bilgin Hanover'a. "Ben burada

kalacağım ve siz de babamı öldürmeyeceksiniz. Size söylüyorum, öldürmeyeceksiniz!"

"Öyleyse şef neden burada değil?" diye sordu Hall.

"Henüz buluşma saati gelmedi. Bizi bizzat telefonla arayarak kendisiyle saat 10'da burada görüşeceğimizi söyledi. Saat 10 olmak üzere."

"Belki de hiç gelmeyecek," diye ileri sürdü Hall.

"Söz verdi." Basit ama ikna edici bir cevaptı.

Saatine bakan Hall, 10'a saniyeler kaldığını gördü. Henüz bu saniyeler geçmemişti ki, kapının açılmasıyla beraber gri bir takım elbiseye bürünmüş, sarışın, solgun Dragomiloff odadan içeri adımını attı ve ipeksi uçuk mavi gözlerini odadaki kalabalığın üzerinde gezdirdi.

"Selamlar, sevgili dostlarım ve kardeşlerim," dedi her zamanki tekdüze sesiyle. "Haas hariç hepinizin burada olduğunu görüyorum. O nerede?"

Yalan söylemeyi başaramayan suikastçılar utanarak şaşkınlıkla bakıştılar.

Dragomiloff yineledi, "Haas nerede?"

Tereddütle konuşmaya başlayan Harkins, "Biz, ee, tam olarak bilmiyoruz, evet aynen öyle, kesin bilgimiz yok yani," dedi.

Adamın sözünü kesen Dragomiloff, "İyi ama ben biliyorum, hem de kesin olarak," dedi. "Buraya gelişinizi üst kattan izledim. Hepinizi tek tek tespit ettim. Gelenler arasında Haas da vardı. Kendisi şu an yolun sağında yer alan kapının iç tarafındaki fundalıklarda, kapının alt menteşesinden tam olarak bir metre 30 santim uzakta yerde yatıyor. Geçen gün ölçmüştüm. Niyetimin bu olduğunu mu düşünüyordunuz?"

"Niyetinizin ne olabileceğine dair önceden bir tahminde bulunmaya gerek duymadık, sevgili şef." Hanover iyi niyetle konuşuyor olsa da sözlerinin kulağa mantıklı gelmesine özen gösteriyordu. "Davetinizi ve talimatlarınızı dikkatle değerlendirdik. Haas'ı dışarı yerleştirmenin aramızdaki herhangi bir söz veya güveni çiğnemeyeceğine oybirliğiyle karar verdik. Talimatlarınızı hatırlıyor musunuz?"

Hanover'ı onaylayan Dragomiloff, "En ufak ayrıntısına kadar," dedi. "Talimatlarımı gözden geçirene kadar biraz bekleyin." Otuz saniyelik sessizliğin ardından talimatlarını tekrar değerlendiren Dragomiloff'un ağzı kulaklarına vardı. "Haklısınız," diye itiraf etti. "Dürüstlük ilkesini ihlal etmediniz. Ancak, sevgili yoldaşlarım, tüm planlarımız kızımın ve bir gün damadım olmasını umduğum geçici yöneticinizin çıkagelmesiyle altüst oldu."

"Planınızın amacı neydi?" diye merakla sordu Starkington.

Dragomiloff gülerek, "Sizi yok etmek," dedi. "Ya sizin planınız neydi?"

"Sizi yok etmek," diye kabullendi Starkington."Ve bunu yapacağız da. Hanımefendinin burada olması üzücü, tabii Bay Hall'un da. Davetsiz geldiler. Tabii isterlerse ayrılabilirler."

"Ayrılmayacağım!" diye haykırdı Grunya. "Sizi duygusuz, insanlıktan nasibini almamış, çıkarcı canavarlar! Bu adam benim babam. Bataklığa saplanmış olabilirim, siz ne derseniz deyin ancak buradan ayrılmayacağım ve siz de ona zarar veremeyeceksiniz!"

Dragomiloff, "Benimle ortak bir paydada buluşmanız lazım," dedi ısrarcı bir tavırla. "İki tarafın da çuvalladığını göz önünde bulunduralım. Müsaadenizle ateşkes teklif ediyorum."

Teklifi uygun bulan Starkington, "Oldu o zaman," dedi. "Beş dakikalık bu ateşkes boyunca saldırgan hiçbir eyleme kalkışılmayacak ve hiç kimse odadan ayrılmayacak. Şuradaki piyanonun yanında bu konuyu kendi aramızda görüşmek istiyoruz. Anlaştık mı?"

"Evet, kesinlikle. Ancak lütfen öncelikle nerede durduğuma dikkat edin. Elim kütüphanenin içindeki bu kitabın üzerinde duruyor. Siz bundan sonra nasıl bir yol izlemek istediğinize dair bir karara varana dek hareketsiz şekilde bekleyeceğim."

Odanın uzak bir köşesine çekilen suikastçılar fısıltıyla konuşmaya başladılar.

Grunya babasına fısıldayarak, "Gel," dedi. "Tek yapman gereken kapıdan dışarı çıkıp kaçmak."

Dragomiloff hoşgörüyle gülümsedi. "Anlamıyorsun," dedi şefkatle.

Hiddetle ellerini birbirine kenetleyen Grunya ağlayarak, "Sen de en az onlar kadar delisin," dedi.

"Fakat hayatım, Grunya," dedi kendini açıklamak isteyen Dragomiloff, "doğru kelime bu olmasa bile, sence de bu güzel bir delilik değil mi? Burada düşünce ve doğruluk hüküm sürer. Akılcılığın ve kontrolün doruk noktasının bu olduğunu düşünüyorum. Kontrol insanı düşük hayvanlardan ayırır. Bu sahneye tanıklık et. Orada beni öldürmeye niyetli yedi kişi var. Onlara karşı aynı niyetle burada dikiliyorum. Buna rağmen ağızdan çıkan söz mucize kabilinden,

ateşkeste karar kıldık. Güveniyoruz. Yüksek ahlakın bağlayıcılığı üzerine güzel bir örnek.

Tahammülü kalmayan Grunya, "Tüm keşişler, ister bir sütunun üstünde, ister bir kayalıkta içi yılanlarla dolu mağarada yaşıyor olsun, bu tarz bir bağlayıcılığın güzel bir örneğidir," diyerek karşılık verdi. "Akıl hastanelerinde uygulanan kurallar da en az o kadar bağlayıcı..."

Ancak pes etmeyi kabul etmeyen Dragomiloff, suikastçılar dönene kadar gülmeye ve espriler yapmaya devam etti. Daha önce olduğu gibi sözcülüğü Starkington üstlenmişti.

"Sevgili Şef," dedi, "karar verdik, görev yerine getirilecek. Kaçmak için hâlâ bir dakikan var. Zaman tükendiğinde işe girişeceğiz. Bu arada, bir kez daha davetsiz iki misafirimizden ayrılmalarını talep ediyoruz."

Grunya kendinden emin bir tavırla hayır anlamında başını salladı ve tehditkâr bir sesle, "Silahım var," dedikten sonra küçük bir otomatik silah çıkardı fakat emniyet kilidini indirmeyerek acemiliğini belli etti.

"Çok fena," dedi Starkington özür dilercesine. "Ancak biz kaldığımız yerden işimize devam edeceğiz."

"Tabii eğer öngörülemeyen bir durum buna engel olmazsa?" diye bir imada bulundu Dragomiloff.

Starkington yoldaşlarına bir bakış attı, onların onayını alınca, "Elbette, eğer öngörülemeyen bir durum..."

Dragomiloff usulca adamın sözünü keserek, "Al sana öngörülemeyen durum," dedi. "Ellerimi görü-

yorsun, sevgili Starkington. Silahsızlar. Bir dakika sabret. Sol elimin üzerinde durduğu kitaba bak. Arka kapağında bir düğme var. Düğmeye basmak için kitabı sertçe dürtmem yeterli. Odanın her yanı dinamitle dolu. Daha fazla açıklamaya gerek var mı? Üzerinde durduğun o kilimi kenara çek, evet o kilimi. Şimdi dikkatlice o gevşek döşemeyi kaldır. Yan yana dizili dinamit lokumlarını görüyor musun? Hepsi birbirine bağlı."

Gözlüklerinin üzerinden yerdeki dinamitleri süzen Hanover, "Pek enteresan," diye mırıldandı. "Ecel dibimize gelmiş! Şiddetli bir kimyasal tepkime söz konusu sanırım. Bir gün boş vakit ayırabilirsem patlayıcılar üzerine araştırma yapacağım."

İşte tam o anda, Hall ve Grunya, felsefeci-suikastçıların gerçekten de ölümden korkmadıklarını anladılar. İddia ettikleri gibi, kan onlar için bir külfet değildi. Zihinlerinin işleyişinde yaşam sevgisine duyulan bir hasrete yer yoktu. Tek bildikleri düşünmeye olan sevgileriydi.

Dragomiloff'a, "Bu aklımıza gelmemişti," diye itirafta bulundu Gray. "Fakat önlem almaktan da geri durmadık. Haas'ı dışarıya yerleştirme sebebimiz buydu. Bizden kaçabilirsin ama ondan asla."

"Hatırlattığınız iyi oldu yoldaşlarım," dedi Dragomiloff. "Çektiğim diğer kablo bahçede Haas'ın şu an saklandığı noktaya uzanıyor. Umalım da oraya gizlediğim düğmenin üzerinde gezinmek gibi bir hata yapmasın, yoksa hepimiz teorilerimizle beraber havaya uçarız. Sizden birinin dışarı çıkıp onu yanımıza getirmesi iyi olur sanırım. Hazır sözü açılmışken, bari

başka bir ateşkes daha yapalım. Mevcut şartlar altında eliniz kolunuz bağlı."

"Birine karşılık yedi hayat," dedi Harkins. "Matematiksel açıdan itici."

Breen, Harkins'i onayladı, "Hesapsız bir alışveriş."

"Üstelik," diye devam etti Dragomiloff, "ateşkesi saat bire kadar uzatsak iyi olur sanırım, böylece hep beraber yemek yiyebiliriz."

Alsworthy, "Eğer Haas kabul ederse," dedi. "Gidip onu getiriyorum."

Haas kabul etti. Hep birlikte, sanki sıradan bir arkadaş toplaşmasıymış gibi, evden ayrılarak elektrikli bir taksiyle şehir dışına doğru yol aldılar.

13

Poodle Dog'da özel bir odada sekiz suikastçı, Dragomiloff, Hall ve Grunya yemek masasındaydılar. Güler yüzlü, şenlikli bir sofraydı adeta. Harkins ve Hanover'ın vejetaryen olmasına, pişirilmiş tüm yemeklerden kaçınan Lucoville'in koca bir tabaktaki marul, turp ve havucu çevresindekileri umursamadan ağzını şapırdatarak yemesine ve fındık, kuru üzüm ile muzdan başka bir şey ağzına koymayan Alsworthy'ye rağmen... Öte yandan içinde bulunduğu durumu hazmedememiş görünen Breen ise kalın, çiğ bir bifteğe yumuldu ve şarap teklifi geldiğinde tüyleri ürperdi. Dragomiloff ve Haas sulandırılmış, yerel kırmızı şarap içerlerken Hall, Gray ve Grunya ise yarım litrelik Ren şarabını paylaştılar. Starkington iki adet Martini kokteylle başlayıp, hep olduğu üzere, yemek boyunca yüzünü dev Würzburger bira bardağından kaldırmadı.

Dostça ve sevgi dolu bir havada geçen ve dobra dobra konuşulan bir sohbetti.

Starkington, "Eğer kızınız böyle zamansız ortaya çıkmamış olsaydı," dedi Dragomiloff'a, "sizi haklayabilirdik."

Dragomiloff hemen karşılık verdi, "Sevgili Starkington, o asıl sizi kurtardı. Yoksa yediniz birden çantada kekliktiniz."

Breen muhabbete dahil oldu, "Hayır, bunu yapamayacaktınız. Yanlış anlamadıysam çektiğiniz kablo Haas'ın saklandığı çalılara doğru uzanıyordu."

"Haas'ın orada bulunması bir tesadüften ibaretti o kadar." Her ne kadar Dragomiloff pek umursamaz bir ifadeyle yanıt vermiş olsa keyfinin kaçtığını gizleyememişti.

Hanover bilgiç bir tavırla, "Rastlantısallık, ne zamandan beri olayların gelişimine etki eden faktörler arasında sayılmıyor?" diye sordu.

Haas, "Düğmeye asla basmazdın, şef," derken, Lucoville de Hanover'dan sorusunu cevaplamasını istiyordu, "Rastlantı, ne zamandan beri bir faktör olarak sayılıyor ki?"

"Seçtiğiniz kelimeler anlaşmazlığa yol açtı herhalde," dedi Hall barışçıl bir edayla. "Yediğin o kuşkonmazın konserve olduğunu biliyor muydun, Hanover?"

Az önceki tartışmayı unutmuş olan Hanover dehşetle arkasına yaslandı. "Asla konservelenmiş herhangi bir şey koymadım ağzıma! Emin misin, Hall? Emin misin?"

"Garsona sor. O da aynısını söyleyecektir."

"Üzülmene gereken yok, sevgili Haas," diyordu Dragomiloff. "Bir dahaki sefere düğmeye muhakkak basacağım ve sen telin diğer ucunda duracağın için bana engel olamayacaksın."

"Of, anlayamıyorum, anlayamıyorum!" diye yakındı Grunya. "Şaka gibi. Gerçek olamaz. Burada oturmuş, yakın arkadaşlar olarak yiyip içiyor ve en içten şekilde birbirinizi nasıl öldürmeyi planladığınızı anlatıyorsunuz." Hall'a döndü ve "Uyandır beni Winter. Bu sadece bir rüya olmalı," dedi.

"Keşke öyle olsaydı."

Dragomiloff'a yöneldi Grunya. "Sergius dayı uyandır beni!"

"Grunya, tatlım zaten uyanıksın."

"Eğer uyanıksam," diye sert, hatta kızgınlıkla devam etti Grunya, "o zaman sen uyurgezersin. Uyan! Hadi uyan! Bir deprem ya da herhangi bir şey olsa da kendine gelsen, o kadar isterim ki. Baba bunu yapabilirsin. Öldürülmen için verdiğin o emri geri al."

Masanın köşesindeki Starkington, "Fakat anlamıyor musunuz, bunu yapamaz," dedi Grunya'ya.

Masanın diğer ucundaki Dragomiloff da başını olumsuzca salladı. "Verdiğim sözü bozmamı istemezsin, değil mi Grunya?"

Araya giren Hall, "Benim herhangi bir şeyi bozmaktan korkum yok!" dedi.

"Emrin başlama noktası benim. Geri çekiyorum. 50 bin dolarımı ya iade edin ya da hayır işi için harcayın. Umurumda değil. Mesele şu, Dragomiloff'un öldürülmesini istemiyorum."

Haas hatırlatmada bulunmak için, "Yerini unutuyorsun," dedi Hall'a. "Sen sadece şirketin bir müşterisisin. Hizmet alımında bazı kuralları kabul etmiş olursun. Aynı şekilde şirket de bunlara uyar. Anlaşmayı feshetmek isteyebilirsin fakat artık bu se-

nin elinde değil. Şirket işi devralmıştır ve şirket anlaşmalarını bozmaz. Asla bozmamıştır ve asla da bozmayacaktır. Eğer verilen söze mutlak bir güven duyulmuyorsa, eğer bu söz tıpkı dünyayı bir arada tutan kirişler kadar sağlam değilse, o zaman yaşama dair umut tükenir ve böylece evren özündeki sahtelikten dolayı kaosun içine sürüklenir. Biz böyle bir sahtekârlığı reddediyoruz. Yaptıklarımız bunun kanıtıdır, verilmiş sözün kesinliğini eylemlerimizle perçinleriz. Haksız mıyım yoldaşlar?"

Herkes hemfikirdi, sandalyesinden hafifçe doğrulan Dragomiloff uzanıp Haas'ın elini sıkmıştı. Dragomiloff'un o kararlı, monoton sesi, gururlu bir söyleve kalkışmasıyla ilk kez duygu yüklenmişti.

"Dünyanın umudu! Üstün ırk! Evrimin doruk noktası! Doğru-yönetenler ve hükümdar-düşünürler! Tüm hayal ve arzuların hayata geçirilmesi ve kaynayan çamurun gün ışığına ulaşması ve Tanrı'nın dokunuşunun ve vaatlerinin gerçekleşmesi!"

Kendinden geçen Hanover sandalyesinden kalkıp, entelektüel hayranlık ve samimiyetle şefin boynuna sarıldı. Grunya ve Hall ise ümitsizlik içinde bakıştılar.

"Hükümdar-düşünürler," diye mırıldandı çaresizce Hall.

"Akıl hastaneleri onlarla dolu," diye kızgın kızgın söylendi Grunya.

"Mantık!" dedi Hall dudak bükerek.

Grunya devam etti, "Ben de bir kitap yazacağım. Adı da DELİLİĞİN MANTIĞI ya da DÜŞÜNÜRLER NEDEN DELİRİR olacak."

Hükümdar-düşünürlerin coşkusu hafiflerken Starkington, "Mantığımızın haklılığı bundan daha iyi kanıtlanmamıştı," dedi kadına.

Grunya lafı adamın yüzüne çarptı. "Şiddet uyguluyorsunuz mantığınızla. Size bunu kanıtlayacağım..."

Birden araya kaynayan Gray, "Mantığınızla mı?" diye sorunca kahkahayı koyuverdiler, kendini alamayan Grunya da buna dahildi.

Hall ciddiyetle elini kaldırarak söz hakkı istedi.

"Şimdi de bir iğnenin ucunda kaç meleğin dans edebileceğini tartışmalıyız."

"Yazıklar olsun sana!" diye haykırdı Lucoville. "O dediğin Nuh nebiden kalma. Biz bilim insanlarıyız, Ortaçağ âlimi değil..."

Adama sataşmak isteyen Grunya, "Fakat yine de kanıtlayabilirsiniz," dedi, "tıpkı melekleri, iğneyi ya da başka her şeyi kolayca kanıtlayabildiğiniz gibi."

"Eğer içine düştüğüm bu karışıklıktan kurtulabilirsem," diye açıkladı Hall, "mantığa tövbe edeceğim. Bir daha asla!"

Lucoville karşı geldi, "Entelektüel yorgunluk çeken birinin günah çıkarması."

"Zaten yapamaz da," diye lafı kondurdu Harkins. "Mantıklı olmadan duramaz. Bu onun kalıtımında var, yani insanlık mirası. İnsanı ayırır diğer düşük..."

"Dur bakalım!" diye araya girdi Hanover. "Evrenin mantık üzerine kurulu olduğunu unutuyorsun. Mantık olmaksızın evren de olamazdı. Onu oluşturan sinirin ardında mantık bulunur. Molekülde, atomda, elektronda mantık vardır. Bu konu hakkında

bir araştırmam var, işte cebimde, size onu okuyacağım. Ona 'Elektriksel Mantık' adını verdim. O..."

Adamın sözünü kesen Hall, "İşte garson," dedi hınzırca. "Kuşkonmazın kesinlikle konserveden çıktığını söylüyor."

Garson ile Poodle Dog işletmecisine fırça atmaya hazırlanan Hanover cebini karıştırmayı kesti.

Garson odayı terk ettiğinde gülümseyen Hall, "Bu pek mantıklı değildi," dedi.

Hanover dayılanarak "Peki neden olmadığını söyleyebilir misin rica etsem?" diye sordu.

"Taze kuşkonmaz mevsiminde değiliz de ondan."

Hanover henüz kendini toparlayamadan Breen adamın üstüne gitti.

"Akşamın ilk saatlerinde patlayıcılarla ilgilendiğini söylemiştin, Hanover. İzin ver de sana evrensel mantığın en müthiş örneklerinden birini göstereyim; elementlerin inkâr edilemez mantığını, kimyanın, mekaniğin ve zamanın mantığını ayrışmaz şekilde bir araya getiren şey, bir ölümlünün tasarlayabileceği en sevimli aygıtlardan biri. Sana o kadar hak veriyorum ki, şimdi sana evrenin özünü oluşturan ve bir temele dayandırılmamış mantığı göstereceğim."

İrkilmiş halde tabağındaki kuşkonmaz artıklarına bakan Hanover, "Niçin dayanmıyormuş?" diye sordu isteksizce. "Elektronların mantığa elverişsiz olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Bilmem ki. Hiç elektron görmedim. Hadi tartışmamızın hatırına mantıklı olduklarını varsayalım. Her neyse, sen de kabul edeceksin, bu görüp görebileceğin en şahane, en mutlak mantık. Şuna bak."

Duvarda asılı paltosunun yanına giden Breen, düz bir yüzeye sahip dikdörtgen biçimli bir paket çıkardı. Paket açıldığında ortaya çıkan nesne orta büyüklükteki katlanabilir bir cep kamerasına benziyordu. Nesneyi herkesin görebileceği şekilde tutan Breen'in gözleri hayranlıkla ışıldıyordu. "Vay canına, Hanover! " dedi heyecanla. "Sanırım sen haklısın. Şuna bak! Belagatiyle çatlak seslerin ve savaşan mezheplerin hakkından gelen en son efendi. O konuştuğunda, krallar ve imparatorlar, hırsızlar ve düzenbazlar, yazıcılar ve Ferisiler ve de tüm kötü niyetliler susar ve sonsuza dek öyle kalırlar."

"Bırak konuşsun," dedi Haas sırıtarak. "Belki Hanover'ı da susturur."

Breen düşünceli bir halde elindeki cisimle belirdiğinde kahkahalar kesildi. Oda sessizliğe gömüldüğünde Breen'in niyetinde başarılı olduğunu anladılar.

"Tamam," dedi Breen. "Konuşacak." Yeleğinin cebinden gümüş renkli sıradan bir cep saati çıkardı. "Bu alarmlı bir saat. İsviçre-Elgin imalatı olan bu saat 17 değerli taşla süslü. Saate bakayım. Şu an gece yarısındayız. Ateşkesimiz..." derken başıyla Dragomiloff'u selamladı, "bir saat sonra bitiyor. Görebileceğiniz gibi bu aleti saat birden tam bir dakika sonrasına ayarladım." Kameraya benzeyen nesnenin ortasındaki deliğe işaret etti. "Bu dar boşluğa dikkat edin. Özellikle bu saatin yerleştirilebileceği şekilde tasarlandı. Bakın ne diyorum, özellikle tasarlandı. O halde saati yerleştiriyorum. Metalik tıkırtıyı duydunuz mu? İşte o otomatik kilitleme donanımı. Artık hiçbir güç saati oradan çıkaramaz. Yapamam.

Ok yaydan çıktı. Geri alınmasına imkân yok. Ses hariç tüm düzenek kendi icadım. Ses ise geçen yıl ölen Japon usta Nakatodaka'ya ait."

"Kayıt cihazı," diye söylendi Hanover. "Patlayıcılardan bahsettiğini sanıyordum."

Breen izah etti, "Nakatodaka'nın sesi zaten bir patlayıcıdır. Hatırlarsanız, Nakatodaka, geçen yıl laboratuarında kendi sesi yüzünden öldü."

"Formoz!" dedi başıyla onaylayan Haas. "Şimdi hatırladım."

Hall, Grunya'ya, "Ben de hatırladım," dedi. "Nakatodaka büyük bir kimyagerdi."

"Fakat sırrını kendisiyle beraber mezara götürdü sanıyordum," dedi Starkington.

Breen'in cevabı, "Dünya da öyle sanıyor," oldu. "Ancak Japon hükümetinin ele geçirdiği formül, bir devrimci tarafından savunma bakanlığından çalındı." Breen'nin göğsü kabarmıştı. "Amerika topraklarında üretilen ilk formoz bu. Kendi imalatım."

"Tanrım!" diye haykırdı Grunya. "Ses çıkardığında hepimizi havaya uçuracak!"

Breen kendinden hoşnut bir şekilde kafasını salladı.

"Burada kalırsanız aynen öyle olacak" dedi. "Mahalle sakinleri deprem olduğunu ya da anarşistlerin gene olay çıkardığını sanacak."

Grunya, "Durdur şunu!" dedi emredercesine.

"Yapamam. Güzel yanı o. Hanover'a da dediğim gibi, bu cihaz kimyanın, mekaniğin ve zamanın mantığının sağlam kaynaşmasının ürünü. Evrende şu andan itibaren bu birlikteliği bozabilecek hiçbir güç yok. Herhangi bir teşebbüs patlamayı sadece hızlandırır."

Hall'un elini kavrayan Grunya çaresizlik içinde adama baktığı sırada, Hanover ise yakışıksız bir şekilde çırpınarak gözlüklerinin ardından pürdikkat incelediği cehennem makinasıyla yine kendinden geçmekteydi.

"Muazzam! Harika! Breen, seni kutluyorum. Artık tüm uluslararası sorunları sonlandırabilir ve dünyayı çok daha ileri, asil bir temele oturtabiliriz. İbranice oyalandığım bir şeydi. Bu ustalık gerektiren bir iş. Kendimi büsbütün patlayıcı çalışmalarına adayacağım... Lucoville, savın çürütüldü. Elementlerde ahlak var, ayrıca nedensellik ve mantık da."

"Unutuyorsun sevgili Hanover," diye cevapladı Lucoville, "bu mekanizmanın, kimyanın ve zamanın soyutlaştırılmasının ardında onu tasarlayan, kontrol eden ve işlevsel hale getiren bir insan aklı var."

Ancak sandalyesini geriye itip oturduğu yerden doğrulan Hall adamın sözünü kesti.

"Sizi manyaklar! Burada oturmuş geyik yapıyorsunuz! Bu lanet olası aletin bizi havaya uçuracağının farkında değil misiniz?"

Adamı tatlılıkla sakinleştirmeye çalışan Hanover, "Saat biri bir geçmeden önce değil," dedi. "Hem Breen henüz bize niyetinden bahsetmedi."

"Kaba kuvvete ve şuursuzluğa sürüklenen insan aklı," dedi Lucoville hor gören bir ifadeyle.

Hall'a doğru eğilen Starkington alçak sesle, "Şu olayı Wall Street izleyicisinin karşısında sahnelediğini düşünsene! Herkes paniklerdi."

Fakat Hall adamın söylediklerini umursamadı. "Buraya baksana Breen, tam olarak niyetin ne? Ben

ve Bayan Constantine buradan ayrılıyoruz, hem de derhal."

Nakatodaka'nın sesinin sahibi, "Henüz epey vakit var," dedi. "Size niyetimden bahsedeceğim. Ateşkes saat birde bitiyor. Sevgili şefimiz ile kapı arasında duruyorum. Şef duvarların içinden geçemez. Kapıyı da ben tutuyorum. Geri kalanınız ayrılabilir. Ancak ben burada onunla kalacağım. Patlamaya az kaldı. Hiçbir şey buna engel olamaz. Ateşkes bittikten bir dakika sonra şirket tarafından kabul edilen son iş başarıyla sonuçlanacak. Özür dilerim sevgili şef, son bir şey daha var. Size bu mekanizmanın işleyişini kendimin dahi durduramayacağını söylemiştim. Fakat onu hızlandırabilirim. Şu girintinin üzerinde hafifçe duran başparmağımı görüyor musunuz? Zar zor düğmeye değiyor. Başparmağımla yapacağım tek bir dokunuş mekanizmayı tetikleyecek. Onurlu ve mantıklı bir yoldaş olarak senin de anlayabileceğin gibi bu kapıdan çıkmaya kalkışman halinde kızın ve geçici yönetici de dahil, hep beraber havaya uçacağız. O yüzden yerinden kıpırdamayacaksın. Hanover, formül güvende. Ben burada kalıp şefle beraber öleceğim. Formülü yatak odamdaki evrak dolabının en üst çekmecesinde bulabilirsin."

Hall'a yalvaran Grunya, "Bir şeyler yap!" dedi. "Bir şeyler yapmalısın."

Yerine oturmuş olan Hall tekrar doğrularak şarap kadehini bir kenara itti ve bir elini masaya dayadı.

"Beyler." Öyle yatıştırıcı bir sesle konuştu ki derhal diğerlerinin saygılı ilgisini kazandı. "Şimdiye dek, öldürmeye karşı duyduğum iğrenme dışında, eylem-

lerinize yön veren ideallerinize karşı kendimi saygı duymaktan alıkoyamadım. Fakat artık gerekçelerinizi sorgulamam gerekiyor."

Hall kendisini dikkatle izleyen Breen'e döndü.

"Bana şunu söyle," diye devam etti Hall, "yok olmayı bir erdem gibi mi görüyorsun? Şefini öldürebilmek adına kendi hayatını feda edersen eğer, öldürdüğün kişilerin, bunu işledikleri suçlar yüzünden hak ettiği ilkesini çiğnemiş olacaksın. Kendine uygun gördüğün bu cezayı ki bu hükme varan da sensin, haklı kılacak hangi suçları işledin?"

Breen ustaca kurulmuş bu argüman karşısında gülümsedi. Diğerleriyse saygıyla dinliyordu.

"Fakat senin de bildiğin gibi," diye neşeyle açıklamaya başladı bakteriyolog, "Cinayet Şirketi'nin çalışanları olarak görev başında ölme ihtimali olduğunu kabul ederiz. İşimizin olağan tehlikelerinden biri."

"Evet, kaza eseri, yani beklenmedik bir olayın neticesi olarak olabilir," diye karşılık verdi Hall sükûnetle. "Fakat burada planlanmış bir ölümden, üstelik de masum birinin, yani senin ölümünden bahsediyoruz. Bu, ilkelerinizin doğrudan ihlalidir."

Bir anlığına sessizliğe gömülen odada herkes düşüncelere dalmıştı.

Sonunda Gray fikrini açıkladı, söz düellosunu kırışmış bir alınla dinlemişti. "Hall gayet haklı Breen, sen de farkındasın. Korkarım sunduğun çözümün elle tutulur bir yanı yok."

"Gene de," diye söze katıldı Lucoville, "şunu da göz önünde bulunduralım: Bir masumun ölümünü

hazırlayan Breen, ilkelerimizi çiğnediği için kendi ölümünü haklı sebeplere bağlıyor olabilir."

Sabrı taşan Haas, "Öncüller," diyerek çıkıştı. "Aldatıcı bir sav bu. Aynı yerde dönüp duruyorsunuz. Breen ölene kadar suçlu değil; eğer suçlu değilse ölümü hak etmiyor."

"Kaçıklar! " dedi Grunya kendi kendine. "Hepsi kaçık! "

Ziyafet sofrasının etrafındaki heyecanlı yüzlere dehşetle bakıyordu Grunya. Seminere katılmış bir bilginin gözündeki istekli parıltı vardı her birinde. Dakikalar sonra patlayacak bir bombanın varlığından etkilenmemiş gibiydiler. Breen başparmağını bombanın kenarındaki küçük düğmeden çekmiş, teklifi değerlendirirken her konuşmacıyı meraklı gözlerle takip ediyordu.

Tartışmaya katılmak için öne doğru eğilen Harkins, "Olası tek bir çözüm yolu var," dedi tane tane. "Breen ateşkes halindeyken bombayı kurarak aramızdaki anlaşmayı lekelemiştir. Tabii bunun tek başına Breen'in kendine uygun gördüğü kadar sert bir ceza gerektirdiğini ima etmesem de, örgütümüzün katı ahlaki kurallarının dışında bir eylem gerçekleştirmekten suçlu olduğu kesin."

Gözleri parlayan Breen, "Doğru!" diye haykırdı. "Çok doğru. İşte cevap bu! Ateşkes esnasında bombayı kurarak günah işledim. Kendimi suçlu buluyor ve ölümü hak ediyorum." Gözleri ok gibi duvardaki saate saplandı. "Tam yarım saat sonra..."

Ancak gözlerini Dragomiloff'tan ayırmış olmasının bedeli ölümcül oldu. Şirketin sabık şefinin güç-

lü elleri adeta saldırıya geçen bir kobra gibi Breen'in boynunda yaşamsal sinirleri aradı ve buldu. Japonlara has bu ölüm vuruşunun etkisi kendini derhal gösterdi; odadakiler yaşananları korku dolu bir şaşkınlıkla izlerken, Breen'in küçük bombayı tutan eli gevşedi ve cansız bedeni yere devrildi.

Benzer bir kıvraklıkla paltosunu kapan Dragomiloff odanın kapısına varmıştı bile.

"Vapurda görüşürüz sevgili Grunya," diye fısıldadıktan sonra diğerleri yerinden bile kıpırdayamadan oradan uzaklaştı.

Ayağa fırlayan Harkins, "Peşine takılın!" diye bağırdı. Ancak John Gray'in uzun bedeni ona geçit vermedi.

Gray sert bir tavırla, "Ateşkes var!" diye adama anımsattı.

"Breen anlaşmayı bozmuştu ve ihmalkârlığının bedelini ağır ödedi. Şerefimiz adına yirmi dakika daha kıpırdamıyoruz yerimizden."

Uzun masanın diğer ucunda, tüm tartışmayı sakinlikle izleyen Starkington kafasını kaldırdı ve konuştu.

"Bomba," diye belirtti telaşsızca. "Girdiğimiz bu polemiği korkarım ki daha sonraya ertelememiz gerekecek. Patlamaya tam olarak," derken duvardaki saate baktı, "on sekiz dakika var."

Merak içinde yere eğilen Haas, Breen'in gevşemiş elinden küçük kutuyu aldı.

"Bir yolu olmalı..."

"Breen olmadığına dair hepimize garanti verdi," dedi Starkington duygusuzca. "Ona inanıyorum. Söz

konusu olan bilimsel açıklamalar olunca Breen asla lafı dolandırmazdı." Ayağa kalktı. "Chicago ofisinin yöneticisi olarak ciddi oranda azalan güçlerimizin komutasını devralmalıyım. Harkins, sen ve Alsworthy bombayı bir an evvel körfeze ulaştırmalısınız. Burada bırakıp masumların telef olmasına göz yumamayız."

Tıkırdayan ölümcül formoz kutusunu taşıyan iki adamın paltolarını alıp ayrılmalarını bekledi.

"Sayın eski şefimiz bir vapurdan bahsetti," diye devam etti sakince. "San Francisco'ya gelmesinin ardındaki esas niyetinin bu olduğunu sanıyorum; açıklamaları bunu açıkça ortaya koyuyor. Sevgili kızından vapurun adını zorla öğrenmeye tenezzül etmeyeceğimize göre başka bir plan yapmak zorundayız. Haas?"

Haas mekanik bir ifadeyle, "Yarın sabah gelgitle hareket edecek sadece üç vapur var," dedi. Grunya ise adamın çıkık alnının gerisinde sakladığı bilgi bolluğuna hayret ediyordu. "Geride kalanlar rahatlıkla tüm vapurları yoklamaya yeter."

Haas'a katılan Starkington, "Güzel," dedi. "İsimleri?"

"Oakland'dan kalkan *Argosy*, Jansen Rıhtımı'ndan *Eastern Clipper* ve Ticari Liman'dan *Takku Maru*."

"Anlaşıldı. O halde sen *Argosy*'yi alıyorsun Lucoville. Haas, *Takku Maru* senin için daha uygun olacak. Gray, *Eastern Clipper*."

Üç adam da çevik hareketlerle yerlerinden doğrulmuştu, ancak Starkington oturmalarını işaret etti.

"Gelgit için henüz vakit var beyler," diye uyardı rahat bir tavırla. "Üstelik ateşkesin bitmesine de henüz 12 dakika var." Breen'in yerde eğri büğrü yatan

bedenine gözlerini dikti. "Ayrıca sevgili dostumuzu ortadan kaldırmak için de gerekli ayarlamaları yapmalıyız. Talihsiz bir kalp krizi demek uygun olur. Sana zahmet telefonu uzatırsan, Hanover... Teşekkürler."

Şarap menüsüne bakmak için eliyle masaya uzandı.

"Akabinde ise konyak içmemizi öneriyorum, en sertinden. İspanyol olabilir. Yemek sonrası için uygun bir içki. İçelim beyler, üstlendiğimiz en zor görevin sonunu görmek adına. Ayrıca beyler, bu görevi mümkün kılan kişinin şerefine de kadeh kaldıralım."

Hall, yaptığı ödemeye göndermede bulunan bu hastalıklı espriye itiraz etmek için adama dönmüştü ki, daha ağzını açamadan, Starkington temkinli bir ses tonuyla konuşmasına usulca devam etti. "Kadehlerimizi kaldıralım beyler: İvan Dragomiloff'a!"

14

Winter Hall gecikmiş olmasına rağmen kabarık cüzdanı sayesinde *Eastern Clipper*'da fazladan yer olduğu konusunda kamarotu ikna etmekte fazla zorlanmadı. Valizini almak için hızlıca otele uğrayıp, ertesi sabah acil gönderilecek bir not bırakmış ve sonra güvertede kendisini bekleyen endişeli Grunya ile buluşmuştu. Seyahat işlemleri için gereken ödemeleri yaparken, Grunya da Hall'un gemideki varlığını babasına bildirmek için adamın yanından ayrıldı. Bunu duyan Dragomiloff'un çehresinde hayat dolu bir tebessüm belirdi.

"Kızacağımı mı düşünmüştün tatlım?" diye sordu Dragomiloff. "Keyfimin kaçacağını? Veya belki de şaşıracağımı? Her ne kadar yeni kavuştuğum kızımla baş başa seyahat etme fikri hoşuma gitse de, senin mutlu olman yolculuğu çok daha zevkli hale getirecek."

"Sen beni hep mutlu ettin dayı... baba demek istedim," diyen Grunya'nın suratı asıktı, ama gözleri parıldıyordu.

Dragomiloff güldü.

"Öyle bir zaman gelir ki hayatım, bir babanın paylaşabileceği mutluluk sınırlı olur. Eğer senin için sorun olmayacaksa artık uyuyayım. Yorucu bir gündü."

Adamı şefkatle öpen Grunya tam kamaranın kapısını aralarken aklına bir soru düştü.

"Baba," dedi heyecanla. "Cinayet Şirketi! Sabahleyin gelgitle beraber denize açılacak tüm vapurları araştırmayı düşünüyorlar."

"Gayet normal," dedi Dragomiloff kibarca. "Yapacakları ilk iş bu." Grunya'yı tekrar öptükten sonra kapıyı kadının ardından kapadı.

Üst güverteye çıkan Grunya, Hall'u buldu. Korkuluklara dayanan ikili, el ele uyuyan şehri seyrettiler. Adamın eli kadınınkini sıkıca kavradı.

"Gerçekten bir yıl beklemek zorunda mıyız?" diye sordu Hall hüzünle.

Gülen Grunya, "Sadece üç ay kaldı," dedi. "Sabırsızlık etme." Gülümsemesi soldu. "Aslında bu tavsiye daha çok kendim için."

"Grunya!"

"Bu doğru," diye kabullendi. "Ah, Winter, seninle evlenmeyi o kadar çok istiyorum ki! "

"Sevgilim! Geminin kaptanı bizi hemen yarın evlendirebilir!"

"Hayır. Ben de en az hepiniz kadar delirdim. Bir söz verdim ve onu bozmayacağım." Bakışlarını ciddiyetle adama çevirdi. "Bir yıl dolmadan seninle evlenmeyeceğim. O günden önce babamın başına bir gelirse..."

Kadına güven vermek isteyen Hall, "Ona hiçbir şey olmayacak," dedi.

Grunya doğrudan adamın gözlerinin içine baktı.

"Yine de olacakları engelleyeceğine dair bana söz vermiyorsun."

"Hayatım, bunu yapamam." Hall korkulukların üzerinden aşağıdaki karanlık sulara baktı. "Bu çılgın herifler ki babanı da bu kategoriye sokuyorum, tehlikeli oyunlarına kimsenin müdahale etmesine izin vermeyeceklerdir. Onlar için tüm yaşananların bundan ibaret olduğunu biliyorsun. Bir oyun!"

"Kimsenin kazanamayacağı türden," diyerek üzüntüyle hak verdi adama. Sonra da saatine baktı. "Çok geç olmuş. Artık yatsam iyi olacak. Sabah görüşelim mi?"

Hall güldü, "Bu küçük buharlı vapurda benden kurtulman çok zor." Kafasını eğdi ve kadının parmaklarını tutkuyla öptü.

Kamarasını sıcak bulan Dragomiloff, lombozun sürgüsünü çekerek pencereyi sonuna dek açtı. Lüks kamarası iskeleye ve gece esintiyle sallanan sıralı ufak ampullerin kısmen aydınlattığı ne idüğü belirsiz bitişik nizam ambarlara bakıyordu. Dragomiloff'un müdahalesi oda sıcaklığında önemli bir değişikliğe neden olmadı; gece bunaltıcıydı ve yaprak bile kıpırdamıyordu.

Lombozun pirinç çerçevesine dayanmış, karanlıkta iç geçiriyordu. Son dokuz ay ile kıl payı kurtulduğu saldırılar arasında gidip geliyordu düşünceleri. Yorgun düşmüştü, hem fiziksel hem zihinsel olarak. Yaştan diye düşündü. Hayat denkleminde insan beyninin üzerinde kontrol kurmaya ya da paha biçmeye gücünün yetmeyeceği tek değişken yaş. Önünde stres-

ten uzak en az on rahat günü vardı; kendini toparlayabileceği, denizde geçecek on güzel gün. Derken aşağıdaki gölgelerden yükselen tanıdık bir ses geldi kulağına.

"Emin misiniz? Dragomiloff. Gemideki yolculardan biri olma ihtimali çok yüksek."

"Gayet eminim," diye yanıtladı kamarot. "Bu gemide o isimde birisi yok. Federal hükümete yardımcı olabilmek için elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsiniz."

Karanlık kamarasında güvende olan Dragomiloff pis pis güldü. Üzerindeki bitkinliği atıp tüm duyuları tetikte, dikkatle dinlemeye koyuldu. Bir federal ajan kılığına bürünen Gray zekice davranmıştı, zaten Gray şirket için her daim fazlasıyla değerli bir eleman olmuştu.

Gray kolay vazgeçecek gibi durmuyordu, "Söz konusu bu adamın gerçek adını kullanmıyor olma ihtimali var," dedi. "Ufak tefek bir adam, aldatıcı çelimsiz bir görünümü var ama öyle olmadığını size temin ederim. Ayrıca seyahate kızıyla çıkıyor. Grunya adında hayli güzel ve genç bir hanımefendi."

"Seyahate kızıyla katılmış olan bir beyefendi var..."

Dragomiloff'un sırıtışı yoğunlaştı. Odanın karanlığında, küçük ve güçlü parmaklarını büküp esneterek hazırlığa girişti.

Aşağıdaki iskeleden gelen sesler bir anlığına kesildi; ardından Gray, dikkatle seçtiği sözleri söyledi.

"Sizin için bir sakıncası yoksa iyice kontrol etmek istiyorum. Acaba bana kamarasının numarasını verebilir misiniz?"

"Tabii ki. Bir saniye efendim. İşte, 31 numara, alt güverte." Adam tereddütle durakladı. "Fakat eğer yanılıyorsanız..."

"O zaman özür dilerim." Gray'in sesinde kayıtsızlık vardı. "Federal hükümetin masum insanları küçük duruma düşürmek gibi bir niyeti yoktur. Ancak yerine getirmem gereken bir görevim var."

Güverte iskelesinin dibindeki siluetler yollarını ayırdı, uzun boylu olan diğerini başından savdı ve eğimli merdivenleri kolayca tırmanmaya başladı.

"Kendim bulurum, teşekkürler. Görev yerinden ayrılmana gerek yok."

"Baş üstüne efendim. Umarım..."

Ancak Gray adamı işitemeyecek kadar uzaklaşmıştı. Çevik bir hareketle geminin güvertesine ayak bastıktan sonra uzun, çabuk adımlarla geminin içine açılan koridora ulaştı. İçeri girdikten sonra derhal kamara numaralarını kontrol etmeye başladı. Gördüğü ilk kapının numarası 108'di; bir an bile tereddüt etmeden merdivenlerden dönerek alt kata indi. Bu kattaki kamaralar iki basamaklıydı. Kendi kendine gülümsedi ve kapı numaralarına dikkat ederek tenha koridorda yavaşça ilerledi.

31 numara, koridordan dönüldüğünde ufak bir duvar nişine asılıydı. Sırtını duvara yaslayan Gray, bir sonraki adımını düşündü. Kendisine sadece mantığın, etiğin ve ahlakın güzelliklerini değil, aynı zamanda hızlı bir el darbesiyle boynun nasıl kırılabileceğini de öğreten Dragomiloff'u hafife almıyordu. Gemide beklenmedik bir sarsıntı oldu ve Gray kaskatı kesildi,

fakat bunun tek sebebi gemiyi yüzdürmeye hazırlanan devasa motorların ısınmaya başlamasıydı.

Issız koridorda durum değerlendirmesi yapan Gray, tabanca kullanma fikrinden uzaklaştı. Böylesi dar alanda kulakları sağır edecek bir ses çıkardı ve bu da kaçışını iyice zora sokardı. Bunun yerine kolundaki kılıftan ince, keskin bıçağı çekti ve kontrol etmek için ucunu hafifçe başparmağına bastırdı. Memnun halde, ucu yukarı gelecek şekilde bıçağı sıkıca kavrarken, kapının kilidine uzanan diğer elindeyse maymuncuğu tutuyordu. Etrafa hızlıca bir dikiz attıktan sonra koridorda başka kimsenin olmadığından emin oldu, yolcuların tümü uykudaydı. Elinden geldiğince sessizce maymuncuğu kilide yerleştirip yavaşça döndürmeye başladı.

Kapı birden şiddetle içeriye doğru açılınca afalladı. Daha ne olduğunu anlayamadan odanın içine çekilmiş, mengene gibi parmaklar bıçak tutan eline kenetlenmişti. Gerçi Gray her zaman atik davranırdı. Kendini geri çekmektense saldırganının üzerine yürüdü, hışımla abanarak diğerinin üstüne tüm gücüyle çullandı. İki adam düşerek lombozun altındaki ranzaya doğru yere serildi. Gray anında ayağa fırlayıp yana atıldı, bıçağı bir kez daha parmaklarının arasında sıkıca tutuyordu. Dragomiloff da ayaktaydı, ellerini uzatmış, gergin parmaklarıyla rakibine indireceği ölüm vuruşu için bir boşluk arıyordu.

Bir an soluk soluğa yüz yüze dikildiler. Limandaki ufak ampullerden kamaraya sızan ışık içeriye tekinsiz gölgeler düşürüyordu. Birden Gray eliyle şimşek gibi süratle ileri hamle yaptı, bıçak karanlıkta bir

ıslık çaldı. Fakat havayı dövmüş oldu. Yere eğilen Dragomiloff, üzerinden geçen Gray'in kolunu uzanarak yakaladı ve büktü. Boğuk bir haykırışla elindeki bıçağı düşüren Gray kendinden daha ufak adamın üzerine yığıldı ve boştaki eli Dragomiloff'un boğazına yapışmak isterken kasıldı.

Birbirlerinin yeteneklerinin farkında ve diğerinin ölümünün haklılığı kadar gerekliliğine de ikna olan, eğitimli iki suikastçı, öfke ve sessizlik içinde kavga ettiler. Her bir hamle ve karşı hamle kendiliğinden gelişiyordu, Japonlara has ölüm sanatındaki ustalıkları birbirine denk ve aynı derecede yok ediciydi. Aşağıda rölantide çalışan devasa pistonların gürlemeleri şiddetleniyordu. Lüks kamaranın içinde dişe diş bir mücadele durmak bilmezken, kesik kesik solumalar artık gemi motorundan yükselen gürültüde kaybolmuştu.

Debelenen bacakları odanın açık kapısına vurunca kapı çarparak kapandı. Dragomiloff'tan kurtulmak umuduyla yana doğru yuvarlanmaya çalışan Gray, kaybettiği bıçağının birden kürekkemiğine dayandığını hissetti. Yay haline getirdiği sırtından kuvvet alarak biraz daha uzağa yuvarlanarak bir eliyle Dragomiloff'un saldırısını savuştururken, diğer eliyle bıçağı aradı. Nihayet parmakları bıçağı buldu. Var gücüyle yerde dönerek Dragomiloff'tan kurtulup bıçağı adamın göğsüne savurdu ve saplanması için onu acımasızca ittirdi. Yumuşak bir şeye saplandığını hisseden Gray bir anlığına rahatladı. Ancak tam o anda Dragomiloff'un sabırsız parmakları deminden beri aradığı noktayı buldu. Gray geriye doğru devrilirken,

parmakları nafile bir çabayla ranzanın döşeğine saplanmış bıçağı da çekmişti.

Tökezleyerek ayağa kalkan Dragomiloff, dar ranzanın dibinde yatan eski arkadaşının siluetine hüzünle bakakaldı. Kapalı pencereye dayanmış kendine gelmeye çalışırken, yılların dövüş yeteneğini ne kadar köreltiğinin farkına varmıştı. Bitkin bir halde suratını ovuşturdu. Gene de, diye düşündü, Gray'in saldırısına direnebilmişti, Gray de en az diğerleri kadar ölümcüldü.

Birden çalınan kapı, Dragomiloff'un kendini acilen toparlamasını sağladı. Çevik bir hareketle yere eğildi ve ölü bedeni ranzanın altına yuvarladıktan sonra ses çıkarmadan kapının yanına yaklaştı.

"Evet?"

"Bay Constantine? Sizinle biraz konuşabilir miyim, efendim?"

"Bir saniye."

Dragomiloff kamaranın ışığını açtı, odaya hızla attığı bir bakışla, suç unsuru herhangi bir şey gözüne çarpmadı. Bir sandalyeyi kaldırdı, yırtılmış döşeği gizlemek için battaniyeyi örttü ve üzerine sabahlığını geçirdi. Etrafa bir kez daha göz gezdirdi. Her şeyin yerinde göründüğünden emin olduktan sonra kapıyı birazcık araladı ve kamarotun yüzüne karşı adamakıllı esnedi.

"Evet? Ne oldu?"

Kamarot mahcup görünüyordu.

"Bay Gray isminde biri, efendim. Kendisi sizi görmeye geldi mi?"

"Ha, şu adam. Evet, geldi. Ancak beni böyle rahatsız etmesi hiç hoş değildi hani. Bay Dragomovitch mi

ne, öyle birini arıyormuş. Özür diledi ve gitti. Niçin sordun?"

"Vapur denize açılıyor, efendim. Sizce son birkaç dakika içinde karaya dönmeyi başarabilmiş midir? Ben buraya gelirken mesela?"

Tekrar esneyen Dragomiloff gözlerini dikip kamarota baktı.

"Hiçbir fikrim olmadığına eminim. Eğer müsaade edersen artık gerçekten biraz dinlenmek istiyorum."

"Tabii ki, efendim. Üzgünüm. Teşekkürler."

Dragomiloff kapıyı kilitleyip, ışıkları tekrar söndürdü. Lüks kamarayla uyumlu küçük sandalyeye oturup kilitli lomboza bakıp düşüncelere daldı. Yarın çok geç olabilirdi; kamaraları temizlemek için gelen görevliler olacaktı. Sabaha kadar beklemek bile çok geç olurdu; sabah kuşlarının erkenden ortalıkta olmaları az görülmüş şey değildi. Olası bir sürü tehlikeye rağmen hemen şu an harekete geçmeliydi. Sabır içinde geminin iskeleden ayrılmasını beklemeye koyuldu.

Halatların fora edilmesiyle iskeleden ayrılmaya hazırlanan vapurun üst güvertesinden sesler geldi. Motorların gümbürtüsü artmıştı, kımıltısı kamaraya yansıdı. Kafasının üzerindeki güvertede halatları toparlayan vinçleri, onları okyanus ötesine taşıyacak çelik canavarın ihtiyaçlarını karşılamak üzere koşuşturan denizcilerin ayak seslerini belli belirsiz işitebiliyordu.

Güvertedeki bağırış çağırış dindi. Lombozu açan Dragomiloff kafasını dikkatle dışarı uzattı. İskele ile gemi arasındaki su dolu açıklık giderek genişliyordu; ambarlara asılı sıralı lambalar uzaklaştıkça parlaklık-

larını yitirmeye başlamıştı. Dikkatle üst güverteden gelebilecek ayak seslerini dinledi, hiç ses yoktu. İşine kaldığı yerden devam ederek cesedi sakladığı yerden çıkardı ve eğilerek kolaylıkla kaldırdıktan sonra onu ranzaya dayadı. Son bir keskin bakışla sahil tarafından kuşkusu kalmadı. Gevşemiş kolları lombozdan aşağı itti ve ardından da tüm vücudu gemiden dışarıya yolladı. Sudan duyulması güç bir ses geldi. Dragomiloff sessizce üst güverteden yükselebilecek panik dolu sesleri bekledi. Ortalık sakindi. Kararlı bir ifadeyle lombozun sürgüsünü yerine oturttu, perdeleri üzerini tamamen örtecek şekilde çekti ve ardından tekrar ışığı açtı.

Yatağına uzanmadan önce son bir kontrol daha yapması gerektiğini düşündü, Dragomiloff işini şansa bırakmayan biriydi. Bıçak valize yerleştirildi, çanta kilitlendi. Üzerindeki kesiğin saklanması için döşek ters çevrildi ve üzerine örtülen çarşaf kenarlarından sıkıca katlandı. Halı düzeltildi. Ancak odanın eski görünüme kavuşmasıyla beraber rahatlayabilen Dragomiloff, yavaşça soyunmaya başladı.

Gece yorucu geçmiş olabilirdi fakat en azından koyulduğu bu acımasız yolda ileri doğru bir adım daha atabilmişti.

15

Lucoville, Starkington'ın otel odasının kapısına sertçe vurdu. Kapı ardına kadar açıldığında ise içeriye girdi ve elindeki gazeteyi usulca masanın üstüne bıraktı. Starkington'ın gözleri siyah manşete çakıldı ve yaşanan dehşet olayı çabucak okudu.

GİZEMLİ PATLAMADA İKİ KİŞİ ÖLDÜ

Ağustos 15: Sabahın erken saatlerinde körfez bölgesi yakınlarındaki Worth Street'te yaşanan gizemli patlama, kimliği belirsiz iki erkeğin trajik ölümüyle sonuçlandı. Civardaki camların kırılmasına ve o esnada çevrede dolaşmakta oldukları tahmin edilen iki kişinin de ölümüne sebep olan güçlü patlamanın nedenine dair polisin elinde henüz herhangi bir ipucu bulunmuyor.

Patlamanın kuvveti iki kurbanın da kimliğinin saptanmasını imkânsız kıldı. Olay yerinde dikkatleri çeken tek nesne küçük metal bir kutuya ait kırılmış parçalar olsa da, polisin iddiasına göre bu boyutlar-

daki bir nesnenin yaşanan trajedide bir payının olması olasılık dışı. Şu an için yetkililer de olay karşısında şaşkınlık içinde olduklarını itiraf ediyorlar.

"Harkins ve Alsworthy!" diye haykırdı kenetlenmiş dişlerinin arasından Starkington. "Diğerlerini olabildiğince çabuk buraya çağırmalıyız!"

"Haas ve Hanover'ı telefonla aradım," diye yanıtladı Lucoville. "Az sonra burada olurlar."

"Peki ya Gray ?"

"Otel odası cevap vermedi. Aslına bakarsan biraz şaşırdım, ne de olsa dün gece araştırılacak olan vapurlarla ilgili bu sabah rapor vereceğimize dair anlaşmıştık."

"*Argosy*'de hiçbir şey bulamadın mı?"

"Hiçbir şey. Keza Haas da *Takku Maru*'dan eli boş döndü."

Aynı düşünceyi paylaşan iki adam bakışlarını birbirlerine çevirdiler.

"Sence?" Starkington tam söze başlamıştı ki birileri odanın kapısını telaşla çalmaya başladı. İçerdekiler daha yanıt veremeden kapı sonuna dek açıldı, ardında Haas ve Hanover belirdi.

Aceleyle içeri dalan Haas, masanın üzerine gazetenin son baskısını bıraktı.

"Bunu gördünüz mü?" diye haykırdı. "Gray ölmüş! "

"Ölmüş mü?"

"Jansen Limanı'nın yakınlarında denizde sürüklenirken bulunmuş. Yani *Eastern Clipper*'ın demirlediği yerde! Dragomiloff o gemide fakat çoktan denize açıldı!"

Derinden sarsılan odadakiler bir süre sessizliğe gömüldü. Koltuğa doğru yürüyen Starkington yavaşça oturdu. Konuşmaya başlamadan önce gözlerini arkadaşlarının haşin suratları üzerinde gezdirdi.

"Pekala beyler," dedi sakince, "yok ediliyoruz. Cinayet Şirketi'nin hayatta kalmayı başaran tüm çalışanları bu odada. Aramızdan üçü son on iki saat içinde öldürüldü.

Bunca yıl verdiğimiz tüm çabanın taçlandırdığı o başarılar şimdi nerede? Hepsi aynı anda terk etmiş olabilir mi?"

Haas itiraz etti, "Kişinin kusursuzluğunun sınırları vardır. Harkins ve Alsworthy'nin ölümü bir kaza neticesinde gerçekleşti."

"Kaza mı? Buna gerçekten inanıyor olamazsın, Haas. Yapamazsın bunu. Kaza diye bir şey yoktur. Kendi hayatımızı kontrol edemiyorsak, hiçbir şeyi kontrol edemeyiz."

"Ya da en azından buna inanıyoruz veya hiçbir şeye inanmıyoruz," diye düzeltti Lucoville ilgisizce.

Haas ısrar ediyordu, "O zaman duvardaki saat yanlıştı!"

Starkington'dan itiraf geldi, "Apaçık. Fakat mekanik bir icadın hatası neticesinde ölmek gene de kaza sayılır mı? Buluşlar, sevgili Haas, düşünürlerin değil, icra edenlerin eseridir."

"Saçma bir cümle," dedi Haas alaylı bir ifadeyle.

"Hiç de değil. İnsanı mekanik çözümler aramaya iten sorunlara akılcı çözümler bulmadaki zihinsel yetersizliğidir. O duvar saatini ele alalım mesela. Saatin tam olarak kaç olduğunu bilmek o saatin getirdiği

sorunları çözer mi? Saatin şu an onu sekiz geçiyor olduğunu bilmek bize ahlaken ve güzellik olarak ne kazandırıyor?"

"Fazla basite indirgiyorsun," diye tersledi Haas. "Saat bir gün bunun intikamını alabilir."

Hanover öne doğru eğildi.

"Yapanları küçümseyişine gelirsek," diye belirtti, "o halde bizi de sadece düşünen olarak görüyorsun, icra edenler olarak değil?"

Starkington gülümsedi.

"Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda hiçbiri olamadık. Fakat artık her ikisi de olmanın zamanı geldi."

Cam kenarında dikilmiş, sokağı izlemekte olan Lucoville onlardan yana döndü.

"Beni dinleyin," dedi kendinden emin bir sesle. "Dragomiloff denize açıldı. Ülkeyi terk etti. Bir daha döneceği şüpheli. Bu manasız kovalamacadan neden vazgeçmiyoruz? Kendimiz yeniden şirketi kurabiliriz. Dragomiloff işe başladığında bir tek kendisi vardı. Biz ise dört kişiyiz."

"Kovalamacadan vazgeçmek mi?" Haas şaşkına dönmüştü. "Manasız mı? Vazgeçilen kovalamaca değil de prensiplerimiz olursa tekrar şirketi nasıl kurabiliriz ki?"

Lucoville başını öne eğdi.

"Doğru, haklısın. Öylesine konuştum. Peki o halde, bir sonraki adımımız ne?"

Cevap Haas'tan geldi. Masanın üzerine doğru eğildi, hararetlenmiş ve geniş alnı kırışmıştı.

"Öğleden sonra dörtte Dearbom Slip'den kalkan bir gemi var. Adı *Oriental Star*. Pasifik hattının en hızlı gemisi. Rahatlıkla *Eastern Clipper*'dan bir gün önce Hawaii'ye demirler. Bana sorarsanız, Dragomiloff, Honolulu'ya vardığı zaman onu karşılamak için bekliyor olmalıyız. Tabii onunla yüz yüze geldiğimizde bizden önce bunu yapanlardan daha temkinli olmamız gerekiyor."

Hanover coşkuyla, "Bu harika bir fikir," diye onayladı. "Dragomiloff güvende olduğunu sanacaktır."

Starkington'ın buna yorumu, "Şef kendini asla güvende hissetmez," oldu. "Sadece hissettiği bu güvensizliğin onu rahatsız etmesine izin vermez. Tamam öyleyse, beyler; Haas'ın önerisi hepinizin aklına yatıyor mı?"

Bir anlık sessizliğin ardından Lucoville başını hoşnutsuzlukla salladı.

"Bu yolculuğa hep beraber çıkmamız gerektiğine inanmıyorum. Haas'ın yaraları halen tam olarak iyileşmedi. Ayrıca tüm yumurtaları aynı sepete koymanın iyi bir fikir olmadığı kanaatindeyim. Haas'ın kalmasını öneriyorum. Ana karadan da desteğe ihtiyacımız olabilir."

Diğer üç adam bu öneriyi dikkatle değerlendirdi. Lucoville'e hak veren Starkington başını olumlu anlamda salladı.

"Katılıyorum. Haas?"

Ufak tefek gergin adam pişmanlıkla gülümsedi.

"Suikast esnasında orada olmaktan zevk alırdım tabii ki. Fakat Lucoville'in mantıklı gerekçesine hak veriyorum. Bence de uygundur."

Hanover da başıyla onay verdi.

"Yeteri kadar paramız var mı?"

Starkington masasına uzanıp bir zarf çıkardı.

"Bunu sabahleyin kurye teslim etti. Hall hesabımızdan para çekme yetkisini bana devrettiğini belirten imzalı bir belge yollamış."

Hanover'ın şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dragomiloff'la yolculuk ediyor o halde."

Haas gülümseyerek düzeltti, "Daha doğrusu kızıyla. Zavallı Hall! Bir aşka tutuldun, öldürülmesi için para verdiğin adam kayınpederin çıktı!"

"Duyguları Hall'un mantığını zehirliyor," diye yorumda bulundu Starkington. "Duygusalların kaderi sadece tahmin edilebilir olmakla kalmaz, çoğu zaman başlarına geleni hak etmiş olurlar." Ayağa kalktı. "Tamam öyleyse, yolculuk için gereken ayarlamaları yapayım." Beklenmedik bir ilgiyle Lucoville'e döndü. "Niye somurtuyorsun?"

Hüzünle iç geçiren Lucoville, "Gemideki yemekler yüzünden," dedi. "Sizce tüm yolculuk boyunca taze sebze tedarik edebilecekler mi?"

Güneş doğu ufkundan sakince uç veriyordu. Pasifik sabahının ılık melteminin keyfini çıkaran Winter Hall, birden dirseğinin dibinde birinin durduğunu fark etti. Kafasını çevirdiğinde uzaklara dalıp gitmiş haldeki Dragomiloff'u buldu.

"Günaydın! " dedi Hall gülümseyerek. "İyi uyuyabildin mi?"

Dragomiloff zor da olsa gülümsemeye karşılık verdi. Cevabı yavandı, "Olduğu kadar."

"Uyumakta zorlandığım zaman," diye önerdi Hall, "genellikle güvertede dolaşırım. Hareket etmenin uykuya dalmayı kolaylaştırdığını fark ettim."

"Kesinlikle hareketsizlikten değildi." Dragomiloff birden bakışlarını yanındaki uzun boylu, yakışıklı adama çevirdi. "Dün gece, gemi henüz denize açılmadan önce bir ziyaretçi ağırladım."

Hall beyninden vurulmuşa döndü. "Gray! Bu gemiyi o araştıracaktı!"

"Evet. Kendisi dün bana uğradı."

"Şu an güvertede mi?" Hall etrafa göz gezdirdi, suratındaki hoş tebessüm kaybolmuştu.

"Hayır. Bizimle yolculuğa çıkmadı. Geride kaldı."

Yanında duran ufak tefek, saman sarısı saçlı adama bakan Hall, neler olduğunu anlamaya başladı. "Onu öldürdün!"

"Evet, öldürdüm. Mecbur bıraktı."

Adama arkasını dönen Hall, tekrar gün doğumunu seyretmeye daldı. Güçlü yüz ifadesine uzlaşmaz bir hava çökmüştü. "Mecbur kaldığını söylüyorsun. Bu itirafını inançlarında bir değişim olduğu yönünde mi yorumlamalıyım?"

"Hayır." Dragomiloff olumsuzca başını salladı. "Gerçi düşünen biri mantık kurma yeteneğine layık olabilmek istiyorsa, tüm inançları değişime yatkın olmalıdır. Mecbur kaldım diyorum çünkü Gray benim dostumdu. Bir anlamda çırağımdı bile diyebiliriz. Öğretilerime uygun şekilde hayatımı almaya çalıştı. Bu safça çabasının farkında olan ben de onun hayatını aldım."

Hall bıkkınlıkla iç geçirdi.

"Hayır, değişmemişsin. Söylesene, bu delilik ne zaman sona erecek?"

"Delilik mi?" Dragomiloff omuzlarını silkti. "Bana bunun ne anlama geldiğini açıkla. Aklı başında olmak ne anlama geliyor? Yaptıklarıyla masum insanların ölmesine, hatta bazen binlercesinin ölümüne neden olan kişilerin hayatta kalmalarına göz yummak mı?"

"Herhalde John Gray'den bahsediyor olamazsın!"

"Hayır, ondan bahsetmiyorum. Ben sadece John Gray'in de inandığı fakat senin delilik olarak tanımladığın öğretilerimin temelinde yatan haklı gerekçeleri söylüyorum."

Hall umutsuzluk içinde Dragomiloff'a baktı.

"İyi de bu felsefedeki mantıksızlığı sen bile kabul etmiştin. İnsan yargılayamaz, sadece yargılanabilir. Ayrıca bireyler tarafından da değil, sadece bir topluluk tarafından."

"Doğru. Buna istinaden Cinayet Şirketi'nin ideallerinin değersiz olduğuna beni ikna etmiştin. Daha iyi bir ifade 'erken' olabilir. Senin de hatırlayacağın gibi şirketin kendisi toplumun kendisini temsil eden bir grup insandan oluşuyor. Mümkünse tüm insanlığı kapsayan bir şirket hayal etmeye çalış. İşte o zaman beni ikna etmek için kullandığın argümanların hiçbir geçerliliği kalmayacaktır. Neyse boş ver. Her ne olduysa oldu ve sen beni ikna ettin, ben de kendimi suikasta uğratma görevini yüklendim. Aksi gibi örgütün tamamen kusursuz olan yapısı benim aleyhime işledi."

Çileden çıkan Hall, "Kusursuzmuş!" diye haykırdı. "Bu kelimeyi nasıl kullanabilirsin? Altı ya da yedi

kere denedikleri halde seni öldürmeyi başaramadılar!"

"Kusursuzluğun kanıtı işte o başarısızlık," diye belirtti Dragomiloff ciddiyetle. "Anlamakta güçlük çektiğini görüyorum. Başarısızlıklar hesaplanabilir, şirket kendine has bir güçler ayrılığı sistemine dayanır. Başarısızlıklar bu güçler ayrılığının ne kadar doğru işlediğinin sağlamasını yapar."

Hall yanında duran ufak tefek adama şaşkınlık içinde baktı.

"İnanılmazsın! Söylesene, bu... tamam, bu kez 'delilik' kelimesini kullanmayacağım, macera diyelim, ne zaman sona erecek?"

Dragomiloff dostane bir tavırla gülümsedi, Hall böyle bir tepki beklemiyordu.

"Demek 'macera', sevdim bu kelimeyi. Aslında hayatın ta kendisi bir maceradır fakat yaşamımızı tehdit eden bir durumla karşılaşana dek kıymetini anlamayız. Ne zaman mı sona erecek? Biz sonlandırdığımız zaman herhalde. Beyinlerimiz işlevini yitirdiğinde, solucanlara ve düşünmeyenlere katıldığımızda. Benim özel durumumda ise," Hall'un güçlükle sakladığı sabırsızlığın farkında olarak devam etti, "Haas'a talimatları verdiğim tarihten tam olarak bir yıl sonra."

"Bu sürenin çoğu geçti. Üç aydan daha kısa bir süre içinde sözleşmenin süresi dolacak. Sonra ne olacak?"

Hall, Dragomiloff'un gülen yüzünün birden solduğunu farketti.

"Bilmiyorum. Bunca zahmete katlanarak kurduğum bir örgütün sözleşme süresince beni öldüremeye-

cek olmasına inanamıyorum. Bu onun kusursuzluğuna leke sürecektir."

"Fakat gerçekten başarılı olmalarını istemiyorsun, değil mi?"

Dragomiloff ellerini sıkıca birbirine kenetledi. Suratında hoşnutsuz ve ciddi bir görünüm vardı.

"Bilmiyorum. Haftalar ve aylar geçtikçe bu durum giderek beni daha çok rahatsız etmeye başladı."

"Sen inanılmaz birisin. Seni tam olarak rahatsız eden nedir?"

Açık renk saçlı, ufak tefek Dragomiloff yüzünü yanındaki, kendinden iri yarı ahbabına döndü.

"Hayatımın zaman aşımının dolması sayesinde kurtulmasını istediğimden pek emin değilim. Zaman insanın efendisi olmalıdır, kölesi değil. Yani zaman, çarkları yıldızlar tarafından kurulan, akrep ve yelkovanı sonsuzluk tarafından idare edilen kusursuz yegane makinedir. Nitekim ben de kusursuz bir makine yaratmıştım, şirket. Ancak bu kusursuzluğun teminatı gene kendisi olmalı. Kendi eksiklerinden, daha büyük başka bir makinanın amansız işleyişi sayesinde kurtulmaması gerekir."

Her zaman olduğu gibi Dragomiloff'un kafasının işleyiş biçiminden etkilenen Hall, "Ancak yine de kendi kurtuluşun adına zaman faktöründen faydalanıyorsun," diye dikkatini çekti.

"Ben bir insanım," diye hüzünle cevapladı Dragomiloff. "Belki, uzun vadede, bu durum felsefemin kaçınılmaz zaafını ortaya koyacak."

Adam daha fazla yorum yapmadan arkasını dönerek yavaş ve bitkin adımlarla geminin iç kısımla-

rına açılan kapıya doğru yürüdü. Bir süre adamın arkasından bakakalan Hall, öte yanından koluna birinin dokunduğunu hissetti. Döndüğünde karşısında Grunya'yı buldu.

"Babama neler söylüyordun öyle?" dedi Grunya. "Epey sarsılmış görünüyordu."

"Ben bir şey demedim, kendi kendine söyledikleri yüzünden oldu," diye yanıtladı Hall. Kadının koluna girdi ve güvertede gezinmeye başladılar. "Hepimizin içinde hayatta kalmak için mücadele eden bir içgüdü var. Fakat hepimizin içinde saklı bir de, kendini haklı çıkarmak için sayısız bahane üreten ölüm arzusu var. Senin tuhaf babanın hayatında hangisinin daha ağır basacağını yakında göreceğiz."

"Ya da ölümünde," diye mırıldanan Grunya, âşık olduğu adamın ona kanat geren koluna sımsıkı tutundu.

16

Eastern Clipper'daki günler süratle ve keyifle geçti. Şezlonga uzanıp her gün sıcak güneşin tadını çıkaran Grunya da, Hall da iyice bronzlaşmıştı. Dragomiloff, güneşle yıkanan güvertede onlar kadar vakit geçirmesine rağmen kavurucu ışınlara bağışıklık kazanmışçasına teninin soluk rengi her zamanki gibiydi. Hall ve Dragomiloff felsefe tartışmalarını ertelemeye karar vermiş gibiydiler; daha çok geminin dümen suyunda oynaşan palamut ve orkinos sürüleri, servis edilen enfes yemekler ve hatta kimi zaman güvertede yaptıkları tenis maçlarının sonuçları hakkında konuşuyorlardı.

Derken bir sabah, hiç yaşanmamışçasına yolculuk sona erdi. O gün uyanıp da güverteye çıktıklarında karşılarında Oahu Adası'nın girişindeki devasa Diamond Head'i ve ardında tüm beyazlığıyla uzanan, pırıl pırıl liman kenti Honolulu'yu buldular. Çiçekten kolyeleri yüklenmiş yerlilerle dolu ufak kanolar çoktan gemiye doğru yarışa tutuşmuştu. Dev yolcu gemisinin derinlerinde, aşağılarda kazancılar kararmış

küreklerine sessizce yaslanmışlar, koca makine yavaşlamış, gemi aheste ilerliyordu.

"Ne kadar güzel!" dedi Grunya kendi kendine ve Hall'a döndü. "Sence de öyle değil mi Winter?"

"Neredeyse senin kadar güzel," dedi Hall şakacı bir tavırla, ardından Dragomiloff'a döndü.

"On hafta," dedi neşeyle. "Sadece on hafta içinde, beyefendi, ilişkimiz değişecek. Kayınpederim olacaksın."

Dragomiloff kahkaha attı, "Ve arkadaşlığımız bitecek mi?" dedi.

"Daima öyle kalacaksın." Hall hafifçe kaşlarını çattı. "Bu arada, şu anki planın ne? Sence şirkettekiler seni buralara kadar takip edecekler mi?"

Dragomiloff'un tebessümü biraz olsun azalmadı.

"Takip etmek mi? Şu anda buradalar. En azından çoğu. Muhakkak birini ana karada bırakmışlardır."

"İyi de bizden önce nasıl ulaşmış olabilirler ki?"

"Daha hızlı bir gemiyle. Tahminimce, yolculuğa çıktığımız günün öğleninde *Oriental Star*'a bindiler. Gray'in cesedini bulduklarında hangi gemide olduğumuzu, dolayısıyla varış noktamızı anlamışlardır. Dün gece demirlemiş olmalılar. Gemiden indiğimizde bizi bekliyor olacaklar, sakın korkma."

"Fakat nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedi Grunya merakla.

"Kendimi onların yerine koyarak ve aynı şartlar altında benim ne yapacağımı kestirmeye çalışarak. Hayır tatlım, yanılmıyorum. Beni karşılamak için bekliyor olacaklar."

Uzanıp adamı kolundan yakalayan Grunya'nın gözlerindeki korku ifadesi güçleniyordu. "Peki ne yapacaksın baba?"

"Endişelenme canım. Eğer korktuğun buysa, onlara av olacak değilim. Şimdi tüm dikkatini bana ver: Yola çıkmadan birkaç gün önce ikiniz için Queen Anne Oteli'nde yer ayırtmak için posta vapuruyla mektup yollamıştım. Emrinize amade bir araba ile şoförünüz de olacak. Bendeniz size eşlik edemeyeceğim; fakat işlerimi halleder halletmez sizinle temas kuracağım."

"İkimiz için mi?" Hall şaşırmıştı. "Fakat buraya geleceğimi bile bilmiyordun!"

Dragomiloff pek keyiflenmişti.

"Kendimi her zaman başkalarının yerine koyduğumu söylemiştim. Senin yerinde olsaydım, Grunyam gibi güzel bir kızın benimle kaçmasına asla izin vermezdim. Sevgili Hall, senin bu güvertede olacağını biliyordum."

Adam geminin korkuluklarına döndü. Yerlilerle dolu kanolar artık gemiye yanaşmış, sık sık alçalıp yükseliyorlardı, üzerlerinde sadece yerel *molo* giysileri olan delikanlılar, yolcular tarafından liman girişindeki berrak suya fırlatılan bozuk paraların peşinden suya dalıyorlardı. Sabah güneşi, rıhtım boyunca uzanan beyaz binalardan yansıyordu. Dev gemi durdu; valizleri sırtlayacak Çinli hamallar ile kılavuz kaptanı taşıyan incecik bir tekne sahilden hızla açıldı.

Limana vardıklarını gururla ilan eden gemi düdüğüyle birlikte sessiz güvertede büyük tezahürat koptu. Kılavuz tekne gemiye yanaşır yanaşmaz denizci

kasketleri ve beyaz şortlarıyla temiz giyimli görevliler güverteye çıktı. Hemen arkalarından gelen saçları iki yandan örgülü, mavi kıyafetli bir dizi hamal şeytan çarmıhına tırmandı. Yana yatırılmış hasır şapkaları ahenkle sallanıyordu. Geminin içine açılan koridora girip gözden kayboldular.

Dragomiloff, Grunya ve Hall'a döndü.

Kibarca, "İzin verirseniz, eşyalarımı toplamamam lazım," dedi ve el sallayıp içeri girdi.

Kılavuz kaptan köprüde göründü ve gemi karaya doğru ilerlerken *Eastern Clipper*'ın makinaları devir yükselterek gümbürdemeye başladı.

Hall, "En iyisi aşağı inelim de valizlerimize bir bakalım," dedi.

"Winter, biraz daha duramaz mıyız? Burası çok hoş! Kenti çevreleyen şu dağların nasıl yükseldiklerini görüyor musun? Bulutlar, dağların tepelerine geçirilmiş mantarlara benziyor." Sustu ve yüzündeki şevki kaçtı. "Winter, babam ne yapacak?"

"Baban hakkında endişelenmeyeceğim hayatım. Burada olmayabilirler. Hem burada olsalar bile böyle bir kalabalığın içinde bir işe kalkışacaklarından şüpheliyim. Gel."

Gemileri iskeleye yaklaşmak üzereyken alt güverteye indiler. Halatlar kıyıya atılmış, gayretli eller bu halatları direklere bağlamıştı. Gemi, vincin dönerek halatları geri sarmaya başlamasıyla birlikte limandaki yerini aldı. Derken bando ünlü "Aloha" şarkısını çalmaya başladı. Kalabalığın içinde birbirini tanıyan yolcular ile yakınlarından sevinç çığlıkları yükseliyor,

çılgınca mendillerini sallıyorlardı. Sürme iskele aşağı sarkıtıldı, bandonun coşkusu arttı.

Valizini bir hamala teslim eden Hall güverteye dönüp korkuluklara dayandı, uzun uzadıya aşağıdaki insanların hayat dolu yüzlerine baktı. Birden sıçrayarak doğruldu; Starkington gözlerini dikmiş ona bakıyordu!

Şirketin Chicago şubesinin başkanı içtenlikle gülümseyerek Hall'a el salladı. Hall'un bakışları gemiye dönmüş yüzler arasında gezindi ve bir başka adama takılıp kaldı. Hanover da gelmişti, çıkışa yakın bir noktadaydı. Diğerlerinin de aynı derecede stratejik konumlara yerleşmiş olduklarından Hall'un şüphesi yoktu.

Sürme iskelenin yerine oturmasıyla beraber bariyerler indirildi. İskeleye akın eden yolcular ve yakınları taşıdıkları ağır yüklerle cebelleşerek kenardan her an düşebileceklermiş gibi sallana sallana aşağı inmeye çalışan hamalları hem üstten hem de alttan ittiriyorlardı. Sürme iskeleye tırmanmaya başlayan Starkington izdihamın içinden ite kaka kendine yol açıyordu. Hall adamı karşılamak için o yöne doğru ilerledi.

Starkington mutlulukla gülümsüyordu.

"Merhaba Hall! Seni görmek ne güzel. Nasılsın?"

"Starkington! Bu işin peşini bırakmalısınız."

Starkington kaşlarını çattı.

"Neyin peşini bırakmalıyız? Verdiğimiz kutsal sözü tutmayı mı bırakalım? Verdiğimiz söze sadık kalmaktan mı vazgeçelim? Ya sorumluluğumuz?" Yüzündeki gülümsemeye diyecek yoktu, ama ardındaki gözlerde bela olacak bir ciddiyet hâkimdi.

Hall'un omzunun üzerinden sürme iskeleye akın eden her yolcunun suratını inceliyordu. "Bu sefer kaçışı yok Hall. Lucoville kılavuz kaptanı taşıyan tekneyle beraber güverteye çıktı; şu an alt katta. Hanover rıhtımı tutuyor. Şef kendini böyle köşeye sıkıştırarak ölümcül bir hata yaptı."

Hall dişlerini kenetledi.

"Buna göz yummayacağım. Yetkililerle konuşacağım."

"Kimseyle konuşmayacaksın." Starkington bilgiçlik taslayarak çocuğa anlatır gibi tonlamıştı sözlerini. "Şeref sözü verdin. Şefe olduğu kadar bize de sözün var. Şimdiye kadar yetkililerle temasa geçmedin, bundan sonra da geçmeyeceksin..."

Dağ gibi bavulların altında iki büklüm olmuş Çinli bir hamal tökezleyerek kendisine çarpınca Starkington susmak zorunda kaldı. Hamal mızıldanır gibi tekrar tekrar af diledi. O arada yanlarına Lucoville gelmişti. Hall'u görünce o da mutlulukla gülümsedi.

"Hall! Seni görmek ne güzel. Yolculuk nasıldı? Keyfini çıkardın mı? Anlatsana," sesini alçaltarak sözlerini sürdürdü, "gemideki sebzeler nasıldı? Dönüş yolculuğu için damak tadıma daha uygun bir mutfak bulmalıyım. *Oriental Star* hem sebze hem de meyve çeşidi açısından acınacak haldeydi. Et ve daha da fazla et! Sanırım yolcularına kıyak geçtiklerini falan düşünüyorlardı."

Starkington'ın beklediğini fark etmiş gibiydi, çünkü konuyu değiştirip adama döndü.

"Dragomiloff alt katta. Farklı bir isimle 31 numaralı kamarayı ayırtmış; kaçmasını engellemek için

odanın kapısını dışarıdan mandalladım. Ancak yine de lombozdan..."

"O taraf Hanover'ın gözetiminde." Yanında kireç gibi suratla dikilen Hall'a döndü. "Kıyıya çıksan daha iyi olmaz mı Hall? İnan bana, olacakların önüne geçmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Hall, "Hiç bir yere gitmiyorum," diye bağırdı ve bir el kolunu sımsıkı kavrayınca o tarafa döndü. "Grunya! Grunya, bir tanem!"

"Winter!" diye haykıran kadın öfke saçan gözlerle Starkington'a baktı. "Burada ne arıyorsunuz? Babama zarar veremeyeceksiniz!"

"Bunu daha önce de tartışmıştık," diye yanıtladı Starkington sakin sakin. Misyonumuza aşinasınız, tıpkı babanızın talimatlarına olduğu gibi. Size tavsiyem Bayan Dragomiloff, kıyıya çıkmanız. Yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Kıyıya çıkmak mı?" Grunya kararlı bir ifadeyle kafasını kaldırdı. "Evet, kıyıya çıkacağım. Fakat polisle geri döneceğim! Babamın talimatları umurumda değil, onu öldüremeyeceksiniz!" Hiddet dolu gözlerle Hall'a döndü. "Hele sen! Orada öylece duruyorsun! Sen ne biçim adamsın? Bu delilerden betersin. Hadi onlar yaptıklarının doğru olduğuna inanıyor, sen ise yanlış yolda olduklarını biliyorsun ama yine de kılını kıpırdatmıyorsun!"

Kadın kolunu savurup Hall'un elinden kurtardı ve dağılmaya başlayan kalabalığı yararak sürme iskeleye doğru koştu. Kadının ardından bakan Starkington, başını anlayışla salladı.

"Çok iyi bir seçim yapmışsın Hall. Gözü pek bir kız. Eh, neyse, korkarım planımıza birazcık ivme kazandırmamız gerekecek. En azından gemi boşalana kadar bekleriz diye ummuştum. Gerçi yolcuların çoğu ayrılmış gibi duruyor. Geliyor musun?"

Bu son sözler o kadar kibarca dillendirilmişti ki Hall, bir adamın infazına tanıklık etmeye davet edildiğine ve o adamın da Grunya'nın babası olduğuna güçlükle inanabiliyordu. Starkington cana yakın bir gülümsemeyle Hall'un koluna girdi.

Hall, adamın yanında sanki rüyadaymış gibi yürüdü. İnanılır gibi değildi! Hani neredeyse iskambil oynamak için bir arkadaşına götürülüyor gibiydi! Halı kaplı geniş merdivenleri inerlerken Starkington neşeyle gevezelik ediyordu.

"Gemiyle yolculuk etmek gerçekten de zevkli, sence de öyle değil mi? Hepimizin çok hoşuna gitti. Tabii bizim Lucoville durmadan yemeklerden yakınıp durdu, ama... Hah, işte geldik."

Üzerine eğilip kapıyı dinledi. İçeriden boğuk sesler geliyordu. Lucoville'in kilidin üzerine kurduğu mekanizmayı söküp diğerlerine döndü.

"Lucoville, şu tarafta kal. Hall, kompartımandan uzaklaşmanı tavsiye ediyorum. Şef kesin kendini savunmak için hazır bekliyordur, sana bir zarar geldiğini görmek hoşuma gitmez."

"Fakat siz de öldürülebilirsiniz!" diye haykırdı Hall.

"Elbette. Her halükârda ikimizden birinin, Lucoville ya da ben, görevi tamamlayabilmesi lazım. Önemli olan da bu."

Cebinden toplu tabancasını çıkarıp kullanıma hazır halde tuttu. Diğer tarafında duran Lucoville de aynısını yaptı. Hall adamları dehşetle izliyordu; ikisinde de en ufak bir korku belirtisinden eser yoktu. Cebinden çıkardığı anahtarı kilide sokan Starkington, çıkardığı sesi gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

Starkington, "Geri çekil Hall," diyerek kapıyı ardına dek açıp içeriye daldı. Yüz yüze geldikleri manzara karşısında Starkington dondu, ağzı açık kalakaldı, Hall ise kahkahalara boğuldu.

İçeride, donuna kadar soyulmuş bir Çinli ranzaya bağlı vaziyette debeleniyor, kendisini saran iplerden kurtulmaya çalışıyordu. Ağzı sıkıca bağlanmıştı, gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. Çılgına dönmüş bir halde, başını sağa sola sallayıp onu bulan adamlara kendisini kurtarmaları için yalvarırken lime lime olmuş örgülü saçlarının kesildiği yeri belli oluyordu.

"Dragomiloff!" dedi Lucoville soluk soluğa. "Yanımızdan geçen hamallardan biri de o olmalı!" Kapıya doğru atıldı, ama Starkington'ın kolu geçit vermedi.

"Çok geç," dedi sakince. Araştırmamıza baştan başlamalıyız."

Koridorda duyulan gürültü patırtının ardından, coplarını çekmiş birkaç ada polisiyle beraber Grunya belirdi. Karşısında gülmekten katılan Hall'u bulan Grunya tereddütte kaldı. Kararlı tavrı, içine düştüğü şamata karşısında uçup gitti. Starkington kibarlıkla kaşlarını kaldırdı.

Bir bakışta neler olduğunu anlayan polisler derhal ileri atılarak zavallı Çinliyi çözdüler. İplerden kurtulduğu gibi çenesi düşen adam önce koparılan örgülü saçlarından, ardından da neredeyse çırılçıplak kalan bedeninden bahsettikten sonra elleriyle nasıl saldırıya uğradığını ve ranzaya bağlandığını gösterdi. Tüm bunlara aşılamaz bir dil engeli eşlik ediyordu. Komiser yardımcısı birkaç kere adamın sözünü keserek ona kendi dilinde sorular sormasının ardından sert bir ifadeyle Starkington'a döndü.

Bir açıklama bekleyen adam, "Bu rezaletin sorumlusu nerede?" diye sordu İngilizce.

Starkington açıkça, "Bilmiyorum," dedi. Fakat ardından görgülü mizacı yardımına koştu. Elini cebine daldırıp bir avuç dolusu para çıkarıp üstünden birkaçını aldı.

Şefkatli bir sesle, "Buyurun," dedi burnundan soluyan Çinliye. "Siz de en az bizim kadar mağdur oldunuz. Bu kısmen de olsa utancınızı telafi edecektir. Ancak," derken sesi değişmiş, derin bir kedere gark olmuştu, "bizim utancımızı ne telafi edecek, onu bilmiyorum!"

17

Grunya ve Hall'u Dragomiloff'a ulaştıracak talimatlar iki hafta sonra geldi. Bu süreyi kendilerine tahsis edilen araba ve şoför sayesinde tropikal şehrin nefis manzaralı yerlerini gezerek geçirdiler. Şoför, Grunya ve Hall'un Queen Anne Oteli'ne yerleşmelerinin ertesi sabahı bir mesajla çıkageldi:

"Evlatlarım, bu mesajla size S. Constantine & Co'nun eski ve sadık bir çalışanı olan Chan'ı tanıştırmış olayım. Sizi istediğiniz yere, istediğiniz zaman götürecek ve beni bazı ayak işlerinden kurtaracak. Hiç soru sormayın ona, çünkü cevaplamayacak. Keyfim yerinde; şartlar olgunlaşınca irtibat kuracağım. Tatlı Grunya'ma sevgilerimi yolluyor, dostum Hall'u içtenlikle selamlıyorum."

Mesajda imza yoktu, zaten buna ihtiyaç da yoktu. Dragomiloff'un güvende olduğunu bilmek onlara yetmişti, artık rahatlayabilirlerdi. Zamanlarını tipik birer turist gibi geçirdiler. Waikiki'de yüzdüler, palmiyelerle kaplı kıyıya ulaşmak için yarışan cesur

sörfçülerin okyanusun köpüklü dalgalarının altından dizlerini eğerek nefes kesici geçişlerini izlediler. Şehrin rengârenk sokaklarında gezindiler, gördükleri birçok şeye hayran kaldılar. Mallarını satmak için sekiz farklı dilde haykıran tezgâhtarların olduğu King Caddesi'ndeki balık pazarını gezmekten ya da Kewolo havzasının yanında oturup balıklarla dolup taşan küçük Japon kayıklarının salına salına gelişlerini izlemekten büyük keyif alıyorlardı. İstifini bozmayan Chan, ne bir tavsiyede ne de bir yorumda bulunuyordu, arabayı istedikleri yere sürüyor, gerisine karışmıyordu.

Akşamları genellikle Starkington, Hanover ve Lucoville de onlara katılıyordu. Grunya, elinde olmadan bu üç adamı sevmeye başlamıştı. Adamların kafa yapısı ve tavırları ona babasını o kadar çok hatırlatıyordu ki. Gemide çıkardığı vukuat yüzünden içten içe utanç duyuyordu; sanki babasına güvenmiyormuş gibi bir izlenim bıraktığını düşünmüştü. Fakat nedense bu üçlü ile kurduğu samimiyetle gemide gösterdiği zayıflığı bir nebze telafi etmiş hissediyordu. Ayrıca her geçen gün sözleşmenin sonuna biraz daha yaklaşılıyor, böylece şirketin başarılı olma tehlikesi de azalıyordu.

Bir akşam, üç kafadar suikastçıyla sohbet ederlerken geride kalan süreden laf açıldı.

Beş kişi toplanmış, akşam yemeği yiyorlardı. Hall, "Geriye iki aydan kısa bir süre kaldı," derken kahkaha attı. "İnanın bana günlerinizi böyle zevkli geçirmenize itirazım yok. Hatta şirket kaynaklarının böyle masum işlere harcandığını görmek hoşuma bile

gidiyor. Yine de, merak ediyorum. Nasıl oluyor da Dragomiloff'u aramıyorsunuz?"

"Ama arıyoruz," diye kibarca düzeltti Starkington. "Kendimize has yöntemlerle. Üstelik araştırmalarımız sonuç da verecek. Tabii ki planımızdan açıkça bahsedemeyecek olsam da şu kadarını söyleyebilirim: iki gün Nanakuli'de kaldı, ardından da üç günü Waianae'de geçirdi. Birinde Lucoville izini buldu, diğerinde Hanover. Fakat Dragomiloff çoktan kayıplara karışmıştı."

Hall alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Bizzat araştırma yapmadın yani?"

"Hayır." Starkington'ın ses tonunda utançtan eser yoktu. "Ben, seni ve Bayan Constantine'i gözetlemekle meşguldüm. Üstelik onun nerede olduğu hakkında bizim bildiğimizden daha fazla bir şey bilmediğinize kalıbımı basarım."

Kadehini kaldırdı.

"Haydi kadeh kaldıralım. Bu işin biteceği güne..."

Hall temkinli bir ifadeyle, "İşte buna seve seve içerim," dedi. "Gerçi farklı şeyleri kastediyoruz."

Starkington dertli bir gülümsemeyle, "Tüm dillerin açmazı bu," diye kabullendi. "Tanımlama."

"Bu bir açmaz değil," diye itiraz etti Hanover. "Tanımlama, dilin esas temelidir. Dili ortaya çıkaran ses biçimlerinin dayandığı iskelettir o."

Lucoville ciddiyetle, "Sen aynı dili konuşmaktan bahsediyorsun," diye belirtti, ama gözleri parlıyordu. "Starkington ve Hall'un farklı diller hakkında ya da en azından farklı dillerde konuştuklarından eminim."

"Dil hakkında değil de, kadeh kaldırmak hakkında konuştuğumu sanıyordum," diye kibarca düzeltti Starkington. Kadehini kaldırdı. "Başka araya giren olmayacaksa..."

Ancak birisi daha vardı.

Grunya cilveli bir edayla, "Bana kalırsa," dedi, hazırcevaplığından aldığı keyif gözlerinden okunuyordu; "önemli olan, her birinin yaptığı tanıma sadık kalmasıdır."

"Katılıyorum! " diye haykırdı Lucoville.

"Ben de," diye katıldı Hanover.

"Ben..." Kadehini indirmiş olan Starkington, onu bir kez daha kaldırdı. "Ben... Susadım." Lafı daha uzatmadan içkisini içti. Diğerleri de kahkahalar eşliğinde ona katıldı.

Ilık bir geceydi, eve dönüş yolundaki dev hatmi ağaçlarının altında dolanırlarken Grunya'nın elini tutan Hall, kadının parmaklarının kasıldığını hissetti.

"Babamın nerede olduğunu nasıl bilebildiler?" diye sordu kaygılı bir sesle. "Bu adalar o kadar büyük ve sayıca fazlalar ki onun izine tesadüfen rastlamış olmaları imkânsız."

Hall, "Hepsi çok zeki adamlar," diye yanıtladı dalgınlıkla. "Ancak baban da bir o kadar zeki. Bence endişelenmene gerek yok."

Otelin geniş girişinden geçtiler. Daha ileride, begonvillerle kaplı avluda Luau şenliği sürmekteydi ve gitarların yumuşak nağmeleri duyulabiliyordu. İçeriye girmeleriyle beraber kapının eşiğinden şenliği izleyen resepsiyon görevlisi onlara yanaştı. Anahtarlarının yanı sıra, Hall mühürlenmiş bir not da aldı; mührü

yırtarak açtı ve Grunya kendisini beklerken notu okumaya başladı.

"Sevgili Hall: Sığınağım en sonunda hazır; sığınanım ve de tuzağım. Vakit aldı, ama uğraştığıma değdi. Odalarınıza gidin ve sonra arka merdivenlerden aşağı inin. Chan otelin arkasında bekliyor olacak. Valizlerinizi daha sonra aldırtabiliriz, gerçi kalacağımız yerde medeniyet denen şeyin simgelerinden pek azına ihtiyaç duyacağız."

Dikkat çekmesi için altı çizilmiş tuhaf bir dipnot vardı.

"Buluştuğumuz vakit saatinizin doğruyu göstermesi hayati derecede önemli."

Resepsiyon görevlisine kibarca teşekkür eden Hall, notu alelacele cebine tıktı. Başını hafifçe sallaması Grunya'ya yetti, üst kata çıkıp meraklı gözlerden uzaklaşana dek sorular bekleyebilirdi.

"Sığınak ve tuzak derken babam neyi kastetmiş olabilir?" diye sordu Grunya endişeyle. "Ya da buluştuğumuzda saatin tamı tamına doğru olmasını isteyerek?"

Ancak Hall'un verebilecek cevabı yoktu. Süratle valizlerini toplayıp odalarındaki dolaplara kaldırdılar. Hall, adanın rasathanesine telefon ederek cep saatinin doğruluğunu teyit etti ve vakit ezmeden arka merdivenlerden aşağıya inip mehtapsız gecenin karanlığında dikkatle etraflarına bakındılar.

Daha koyu bir karaltı arabanın hatlarını ortaya çıkardı. Chan arabayı çalıştırırken kendilerini arka koltuğa atıverdiler. Sessizce, farları yakmadan kuytu ara sokaktan bir kavşağa varana dek ilerlediler. Chan

ani bir hareketle farları açıp direksiyonu ıssız bir bulvara doğru kırdı. Sahile yaklaşık bir kilometre kala, bu defa hiç hız kesmeden geniş bir otoyola saptı.

O ana dek sessizliğini koruyan Hall öne doğru eğilmiş, şoförün kulağına fısıldıyordu.

"Bay Constantine'le nerede buluşacağız?"

Çinli omuz silkti. Kesik kesik fakat hatasız bir İngilizce telaffuzla, "Sizi Nuuanu Pali geçidinin ardına götürmem söylendi," dedi. "Bizi orada karşılayacak. Bunun dışında tek kelime edemem."

Hall arkasına yaslandı, Grunya adamın elini sıkıca tutmuş, gözleri babasını tekrar görecek olmanın düşüncesiyle parlıyordu. Araba bomboş yolda yağ gibi ilerliyor, farlarından çıkan ışıklar puslu karanlığı delip geçiyordu. Tepelere doğru tırmandıkça aşağıda kalan şehrin ışıkları önce ufalmış, nihayetinde tamamen seçilmez olmuştu. Hava keskinleşti. Chan ses etmeden arabanın hızını arttırınca Grunya ve Hall geriye savruldu, rüzgâr yüzlerini yalıyordu.

"Ne oldu..?" diyecek oldu Hall.

"Arkamızdaki araba," diye açıkladı Chan sakince. "Otelden ayrıldığımızdan beri bizi takip ediyor. Sanırım artık arayı açma zamanı."

Hall hızla arkaya döndü. Geride bıraktıkları virajlı yolda bir o yana bir bu yana dönen iki adet far, yaklaşmakta olan bir arabanın varlığına işaret ediyordu. Mıcırlı yoldan ani bir hareketle ayrılınca arabaları kasiste zıpladı ve kalkan toz bulutu Hall'un görüş alanını kesti.

"Saptığımızı fark edecekler!" diye haykırdı Hall.

Chan telaşsızdı, "Elbette," diye yanıtladı. "Bizi kaybetmemeleri lazım."

Dolambaçlı toprak yolda otomobili ustalıkla idare ediyordu. Toz girdabında ilerliyorlardı, Hall yan perdeleri takmamış olmalarına hayıflandı. Geçidin tepesini aştılar, şimdi aşağı iniyorlardı. Arabaları keskin dönüşler yaparken arkalarına bakmayı başaran Hall, dağın yukarı kesiminden gelen bir çift ışık huzmesinin kendilerini takip eden arabaya ait olduğunu fark etti.

Chan uyarmaksızın frene asılınca, arkadakilerin ikisi birden öne fırladı. Araba bir anlığına durduğunda, ardına dek açılan kapıdan içeri ufak tefek bir tip atladı. Hiç vakit kaybetmeden tekrar hareketlenmiş karanlığın içinde hızla yol alıyorlardı.

"Sen de kim..?"

Kıs kıs kıkırdama duyuldu.

"Kimi bekliyordun?" diye sordu Dragomiloff. Arkaya uzandı, sarsılarak ilerleyen arabanın arka koltuğunun üzerindeki küçük lambayı yaktı. Grunya'nın soluğu kesildi adam belirince. Dragomiloff çalılar yüzünden beyazlığından eser kalmamış, paçavraya dönmüş, pis bir pantolon ile kazak giyiyordu. Ayağındaysa çamura bulanmış tenis ayakkabıları vardı. Kızını şefkatle öptü, Hall'un uzattığı eli sıktı. Ardından lambayı kapatıp arkasına yaslandı karanlıkta gülümseyerek.

"Kıyafetimi beğendiniz mi?" diye sordu. "Büyük şehirlerden uzak olunca resmi giyinmeye ihtiyaç olmuyor. Hele bir yerleşelim, bakarsın yerel *molo*'lardan çekeriz üstümüze. Hall ve ben yani. Grunya, sen de ister *muumuu*, ister *pa-u* giyersin, keyfin bilir."

"Baba," diye çığlık kopardı Grunya. "Şu haline bak! Tam bir serseriye dönmüşsün. Gıdıklayıp üzerine yastıklar fırlattığım o eski ağırbaşlı, sevgili Sergius dayım nerede?"

Dragomiloff göz kırparak, "O öldü, tatlım," dedi. "Senin şu Bay Hall birkaç mantık darbesiyle onu bitirdi. Hayatım boyunca karşılaştığım en ölümcül ikinci silah oydu."

"Ya en ölümcülü?" diye sordu Hall.

"Göreceksiniz." Dragomiloff kızına döndü. "Grunya, hayatım, en iyisi uyuman. Açıklamalar bekleyebilir. Birkaç saatlik daha yolumuz var."

Virajlı yoldan aşağı inmeye devam eden araba, adanın doğu sahiline doğru ilerliyordu. Bulutlar dağılmış, doğuda ağarmakta olan günün cılız ilk ışık demetleri kendini belli etmeye başlamıştı.

Hall, Dragomiloff'a doğru eğildi.

"Peşimizdeler biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Haikuloa köyünü geçene kadar takip mesafesinde kalacağız. Oradan sonra yol dümdüz devam ediyor, varış noktamızı ıskalamaları mümkün değil. Haikuloa'dan sonra kendi yolumuza gidebileceğiz."

"Bunu anlayamıyorum." Hall hoşnutsuz bir beklentiyle gözlerini ufak tefek adama dikti. "Bu tuhaf kovalamada kaçan mısın, kovalayan mı?"

"İkisi birden. Her insan ömrü boyunca ikisi de olur. Kovalamaca hiç bitmez; av mı, yoksa avcı mı olacağını bir tek avın unsurlarını kontrol edip etmediğin belirler."

"Ve sen de bu unsurları kontrol edebildiğini düşünüyorsun?"

"Tamamen."

"Ancak yine de," dedi Hall, "Nanakuli ve Wainae'de olduğunu biliyorlardı."

"Bilmelerini ben istedim. Onları oralara ulaştıracak ipuçları bıraktım. Batı tarafına doğru bıraktığım izler sayesinde sen ve Grunya doğuya yöneldiğinizde peşinize takıldılar."

Hall'un suratındaki ifadeye kahkahayı bastı.

"Mantığın birçok aşaması vardır, sevgili dostum. Sol elimde sakladığım bir taşın orada olduğunu doğru tahmin edersen, bir sonraki sefere taşı tutan eli değiştirebilirim. Ya da taşın yerini değiştireceğimi düşünebileceğini hesaba katarak taşı aynı elde tutmaya devam edebilirim. Veya böyle bir mantık yürüteceğimi umduğunu varsayarak taşı tutan elimi değiştirebilirim. Yahut..."

Hall, "Biliyorum," diye onayladı. Bu zeka derecelerine dair eski bir teori. Ancak burada ne işe yaradığını kavrayamadım."

"Açıklayayım. Öncelikle Starkington'ı batıya gittiğime nasıl inandırdığımdan bahsedeyim. Bunun için tek yaptığım, Honolulu'nun en büyük kitapçısından Rusça kitaplar sipariş edip, benim adıma batı kıyısı boyunca çeşitli köylere teslim edilmeleri yönünde talimat vermek oldu. Starkington ve diğerleri hiçbir koşulda çalışmalarıma ara vermeyeceğimi bilirler. Daha kaba saba bir iz bırakmış olsam, Starkington tongaya düşmeyebilirdi, ama bunu dikkatsizce yapılmış bir hareket gibi değerlendireceğini biliyordum."

"Fakat gerçekten o yerlerde bulunduğunu iddia etti!"

"Öyle yaptım zaten. Büyük balığı büyük yemle yakalarsın. Her neyse, batıya yöneldiğimi tespit ettiğini hissettiği anda, artık onu doğuya çekmeye hazırdım. Sen ve Grunya bu işi kusursuzca başardınız; otelin arka merdivenlerinden dramatik bir gizlilikle indiğinize eminim. Tıpkı Starkington'ın sizi o an izliyor olduğundan emin olduğum gibi."

Hall şaşırmış gözlerle ufak tefek adama baktı.

"İnanılmazsın!"

"Teşekkür ederim." Adamın sesinde hiç de sahte bir tevazu yoktu. Ardından Dragomiloff sessizliğe gömüldü.

Haikuloa'yı geçmişlerdi, Chan artık peşlerindeki adamlara izlerini kaybettirmeye kararlıydı. Otomobil son sürat dar toprak yolda ilerliyordu. Derken, hemen ötede ufka ve doğan güneşe açılan okyanus belirdi. Chan direksiyonu ansızın çalılıkların içine kırdıktan birkaç yüz metre sonra frene bastı. Seher vaktinin dinginliği etraflarını kuşattı.

"Bir şey daha..." diye lafa başladı Hall.

"Sus! Az sonra geçecekler!"

Sessizce beklediler. Kısa süre sonra güçlü bir arabanın uğultusu kulaklarında çınladı. Saklandıkları yerin yanından hızla geçip giden araba aşağı inen yolda gözden kayboldu. Dragomiloff, Hall'la birlikte arabadan inip durdukları uçurum kenarına yürüdü. Bir dizi saz barakadan oluşan bir sahil köyü vardı aşağıda. Dragomiloff uzakta bir yeri işaret etti.

"Orası. Görüyor musun? Sahilden biraz uzaktaki şu ada var ya. İşte orası bizim sığınağımız."

Hall adayı sahilden ayıran dar deniz şeridine doğru baktı. Epey ufak bir adaydı, uzunluğu bir buçuk kilometreden kısa, genişliği ise bunun yarısı kadardı. Beyaz kumsalın etrafı palmiye ağaçlarıyla sarılıydı; adanın merkezindeki küçük bir tepeciğin üzerinde kamışla çatılmış kocaman bir kulübe vardı. Yaşam belirtisi görünmüyordu.

Dragomiloff'un parmağı yön değiştirdi.

"Kıyıyla ada arasında uzanan şu suya *Huhu Kai*, yani hırçın deniz, diyorlar."

"Hayatımda hiç bu kadar dingin bir su görmedim," diye belirtti Hall. "Muziplik olsun diye böyle bir isim koymuşlar herhalde."

"Sakın öyle sanma. Sahille ada arasındaki okyanus tabanının tuhaf bir yapısı var." Dragomiloff mevzuya ara verdi. "Saatini ayarlamayı unutmadın, değil mi?"

"Unutmadım. İyi de neden?"

"Güzel! Şu an saatin kaçı gösteriyor?"

Hall saatine baktı.

"Altı kırk üç."

Dragomiloff çabucak bir hesaplama yaptı.

"Neredeyse bir saat daha var. O halde biraz gevşeyebiliriz."

Fakat kendisi rahatlamayı beceremiyormuş gibi görünüyordu. Huzursuzluk içinde volta atıyordu, sonunda Hall'un yanında dikilip gözlerini aşağıdaki kamışlı küçük köye çevirdi.

"Arabayla oraya ulaşmaları biraz vakitlerini alacak, çünkü yol dolambaçlı ve genellikle de tehlikeli." Ve birden muhabbetten kopup gelişigüzel mırıldanmaya başladı, "Dürüstlük. Ahlak ve dürüstlük. Sahip

olduğumuz her şey bundan ibaret, ama yeter de artar bile. Hall, bu adaların mottosu nedir bilir misin? *Ua mau ke ea o ka aina i ka pono*. Anlamı şu: 'Toprağı yaşatan dürüstlüktür.'"

"Daha önce burada bulunmuş muydun?"

"Ah, evet, defalarca. S. Constantine & Co. uzun yıllardır Hawaii'den ithalat yapıyor. Umuyordum ki..." Cümlesini bitirmeden, neredeyse öfkeli bir tavırla Hall'a döndü. Ansızın heyecanın etkisi altına girmiş gibiydi.

"Saat kaç?"

"Yediyi üç geçiyor."

"İşe koyulmamız lazım. Grunya'yı burada Chan ile beraber bırakacağız; böylesi daha doğru olur. Ceketini burada bırak, hava ısınacak. Gel, yürüyerek gideceğiz."

Hall, arabanın bir köşesine kıvrılmış halde yatan kadına son kez baktı. Chan, ön koltukta istifini bozmadan oturuyor, dimdik önüne bakıyordu. Uzun boylu genç adam bir ah çekip çark etti ve ağaçların arasındaki dar geçide yönelen Dragomiloff'un peşine takıldı.

18

Uzun çimenlerin arasından sessizce geçerek beyaz kumsalı çevreleyen palmiyelerin kenarına vardılar. Ötelerinde uzanan su çarşaf gibiydi, kıyıya vuran dalgacıklar küçücük şırıltılar çıkarıyordu. Ufacık ada, sabahın berrak havasında yemyeşil deniz üstünde beyazlığıyla dikkat çekiyordu. Güneş, artık ufukta bir hayli yükselmiş, turuncu bir top gibi doğuda asılı duruyordu.

Hall zorlu yokuşta nefes nefese kalmıştı. Dragomiloff ise hiç zorlanmışa benzemiyordu. Yoldaşına takılıyor, olacaklardan dolayı gözleri parlıyordu.

"Saat!" diye sordu.

Soluklanmakta olan Hall gözlerini adama dikti.

"Saate olan bu sürekli ilginin sebebi nedir?"

"Saat!" Durumun aciliyeti ufak tefek adamın sesinden belli oldu.

Hall omuzlarını silkti.

"Yedi otuz iki."

Memnuniyetle başını sallayan Dragomiloff dikkatle aşağıdaki sahili inceledi. Her tarafta sazdan yapılmış kulübeler vardı. Kütükten oyulmuş bir sıra kano kumun üstüne çekilmişti. Sular yükseliyor, kanolar sürükleniyordu. Tam da olanları seyrederlerken, kulübelerin birinden çıkan bir yerli, suya açılmakta olan kanoları kumsalda sağlama aldıktan sonra kulübenin gölgeli kapı aralığından geçip ortadan kayboldu.

Suikastçıların arabası en büyük kulübenin önünde duruyordu, lastikleri yarı yarıya kuma gömülmüştü. Görünürde kimse yoktu. Dragomiloff gözlerini kısıp etrafı dikkatle inceledi, birtakım hesaplar yaparken kaşları çatıldı.

"Saat!"

"Yedi otuz dört."

Ufak adam başıyla onayladı.

"Tam üç dakika içinde buradan ayrılmalıyız. Ben kumsal boyunca koşmaya başlayınca sen de takip edeceksin. Bize en yakın olan o küçük kanoyu suya indireceğiz. Önce ben binerim, sen de kanoyu itersin. Adaya doğru kürek çekeceğiz." Düşünceli bir ifadeyle sustu. "Görüş alanımızda olmaları gerekiyordu, ama önemli değil. Bir şekilde yaygara koparmamız gerekecek..."

"Yaygara mı?" dedi şaşkınlıkla dostuna bakan Hall. "Yakalanmak mı istiyorsun?"

"Takip edilmek istiyorum. Bekle... Tamam, her şey yolunda."

Büyük kulübeden ilk çıkan Starkington'dı, peşinde Hanover ve Lucoville göründü. Kulübenin eşiğinde dikilen uzun ve heybetli bir yerliyle konuşuyorlarken ayaklarını kuma sürtüyorlardı.

"Harika!" Dragomiloff'un gözleri üçlü üzerine yapışıp kalmıştı. "Saat?"

"Tam olarak yedi otuz yedi."

"Zamanı geldi! Haydi!"

Saklandıkları yerden fırlayan Dragomiloff'un ayakları pırıl pırıl kumlara saplanıyordu. Apar topar ardından koşan Hall sendeleyip düşecek gibi oldu ama son anda toparladı. Dragomiloff küçük kanoyu denize indirip tereddütsüz içine atladı. Hall bütün gücüyle iterek kanoyu saldı ve hemen üzerine atladı. Sırılsıklam olmuş paçalarından sular damlıyordu. Dragomiloff çoktan bir küreği kapmış, durgun sulara asılmaya başlamıştı. Hall kanonun dibinden bir kürek aldı ve ufak adama eşlik ederken, sakin denize açıldılar.

Sahildeki üçlüden bağırış çağırışlar yükseliyordu. Aceleyle deniz kenarına geldiler. Vakit kaybetmeksizin daha büyük bir kanoya binip küreklere asıldılar. Peşlerinden koşan yerli onlara bağırarak bir şeyler anlatmaya çalışıyor, ellerini deli gibi sallayarak okyanusu işaret ediyordu ama adamlar oralı olmadı. Dragomiloff ve Hall ise daha bir gayretle küreklere yüklenmiş, hafif kanoları bir anlığına aradaki mesafeyi açmıştı.

Suratından terler boşanan Hall, "Bu delilik!" dedi soluk soluğa. "Üç kişiler! Daha adaya varamadan bize yetişecekler! Adaya ulaşsak bile o çorak kaya parçası sığınılacak bir yer değil!"

Dragomiloff adamın söylediklerini çürütecek bir şey söylemedi. Durmaksızın küreğini daldırıp kaldırıyor, güçlü sırtı eğilip doğruluyordu. Peşlerindeki

büyük kano hızla yol alıyor, aradaki mesafe kapanıyordu.

Sonra Dragomiloff birden kürek çekmeye son verdi ve gaddarca gülümsedi.

"Saat," dedi sakince. "Saat kaç?"

Hall duymazdan geldi. Küreğini şiddetle dingin denize sallıyordu.

"Saat," diye ısrar etti Dragomiloff aynı sakinlikle.

Hall içinden lanet okuyup küreği bir kenara fırlattı.

Çileden çıkan Hall, "O zaman bırakalım da seni ele geçirsinler!" diye haykırdı. Elini cebine daldırdı. Hay sana da saatine de! Saat yedi kırk bir."

Tam o anda kanoları hafif bir sarsıntı aldı. Sanki devasa bir el yavaşça dürtmüş gibiydi. Hall şaşkınlık içinde başını kaldırdı, bir sarsıntı daha oldu. Dragomiloff dikkatle öne eğilmiş, ellerini kucağına sarkıtmış, anakaraya doğru bakıyordu. Hall arkasındaki manzaraya döndüğünde hayretler içinde kaldı.

Peşlerindeki kano yol almayı kesmişti. İçindekilerin savurduğu güçlü kürek darbelerine rağmen yerinden kıpırdamayan kano, hani neredeyse uçsuz bucaksız okyanusa resmedilmiş gibi duruyordu. Sonra, yavaşça geniş bir çember çizerek dönmeye başladı, arkasında küçük bir girdap oluşmuştu. Kanodaki üçlü can havliyle kürekleri suya daldırıp çıkarıyordu, ama fayda etmiyordu. Hall gözlerini alamıyordu. İstifini bozmayan Dragomiloff ise put gibi oturmuş, manzarayı inceliyordu.

Bu acıklı sahnenin gerçekleştiği sınırlı alan dışında okyanusun geri kalanı dinginliğini muhafaza edi-

yordu. Ancak okyanusun bağrında hafifçe sallanan Dragomiloff ve Hall'un kanosunun en çok 350 metre uzağında kalan merkezde ise doğanın muazzam güçleri iş başındaydı. Parlayan suların şaşırtıcı yayılımı arttı, yüzeydeki dalgalar dairesel bir şekle büründü. Büyük kano dairenin çeperinden ayrılmadan akıntıyla başa baş dönüyordu, kürek çeken adamların Lilliput sakinlerine eşdeğer gayretleri bu muazzam güç gösterisi karşısında sönüp gidiyordu.

Denizdeki hareketlilik arttı. Girdap giderek hızını arttırıyordu. Suyun düzgün yüzeyi, Hall'un dehşete kapılmış gözleri önünde, yavaş yavaş devasa yassı bir koni oluşturacak şekilde merkeze doğru çekiliyordu. Yanları pürüzsüzdü ve ışıldıyordu. Kano kontrolden çıkmış, girdabın yeşil duvarlarında yan yatmış sürükleniyordu, yine de merkezkaç kuvveti sayesinde devrilmeden durabiliyordu. Kanodakiler kürek çekmeyi bırakmıştı; yaklaşan kaçınılmaz ölümlerini izlerken elleriyle kanonun kenarlarına sımsıkı sarıldılar. Küreklerden biri aniden dışarı fırladı; şiddetle savrulup taş gibi baş döndürücü anafora kapılıp gitti.

Hall büyük bir öfkeyle Dragomiloff'a döndü.

"Şeytansın sen!" diye haykırdı.

Fakat diğerinin tek yaptığı önündeki dehşet dolu sahneyi ifadesiz bir suratla izlemeye devam etmek oldu.

"Gelgit," diye mırıldandı Dragomiloff, sanki kendiyle konuşuyor gibiydi. "Gelgit bu. Doğanın kudretiyle boy ölçüşebilecek bir güç var mı?"

Hall tekrar arkasındaki korkunç manzaraya döndü, çenesi kaskatı kesildi.

Koni iyiden iyiye derinlik kazanıyor, cam gibi duvarlar gitgide hızlanarak dönüyordu. Kano ise parıldayan çukura sabitlenmişti. Hall gözlerini bir anlığına köyün yukarısında kalan uçuruma çevirdi. Güneş yansıması sayesinde arabalarını kısmen seçebiliyordu. Bir an için Grunya'nın kendilerini izleyip izlemediğini merak etti; ardından da gözleri tekrar karşısındaki manzaraya çevrildi.

Üç adamın da suratı rahatlıkla görülebiliyordu. Ne bir korku ifadesi, ne de bir feryat yükselmişti. Heyecanla bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler. Konuşulanları merak eden Hall, herhalde pek yakında karşılaşacakları ölümün gizemleri ya da içine düştükleri tuzağın güzelliğinden bahsediyor olmalılar diye düşündü.

Girdap derinleşti. Hızla dönen koninin derinliklerinden bir çeşit ses geliyor gibiydi, ıstırap dolu, hızla akan suya ait bir ses. Kano akla hayale gelmez bir süratle savruluyordu. Sonra birden parıldayan uçurumdan kayıp gitti. Kendi iradesiyle unutulup gitmiş derinlikleri aramaya koyulmuş gibiydi. Hall kendine hâkim olamadan bağırdı. İnce kano çılgınca dönen su çukurunun iyice dibine gömüldü. Göz açıp kapayıncaya dek suyun parlayan yeşil duvarları arasında kaybolup gitti. Hall gözlerini önündeki dipsiz çukurdan alamıyordu, elleri bembeyaz kesmiş, kanonun kenarlarına yapışmıştı.

Starkington elini kaldırıp cesurca selam durdu; başını kaldırmış gülümsüyordu. Derken kanodan uçuverdi. Vücudu küçük kanoya ulaşmak için mücadele içindeydi, kol ve bacakları yenik düştü azgın sulara.

Ondan sonra, Hall'un gözleri önünde girdabın merkezine doğru kaydı ve kayboldu.

Hall hızla dönerek Dragomiloff ile göz göze geldi.

"Sen bir şeytansın!" dedi fısıldayarak.

Dragomiloff oralı olmadı. Dalıp gitmiş büyük girdaba odaklanmıştı. Hall arkasına döndü, gözlerini önündeki ürkütücü manzaradan alamıyordu.

Büyük kano döne döne gelen ölüm çemberinin çeperinden içine doğru kaydı. Lucoville'in ağzı açıktı; haykırıyor gibi görünüyordu, kaderin uzattığı ıslak parmakları muzaffer bir edayla karşılıyordu. Hanover ise sakince oturuyordu.

Kano son birkaç metreyi de aldı ve baş tarafı girdaba değdi. Parçalanan ahşabın çatırtılarıyla birlikte havada ters dönen kano, su kütlesinin kaygan kursağından içeri emilerek, üstüne kapanan muazzam bir güç tarafından paramparça oldu ve gözden kayboldu. Geride kalan iki adamsa halen kanoda cesaretle oturuyordu, havada döner gibi olmuşlardı, ama sonra doymak bilmeyen okyanus onları da yuttu.

Püsküren denizin uğultusu, sanki kendisine kurban verilen bedenlerin sağladığı doyumla yatışmaya başlamıştı. Dev koni yavaşça düzleşmeye başladı; kenarları yatay bir şekil almaya başlayan girdap da aynı şekilde yükseldi. Dinmekte olan sulardan gelen ufak bir dalga kanolarını hafifçe sallayarak, onlara artık kurtulmuş olduklarını hatırlattı. Hall'un tüyleri ürperdi.

Bir kıpırdanma oldu arkasında.

"Artık dönsek iyi olur." Dragomiloff'un sesi duygudan yoksundu.

Hall karşısındaki adama tiksintiyle baktı.

"Onları öldürdün! Hem de en az bir silah ya da bıçakla öldüreceğin kadar tereddütsüz bir şekilde!"

"Öldürdüm mü? Evet. Öldürülmelerini isteyen sen değil miydin? Cinayet Şirketi'nin kökünün kazınmasını istemiştin."

"Ben tasfiye edilmelerini istedim! Eylemlerine bir son versinler istemiştim!"

"Kimse düşünceleri tasfiye edemez. İnançlar." Sesi buz gibiydi. Gözleri büyük kanonun sonsuzluğa sürüklendiği ıssız okyanusun üzerinde gezindi. Sesi kederlendi. "Onlar arkadaşımdı."

"Arkadaşmış!"

"Evet." Dragomiloff küreğini kaldırıp suya soktu. "Artık dönsek iyi olur."

Hall iç çekip küreğini denize daldırdı. Kano ağırdan hareketlendi, ardından ivme kazandı. Starkington ve diğerlerinin ecelle buluştukları noktanın üzerinden geçtiler. Dragomiloff kısa bir an durakladı, sanki şirketin yitirdiği elemanlarına selam duruyordu.

Ağır ağır, "Haas'a telgraf yollamamız gerekecek," dedi ve kaldığı yerden muntazam bir tempoyla kürek çekmeyi sürdürdü.

19

Haas, San Francisco'da, Cinayet Şirketi'nin eski şefinin peşinden denize açılan üç adamdan sabırsızlık içinde haber bekliyordu. Günler günleri kovalıyor, her geçen gün sözleşmenin sonunu daha da yakınlaştırıyordu. Nihayet posta vapuruyla gönderilmiş bir mektup aldı.

"Sevgili Haas,

Seni odanda bir aşağı bir yukarı yürürken ve kendi kendine Yunanca ve İbranice bir şeyler mırıldanıp bu güzel adanın insanı tembelleştiren cazibesinin kurbanı mı olduk acaba diye meraklanırken görür gibiyim. Ya da D.'ye kurban olmamızdan şüphe duymuş olabilirsin... Rahatla, her ikisi de değil.

Fakat görev hiç kolay değil. Drago batıya doğru çok temiz bir iz bıraktı; ama asıl kaçışını doğuya yapacağına kani olduk. Kızını ve Hall'u dikkatle izliyoruz. O yöne atacakları ilk adımda enselerindeyiz.

Endişelenme, vaktin daraldığının farkındayız. Şirket asla başarısız olmadı, olmayacak da. Her an şifreli bir telgraf alabilirsin.

Bu arada tesadüfen edindiğimiz bir istihbaratı paylaşayım: D. yolculuklarında Constantine adını da kullanmış. Bunu *Eastern Clipper*'da onu tespit ettiğimizde fark ettik. Evet, kaçtı. Şu iş bittikten sonra, ilk buluşmada sana bütün hikâyeyi anlatacağız.

Starkington.

"Hamiş: Lucoville, *poi* denen, gölevez kökünden yaptıkları yenilebilmesi imkânsız bir yiyeceğe âşık oldu. Geri döndüğümüzde kendisiyle ve yeme alışkanlıklarıyla daha büyük sorun yaşayacağız."

Haas somurtarak mektubu masaya bıraktı. Posta vapuru Honolulu'dan dokuz gün önce yola çıkmıştı; şimdiye dek Starkington'dan mutlaka bir telgraf daha almış olması gerekirdi. Üç adam neredeyse bir aydır Hawaii'deydiler; görevi tamamlamaları için altı haftadan az kalmıştı. Mektubu tekrar eline alan Haas, onu dikkatle inceledi.

Constantine, ha? Bu isim Haas'a belli belirsiz bir şeyler çağrıştırdı. Aynı isimle ithalat ve ihracat yapan büyük bir firma bulunuyordu. Bildiği kadarıyla New York'ta bir ofisleri vardı; muhtemelen Honolulu'da da. Odasının sessizliğinde oturdu, mektup parmaklarının arasında asılı kalmıştı, koca beyni tüm olasılıkları gözden geçirdi.

Birden kesin kararını vererek ayağa kalktı. Eğer iki gün içinde kendisine telgraf ulaşmazsa adaya giden

ilk vapura binecekti. Bu esnada hazırlanması gerekecekti, çünkü oraya vardığında zaman iyice daralmış olacaktı. Mektubu katlayıp cebine attı ve odadan ayrıldı.

İlk durağı halk kütüphanesiydi. Güler yüzlü bir kütüphaneci Haas'a Hawaii Adaları'nın koca bir haritasını temin etti. Haritayı masanın üzerine serdi ve eğilip Oahu'nun ayrıntılarını özenle inceledi. İzler batıya uzanıyordu; parmağıyla Honolulu sahilinden Nanakuli ve Waianae'ye geçerek, Kaena Burnu'nu işaret eden ufak bir toprak parçasına uzanan uzun ve ince bir hat çizdi. Başıyla onayladı. Sahte iz bu olmalıydı, Starkington bu konuda hata yapmazdı.

Doğuya giden yollar daha karmaşıktı. Bazıları Nuuanu Pali geçidinden geçip çalılıklarda son buluyor ya da kıvrıla kıvrıla isimsiz sahillere iniyordu. Bir başka ince hat ise Diamond Head'in zirvesini tırmanarak dolandıktan sonra Mokapu Burnu'nda göze çarpan kavisli kıyı parçasına ulaşıyordu. Haas, haritayı bir kenara itip arkasına yaslanarak düşünceye daldı.

Kendini Dragomiloff'un yerine koymaya çalıştı. Neden Oahu'da kalmış olabilirdi ki? Neden batı tarafına yayılmış, Niihau veya Kauai gibi bir yığın adadan birini tercih etmemişti? Bunların bazıları ıssız, bazıları ise o kadar seyrek yerleşimli yerlerdi ki, geride kalan kısa sürede şirketin onu bulabilmesi neredeyse imkânsız olurdu. Yakalanma ihtimalinin en yüksek olduğu adayı neden tercih etmişti?

Tabii eğer bulunmayı istiyorsa o başka. Birden doğruldu, zihni hızla çalışıyordu. Ayrıca neden yakalanmak istesindi ki? Sırf tuzak kurmak için! Gözlerini

tekrar önündeki haritada hızlıca gezdirdi, ama manalı bir şey bulamadı. Bölge hakkında çok az bilgisi vardı. Yine arkasına yaslandı ve zehir gibi zekasını işe koştu.

Üç kişiyi sorunsuz şekilde bir tuzağa düşürebilmek zordu. Ya kaza? Güvenilmezdi, çünkü her zaman birinin kurtulma şansı olabilirdi. Peki ya pusu? Starkington, Hanover ve Lucoville gibi iyi eğitimli adamlara karşı neredeyse imkânsızdı. Eğer Dragomiloff'un yerinde olsa bu meselenin üstesinden gelmek için nasıl bir yol izlerdi?

Karada olmazdı. Her zaman saklanacak bir yer olur, şartlardan asla emin olamazdın. Tek adam için evet; ama üç adam için asla. Dragomiloff'un yerinde olsaydı, tuzağını denizde kurardı, ne kaçabilirsin ne saklanabilirsin. Önündeki koca haritaya tekrar eğildi, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Doğu kıyısı belli belirsiz girinti çıkıntılara; küçük koylarla açıklardaki dağınık adalara ev sahipliği yapıyordu. Ada? Mümkün. Fakat yine saklanacak yerler kısıtlı, hele kaçması hepten zor. Yok, tuzak kesin denizde. İyi de çıplak denizde üç adamı nasıl tuzağa düşürebilirsin ki? Hele de fevkalade zeki, suikast ve savunma konularında son derece iyi eğitimli üç kişiyi?

Haas iç geçirip haritayı katladı. Daha detaylı bir araştırma kaçınılmazdı. Teşekkür ederek haritayı kütüphaneciye iade ettikten sonra serin binadan ayrıldı. Bir ihtimal daha düştü aklına ve adımlarını adliyeye doğru çevirdi.

Arazi kayıtlarıyla ilgilenen güler yüzlü memur, başıyla Haas'ı onayladı.

"Evet," dedi. "Hawaii'deki arazi işlemlerinin kayıtları elimizde bulunuyor. Tabii eğer işlem en az altı ay önce gerçekleştirilmişse. Kayıt altına alınıp burada dosyalanmaları için bu zamanın geçmesi gerekiyor." Memur karşısındaki ince, gergin adamı dikkatle inceledi. "Alıcının adını alabilir miyim, lütfen?"

"Constantine," diye yanıtladı Haas. "S. Constantine & Co."

"İthalatçılar mı? Bir dakika bekleyebilirseniz..."

Haas'ın bakışları tozlu pencerenin ardındaki körfeze yöneldi. İrili ufaklı gemiler uzaklarda sürekli hareket halindeydi, ama gözü bunların hiçbirini görmedi. Hayalinde bir kumsal ve sahilden uzakta okyanusun üzerinde salınan bir bot... hayır, iki bot canlandı. Botların birinde sakince oturan Dragomiloff vardı, ötekinde ise Starkington ve diğerleri. Bu manzarayı zihninde dondurdu, Dragomiloff'un adamlara orada nasıl bir tuzak kurmuş olabileceğine dair bir emare arandı.

O sırada memur geri geldi.

"İşte burada efendim. S. Constanstine & Co. bundan beş yıl önce, 1906 yılında, King Caddesi'nde bir iş hanı satın almış. Eğer incelemek isterseniz, tüm ayrıntılar burada."

Haas olumsuzca başını salladı.

"Hayır. Ben başka bir arazi alımından bahsediyorum. Daha yakın bir tarihte. Doğu kıyısında..." Bir anlık bir tereddütten sonra kafasındaki resim netleşti. Artık emindi. Dragomiloff daha ilk günden beri bu darbeyi planlıyordu. Doğrularak, kendinden daha emin bir şekilde sözlerini sürdürdü. "Söz konusu arazi on ila on bir ay öncesinde satın alındı."

Memur bir kez daha dosyaların arasında kayboldu, yanında bir klasörle geri döndüğünde, bu sefer Haas suratında beliren ufak zafer tebessümüne mani olamadı.

"Sanırım aradığınız belgeler burada efendim. Ancak alım şirket tarafından gerçekleştirilmemiş. Oahu'nun doğu kıyısındaki birkaç adayı içeren bu satın alma Sergius Constantine adına kayıtlı."

Haas bir çırpıda detayları okudu. Kıyı şeridi haritasını kusursuz bir netlikte hatırlayan müthiş hafızası küçük adanın yerini derhal tespit etti. Memura teşekkür ederek oradan ayrıldı, adımları hızlanmıştı, birçok olasılığı gözden geçirirken aklı uçtu.

Bunun aylar öncesinden hazırlanıp şimdi uygulamaya konmuş bir tuzak olduğuna hiç şüphe yoktu. Kimin kurban olacağı belli değildi; onları kader seçmişti. Bir an önce telgraf çekmeliydi; Starkington'ın uyarılması gerekiyordu.

Otele dönüş yolunda, valizindeki gömleklerin arasına gizlediği şifre kitabını düşünerek telgrafa koyacağı kelimeleri kafasında kurguladı. Anahtarıyla beraber kendisine küçük bir de zarf teslim edildi. Merdivenlere doğru yürürken zarfı yırttı ve sonra birdenbire duruverdi.

Telgraf kısa ve özdü:

"Haas, üzülerek bildiriyorum ki Starkington, Hanover ve Lucoville talihsiz bir tekne kazasında can verdiler. Bilmek istersin diye düşündüm. Hall."

Bir süre yerinde çakılı kaldı. Parmakları telgrafa saplanmış, zihni yaşanan faciayı kavramaya çalışıyor-

du. Çok geç! Uyarılara fırsat kalmamıştı; geriye pek bir seçenek kalmıyordu. Kalkan ilk gemiye binmesi şarttı. *Amberly*, alacakaranlıkta denize açılacaktı. Şirkete gidip kendine yer ayarlaması gerekiyordu; ofisleri hemen birkaç blok ötedeydi.

Kapıdan aceleyle fırlayıp sokağa attı kendini. İte kaka öğlen kalabalığını yarıp zor bela aralarından geçti. Zavallı Starkington, onu her zaman çok sevmişti! Şu yaramaz dünyada uygunsuz davranma düşüncesiyle her zaman kendinden geçen nazik ve bilge Hanover! Ve tabii Lucoville, yemeği hakkında artık asla şikâyet edemeyecekti!

Seyahat ofisleri sokağın karşısındaydı. Sağa sola bakmadan asfalta atıldı, bira yüklü büyük at arabasının üzerine geldiğini fark etmemişti bile. Kaldırımdaki birilerinden feryat koptu, var gücüyle fakat biçare dizginlere asılan arabacı korkuyla sövüp saydı. Önlerine fırlayan ufak tefek adamdan irkilen ve sertçe dizginlenmeleriyle sarsılan külrengi iki at, şahlanarak vahşice öne atıldı. Toynak darbeleri altında ezilen Haas'ın aklından geçen son düşünceler, tahammül edilemez bir acı hissi ile soruşturmasının son evresine ve etrafı palmiyelerle çevrili bir sahile bu denli uzakta ölüyor oluşunun şaşkınlığı oldu.

Bu uğursuz yılın son günlerini hep birlikte adada geçirmeye karar vermişlerdi. Dragomiloff, Grunya ve Hall burada sade bir hayat sürdüler, yemeklerini kendileri pişirdiler, sularını kaynaktan bizzat taşıdılar ve yerlilerin uzun yıllardır yaptığı gibi okyanusta avlandılar. Hiç beklenmedik biçimde bu durumdan memnun kalmışlardı. Ana karadaki koşuşturmaca

dolu hayatlarından sonra burası onlar için huzur veren bir değişimdi. Yine de her biri bu hayat tarzının sorunlardan kaçmak anlamına geldiğini ve fazla süremeyeceğinin farkındaydı.

Starkington'ın ölümüne ait korkunç hatıraya rağmen Hall, Dragomiloff'a olan sempatisinin günbegün geri geldiğini hissedip şaşırıyordu. Bu hatıra gittikçe silikleşiyor; zihninin derinliklerine kayıp, çok uzun zaman önce okuduğu bir kitaptan anımsadığı bir sahne ya da kim bilir hangi galeride görüp çoktan unuttuğu bir duvar resmi gibi geliyordu.

Dragomiloff, kendi payına düşen gündelik işlerden asla kaytarmadığı gibi, konumu veya yaşı gereği kimseyi sevk ve idare etmeye de çalışmıyordu. Balık mı tutulacak, yemek mi yapılacak, her daim el atmaya hazırdı. Adam o kadar mülayim davranıyordu ki Hall sık sık girdapta yaşanan tüyler ürpertici manzaranın gerçekten yaşanıp yaşanmadığı konusunda şüpheye düşüyordu. Yine de, günler akıp giderken, ufak tefek adam gittikçe içine kapanmaya başladı. Yemeklerde ağzını bıçak açmıyor, giderek daha düşünceli görünüyordu. Artık tek kişinin yapacağı işleri üstlenir olmuştu. Her geçen gün sahilde daha çok vakit geçiriyor, sanki bir şey bekler gibi, gözünü ana karaya uzanan bomboş denizden alamıyordu.

Bir senelik sürenin dolmasına bir gün kalmıştı. Dragomiloff o akşamüstü Hall'un yanına yaklaştığında, adam dalgaların kıyıya vurduğu yerde çömelmiş sığ suda saklanan lezzetli yengeçleri ayıklıyordu. Dragomiloff'un yüzü gergin, sesi temkinliydi.

"Hall, Haas'a telgraf çektiğinden emin misin?"

Hall başını kaldırdı, şaşırmıştı.

"Tabii ki. Neden sordun?"

"Neden gelmediğini anlayamıyorum."

"Muhtemelen elinde olmayan nedenlerden ötürü." Hall gözlerini adama dikti. "Hani kendisi de Cinayet Şirketi'nden geriye kalan son kişi."

Dragomiloff ifadesiz bir suratla çömelmiş adamın esmer yüzüne dalıp gitti.

Alçak bir sesle, "Benim haricimde tabii," diye belirttikten sonra kulübeye yöneldi.

Hall'un gözleri bir süre Dragomiloff'u takip etti, fakat ardından omuzlarını silkip işe kaldığı yerden devam etti. Küçük hasır sepet güzel bir akşam yemeğine yetecek kadar dolunca ayaklandı ve tutulmuş sırt kaslarını ovaladı. Herkesin aşırı hassaslaştığını, ama artık geriye son bir gün kaldığını düşünerek keyiflendikten hemen sonra yüzü asıldı. Kuşkusuz adayı çok özleyecekti.

Güneş, ana karanın yeşil tepeleri üzerinden batarken kulübeye döndü. Kıpırdanan yengeçlerle dolu sepeti küçük mutfağa bırakıp sessizce oturma odasına geçti. Grunya babasıyla koyu bir sohbet tutturmuştu. Onun geldiğini duyunca bir anlığına sustular. Rahatsız edilmek istemedikleri belliydi. Hall'un zoruna gitmişti, hiç uzatmadan mekândan ayrılıp sahile yürüdü. Nemli kumların üzerinde ağır adımlarla dolaşırken, "Sırlar mı?" diye düşündü içerleyerek. "Halen daha ne sırrıymış ki?"

Döndüğünde hava kararmıştı. Dragomiloff odasında çalışma masasına eğilmiş, profilinin gölgesi keskin hatlarıyla sazdan yapılmış duvara yansıyordu. Grunya

ise küçük bir lambanın yanına ilişmiş palmiye yapraklarından küçük bir hasır örüyordu. Hall, kadının karşısında duran sandalyeye çöküp bir süre onun güçlü parmak hareketlerini izledi. Kadının adamdan hiç esirgemediği gülümsemenin yerinde yeller esiyordu.

"Grunya."

Kadın sorgular biçimde yüzünü kaldırdı, kaskatı bir ifade takınmıştı.

"Evet, Winter?"

"Grunya." Sesini hiç yükseltmedi. "Buradaki günlerimizin sonuna geldik. Yakında medeniyete geri döneceğiz." Bir an tereddüt etti, kadının yüzündeki ciddiyetten birazcık ürkmüştü. "Sen hâlâ... benimle evlenmek istiyor musun?"

"Tabii ki." Kadın gözlerini yeniden kucağındaki işine çevirdi; parmakları örgüsünü eline aldı. "Seninle evlenmekten daha çok istediğim bir şey yok."

"Peki ya baban?"

Gözlerini kaldırdı, suratında tek bir kas bile hareket etmemişti. Hall, bir kez daha, kadının sert ve düzgün hatlarının ne kadar da babasına benzediğini fark etti.

"Ne olmuş babama?"

"O ne yapacak? Cinayet Şirketi artık olmayacak. Hayatında büyük bir yer tutuyordu."

"Tüm hayatı ondan ibaretti." Birden gözlerini anlaşılmaz bir ifadeyle yukarı kaldırdı. Bakışlarını Hall'un omuz hizasına kaydırıp, orada durdu. Hall arkasına döndü. Dragomiloff odaya girmiş ve sessizce ayakta dikiliyordu. Grunya'nın gözleri tekrar Hall'a döndü. Gülümsemeye çalıştı.

"Winter, bizim... suya ihtiyacımız var. Zahmet olmazsa..."

"Tabii ki."

Hall ayağa kalktı ve kovayı alıp adanın kuzey ucundaki küçük kaynağa doğru yürümeye başladı. Yükselen ay kocaman ve beyazdı, patika boyunca salınan çiçeklerin dans eden gölgeleriyle yolunu aydınlatıyordu. Hall'un yüreği burkulmuş; Grunya'nın o tuhaf sertliği, hatta neredeyse soğukluğu, ağırına gitmişti. Fakat sonra yüreğini hafifleten bir düşünce geldi aklına. Son günlerde hepimiz çok gerildik diye düşündü. Tanrı biliyor ya, kim bilir ona nasıl görünmüş olmalıyım! Sadece birkaç gün daha dayandıktan sonra kendilerini gemide bulacaklar ve böylece kaptan da onları evlendirebilecekti. Karı ve koca! Kovayı doldurduktan sonra tatlı tatlı ıslık çalarak dönüş yoluna geçti.

Su varili mutfaktaydı. Kovayı baş aşağı çevirerek döktü; varilden taşan su çıplak ayaklarını ıslattı. Varil zaten doluydu. Hall ansızın içine düşen korkuyla kovayı yere fırlattı ve oturma odasına doğru fırladı. Grunya halen sessizce çalışıyordu, ama yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kenarları kıvrık bir tomar kâğıt önündeki masada, lambanın altında duruyordu.

"Grunya, sevgilim! Ne..."

Kadın işine devam etmeye gayret etti, ama iki gözü iki çeşme ağlamaya başladı ve elindeki örgüyü fırlatıp onu bekleyen adamın kolları arasına atıldı.

"Ah, Winter!"

"Ne oldu? Ne oldu tatlım?" Hall birden kuşkuya kapılıp, Dragomiloff'un odasının istikametine döndü.

Oda karanlıktı, ancak açık pencereden sızan ay ışığı boş yatağın üzerine düşüyordu. Kapıya doğru hamle yaptı, ama Grunya sıkıca kolundan yakaladı.

"Hayır! Yapma! Oku şunu!"

Hall ikircikli kaldı, fakat kolunu sıkan el ısrar ediyordu. Göz yaşlarına boğulmuş kadın Hall'a metanetle bakıyordu. Adam yavaştan gevşeyince kâğıt yığınına uzandı. O okurken Grunya da onun suratını izliyor, gözleri geniş alnından kuvvetli çenesine dolaşıyor, sonsuza dek tek sığınağı olacak adamın hatlarını inceliyordu.

"Sevgili Evlatlarım,

Artık daha fazla bekleyemeyeceğim. Haas gelmedi ve benim de zamanım tükeniyor.

Beni ve Hall'un tabiriyle deliliğimi anlamaya çalışmalısınız.

Gerekli adımları atmaktan bahsedeceğim. Cinayet Şirketi'nin başı olarak bir sözleşmeye imza attım, o sözleşmenin şartları yerine getirilecek. Şirket bugüne dek nasıl başarısız olmadıysa, şimdi de yoluna devam edecektir. Aksini yapmak, şirketin savunageldiği değerleri yadsımak olur. Şundan eminim ki Haas'ı ölümden başka hiçbir şey görevini yerine getirmekten alıkoyamazdı, gelin görün ki, bizim örgütte mutlaka sıradaki işi devralır. Son üye olarak bu görevi üstlenmem gerekiyor.

Yalnız bu görevi üzüntü içinde kabul etmiyorum. Şirket benim hayatımdı ve o yok alacaksa, o zaman Dragomiloff da yok olmalı. Utançla da üstlenmiyorum bu görevi, bu gece onurlu bir girişimde buluna-

cağım. Hatalı olabiliriz; bir keresinde Hall, sen beni hatalı olduğumuza ikna etmiştin. Fakat biz asla yanlış sebepler yüzünden yanılmadık, yanılgılarımızda bile doğruluk vardı.

Öldürdüğümüzü, hem de çok can aldığımızı inkâr etmiyoruz. Ancak öldürmenin en berbat tarafı kurbanların niceliğinde değil, niteliğindedir. Tek bir Sokrates'in ölümü, Cengiz Han önderliğinde Asya'ya vahşice tecavüz eden bitmez tükenmez göçebe yağmacı barbar toplulukların katledilmesinden çok daha büyük bir insanlık suçudur. Peki buna sahiden inanan var mı? Ahmakça ve nedensizce yürütülen her tür katliamı yere göğe sığdıramayan toplum, şirketten haberi olsa bize lanet okurdu.

Bana inanmadınız mı? Büyük şehirlerimizin parklarında, meydanlarında, sokaklarında bir yürüyüşe çıkın. Herhangi bir Aristoteles heykeli bulabilir misiniz? Ya da Paine? Veya Spinoza? Hayır, bu alanlar, insanın varoluşundan beri bir ellerinde kılıç, bizi fetih ve katliamlara sürüklemiş yarı tanrılara adanmıştır. İspanya ile yaşanan son savaşın ardından mutlaka orada burada boş kalmış üç beş meydanı daha doldururlar. Kanlı ellerini kaldırıp selam veren atlı kahramanları bronz abidelerde yaşatıp insan aklına yönelik vahşi zaferi kutlayacaklar.

"Neticede yanıldığımıza inanmaya razı oldum. Neden mi? Çünkü daha işin özünde hata yapmıştık. Adaletin müşterek bir sorumluluk olduğunu tüm dünyanın fark etmesi gerekiyor; adalet artık sadece seçilmiş birkaç kişinin (hem de kendini seçmiş olan) hedeflediği bir şey olarak kalamaz. Şu anda Avrupa'da

yükselen huzursuzluk bile, insanlığın şimdiye dek hiç göğüslemediği türden büyük bir felaketin habercisi niteliğinde. Ne var ki, kurtuluş bizim sunabileceğimizden daha kapsamlı bir ahlaki temele oturmalı. Kurtuluş ancak dünyanın geliştireceği ahlaki yapılarla mümkün olabilir.

Her şeye rağmen bir belirsizlik, bir bilinmezlik söz konusu. Ya bu ahlaki yapılar öyle yakınlarda tesis edilecek gibi değilse? O zaman belki uzak bir gelecekte Cinayet Şirketi yeniden doğabilir. Hanemize yazılan ölümler için şu denebilir: Ölenler bunu hak ettikleri için öldüler. Ölümü insanlığa fayda sağlamayan tek bir kişi ölmedi. Bundan sonra verilecek 'son' savaşın ardından heykelleri meydanlara dikilmiş kişiler için aynısı söylenebilecek mi kuşkuluyum.

Artık süre doluyor. Hall, senden Grunya'ya sahip çıkmanı istiyorum. O benim bu dünyaya bıraktığım miras, bir insanın, haklı ya da haksız, ardında iz bırakmadan göçüp gidemeyeceğinin göstergesi.

Grunya'mı son kez öpüyorum. Seninle de son kez tokalaşalım.

D."

Hall parmaklarının arasındaki kâğıtlardan aldığı gözleriyle sevdiği kadının güzel yüzünü aradı.

"Engel olmaya çalışmadın mı?"

"Hayır." Kararlı bakışlarından cesaret okunuyordu. "Bütün hayatım boyunca benim için elinden gelen her şeyi yaptı. En ufak dileğimi bile yerine getirdi." Gözleri buğulandı, kendine hâkim olmaya çabalarken

dudakları büzüldü. "Onu o kadar çok seviyorum ki! Yaptıklarının karşılığını başka türlü ödeyemezdim."

Hall, kadını kollarıyla sarmaladı, kadından bu kadar güçlü bir karşılık beklemiyordu. Kadın had safhada gerilmişti, birden kendini kaybetmiş halde gözyaşlarına boğuldu, var gücüyle Hall'un kollarına asıldı.

"Ah, Winter, hata mı ettim? Hata mı ettim! Kendine kıymasın diye yalvarmalı mıydım ona?"

Hall, yatıştırıcı bir tavırla kadını kıskıvrak yakaladı. Kapı aralığından dışarısını görebiliyordu, pırıl pırıl, nefis bir mehtap vardı, durgun denize düşen ışıl ışıl yansımasına bakındı. Bir karaltı takıldı görüş alanına, uzaklardaki bu belli belirsiz figür sakince kanalın ortasına doğru zorlanmadan kürek çekiyor, *Huhu Kai*'yle buluşmaya ilerliyordu. Hall bunu gerçekten gördü mü, yoksa hayal mi etti bilmiyordu, ama gittikçe küçülen kanodan sanki birden bir kol kalkmış, neşeyle selam çakıyordu.

"Hayır," dedi emin bir sesle, kadına daha bir sıkı sarıldı. "Hayır sevgilim. Doğru olanı yaptın."

SON

(Jack London'ın anlatımı 155. sayfada şu paragrafla sonlanıyor:

"Yerine oturmuş olan Hall tekrar doğrularak şarap kadehini bir kenara itti ve bir elini masaya dayadı." Bu satırın ardından, Robert L. Fish romanı tamamlamak üzere kâğıdı kalemi devralıyor.)

Jack London'ın kitabı tamamlamak üzere aldığı notlar

Ateşkes bitmeden, "patlamayı hızlandırdın". Drago durumu fark eder. Breen panikler. "Fakat durduramam. Herhangi bir girişiminiz anında patlamaya neden olacak."

Drago: "Sana yardımda bulunacağım." Breen minnettar.

Breen'e bombayı ateşkes sırasında kurduğunu ispatlarlar. "Haklısınız. Neredeyse hatam yüzünden suçlu duruma düşecektim. Etkisiz hale getirin, ben yapamam. Bahsettiğim alet buydu. Bu aletin güzel yanı şirketin emri altında olması. Bir kere aktive edildiğinde, tıpkı şu anki gibi, dünya üzerindeki hiçbir güç onu durduramaz. Otomatik kilitlenme özelliği var. Bir nalbant bile içindeki saati sökemez."

Götür onu buradan, körfeze fırlat.

"Dostlar, kaçıklar. Buna izin verecek misiniz?

"Durduramıyorlar." Hanover kıkırdar. "Elementlerin inkâr edilemez mantığı!"

Sinirlenen Hall, "Burada kalıp havaya mı uçacaksın?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Fakat Breen'in de dediği gibi, daha vakit var. En ağır kanlımız bile on dakika içinde patlama alanını terk edebilir. Şaşırtıcı bir olay!"

Hall diğerlerini inceler.

Breen: "Mantığım çöktü. Bu da insan mantığının yanılma payı olabileceğini gösterir. Fakat Hanover, elementlerin mantığında hiçbir bozulmaya rastlanmıyor." Kıramazsın da onları.

Dalıp gitmişlerdi, zamanın akıp geçtiğinin farkına varan olmadı. Drago ayağa kalktı ve Lucoville'in omzuyla boynu arasına şefkatli eliyle uzanır.

İç açısı bir konuşma yapar. Süratle kasılan el. Japonların ölüm dokunuşu. Şapkasını ve paltosunu alır. Dikkat çekmeden odadan çıkar. Haas, kaplan gibi fırlar peşinden, o arada garsona çarpar, tabaklar devrilir.

"Sevgili dostum Lucoville," der Hanover, gözlüğün arkasından bakarken. "Bir daha asla karşılık veremeyeceksin."

Şef son sözü söylemiştir.

* * *

Ertesi günün gazeteleri (*San Francisco Examiner*) körfezde esrarengiz patlama, ölü balıklar. Hiç ipucu yok.

Drago'nun mesajı: "Los Angeles'a gidiyorum. Bir süre burada kalmalıyım. Gel, beni bul."

Akşam yemeğindeler, Drago maceralı hayatını yere göğe sığdıramayınca, diğerleri tarafından duygularına esir düşmekle suçlanıp, Epikürenliğiyle alay ediliyor.

* * *

Çaresizlik içindeki Hall "Beyler!" diye bağırır. "Size matematikçiler olarak yalvarıyorum. Etik, bilim seviyesine indirgenebilir. Neden hayatlarınızı bunun için feda edeceksiniz?

Beyler, deli arkadaşlar. Enine boyuna düşünün. Bu durumu bir denklemmiş gibi ele alın. Bu bilimsel değil, akıl dışı. Dahası, ahlaksızca. Yüksek ahlakbilimciler buna mantıksız, vesaire eylem der."

Tartışırlar. Pes ederler.

Drago: "Akıllıca davrandın. O halde şimdi ateşkes zamanı. Herhalde Birleşik Devletler'de ya da belki de dünyada, birbirine bizim kadar güvenen yoktur." Saatini çıkarır. "Saat 9:30. Hadi gidip yemek yiyelim. İki saatlik bir ateşkes. Ondan sonra da bir karara varılmaz ya da hepten çıldırmazsak, mevcut durumu sürdürmeye devam ederiz."

* * *

Hall, Drago'yu kurtarıp onunla kaçan Grunya'yı kaybeder. Ardından Hall, telgraf çeker ve Meksika, Karayipler, Panama, Ekvador üzerinden izlerine ulaşır. Drago'ya büyük miktarda para (beş kez) gönderir ve takibe başlar.

Vardığında gittiklerini görür. Haas'la karşılaşır ve onu takip eder. Aynı yelkenlide Avustralya'ya gider. Orada Haas'ı gözden kaçırır.

Kendi başına ipuçlarını bir araya getirir ve Grunya ile Dragomiloff'un yerini saptayıp, Tahiti'ye doğru yollanır. Tahiti'de buluşurlar. Grunya ile evlenir. Haas ortaya çıkar.

Üçü birden, Drago, Grunya ve Hall (evli) suikastçılar varana dek Tahiti'de yaşarlar. Drago bir filikayla gizlice Taiohae'ye kaçar.

Drago, aklını kaçırmadığına ikna eder diğerlerini; onlar deli bile değildir. Hepsi salaktır. Onların anlayamadığı yeni kavramların değerine ulaşmayı başarmıştır.

Kumlu bir adacık, Dragomiloff haddinden fazla zeki Haas dışında tüm ekibi havaya uçurmayı becerir. Ev mayın yüklüdür.

Drago Nuka Adası'nda, Taiohae köyü, Markiz Adaları. Melville'in yaklaşık bir asır önce kaçtığı sahile vurmuş kazazede bir filika ve bir suikastçı (Haas). Drago, adadaki Typee Vadisini araştırırken, Hall ve Grunya suikastçı Haas'tan kaçmakla meşguldür, onu atlattıklarını zannederler.

Drago muzaffer bir şekilde can verir: Güçsüz, çaresiz, Markiz Adaları, görevlendirilmiş katil tarafından (Haas) tesadüfen enkazın izi bulunur. Fakat sadece tesadüfen. "Aslında örgütü mat ettim." Katil ve o, nasıl ölmesi gerektiğini tartışırlar. Drago'nun yavaş işleyen, acı vermeyen bir zehri vardır. Almaya karar verir. Alır. Ölmesi bir saati bulacaktır.

Drago: "Hadi şimdi de, dağılması gereken örgütün yanlışını tartışalım."

Grunya ve Hall gelir. Gulet bir o yana bir bu yana yatıyordur. Drago son nefesini vermek üzereyken filikayla sahile çıkarlar. Haas dışında herkes öldükten sonra, Hall şirketin işlerine çeki düzen verir. Kendisine 117 bin dolar iade edilir. Drago'nun kitap ve mobilyalarını depolar. Dilsiz uşağı, bekçi olarak Edge Moor'daki sayfiye evine gönderir.

CİNAYET ŞİRKETİ

Cinayet Şirketi gizli bir örgüttür. Siz ona ulaşamazsınız, o sizi bulur. Birini mi öldürtmek istiyorsunuz? Tarife belli, ödeme peşin, kontratınız para iadesi garantili. Ancak toplumsal fayda gözetmeyen hiçbir suikastın altına imza atmamak gibi bir düsturları var. Her bir üyesi toplumda saygın bir konuma sahip bilim insanları, filozoflar ve akademisyenlerden oluşan şirket "kusursuz" işleyen bir örgüttür. Ta ki, kızıl milyarder Winter Hall'un şirketin şefi Dragomiloff'un izini bulup, onu varoluşsal bir etik tartışmanın içine çekmesine dek.

Jack London'ın bitirmeye ömrünün yetmediği roman, ölümünden 47 yıl sonra, yazarın finale dair notlarından hareketle, Robert L. Fish tarafından sonlandırıldı. Cinayet Şirketi , 1963'te ilk yayımlandığında Kennedy suikastıyla çalkalanan ABD'deki derin devlet yapıları ve komplo teorilerinin habercisi niteliğindeydi...

"Soluk soluğa bir macera... Aynı zamanda etkileyici bir siyasal alegori."
—Alberto Manguel

"Soluk soluğa bir macera... Yılların eskitemediği en büyük gerilim romanlarından."
—*The New York Times Book Review*

ALFA
www.alfakitap.com
/alfakitap
/alfakitap
/alfakitap

ALFA EDEBİYAT
ISBN 978-605-171-376-2